

כל העולם מחפשים מדענים את הנוסחה לשיזוף בריא. טבע מציגה אותה כבר הקיץ. פרו-טאן - פריצת דרך בתכשירי שיזוף להגנה

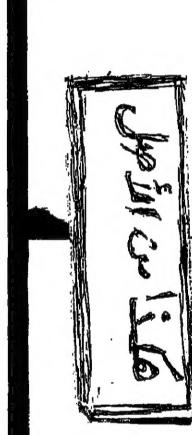
סדרה שפותחה על בסיס נוסחה סיליקונית חדשנית חמבטיחה הגנה יעילה על העור החיצוני (אפידרמים) ומונעת התבקעותו. פרו-טאן מכיל אלו-וורה (ALOE VERA) וויטמין E המעניקים חיוניות לעור והגנה בפני התייבשות ובלאי מוקדם.

לפרו-טאן עמידות ארוכת טווח במים - גם לאחר שמיה או הזעה מוגברת. פרו-טאן - בבקבוק עם פקק לחיצה חדשני,

במגוון דרגות חצה להתאמה לכל סוגי העור והגנה מפני נזקי חשמש חמידיים (קרני U.V.B.) (U.V.B+ U.V.A) ומקים מצטברים

טבע מגישה סדרה שפותחה נכדקה ונוסתה במעבדות טבע ובבדיקות דומטולוגיות קפדניות. מרו-טאן,

הנוסחה של טבע ליופי של שיזוף בריא.

ומה עליך לעשות כדי לזכות?

• הכניסי לתוך מעטפה 4 אריזות ריקות של מוצרי

הטיסמא "סנפרוסט טרי יותר ____ ", שלחי את

המעטפה לסנפרוסט, ת.ד. 2223, אשדוד 77121

מספר המעטפות אינו מוגבל. ככל שתשלחי יותני

(שם, כתובת ומס' טלפון) והשלימי את

- המבצע יתקיים בתאריכים 31.7.88-3.6.88 בתקופת המבצע תתקיים הגרלה כל שבוע.

• בכל הגרלה יוגרלו 6 טבעות מבין המעטפות

שיגיעו באותו שבוע (בכפוף לתקבון המבצע).

סנפרוסט (לפחות אחת של לקטים).

מעטפות יגדלו סיכוייך לזכות!

באיזו טבעת את בוחרת, גברתי? כן, גם זוכה - וגם בוחרת ו כל מי שתזכה בטבעת תוכל לבחור לעצמה אחת מתוך מבחר דגמים אופנתיים ומאוד מאוד מחמיאים, במרכז היהלומים ברמת־גן. ל...(סנפרוסט סומכת על טעמר). -כל הטבעות עשויות זהב 18 קרט ומשובצות ביהלום סוליטר רבע קרטוו

וגם אתה, אדוני, יכול לזכות בטבעת ו בחר לך אחת כלבבך - והענק אותה במתנה

סנפרוסט עושה לך קיץ קל, נוח, טעים - ועכשיו גם אלגנטיו במבצע הקיץ של סנפרוסט יוגרלו 48 טבעות יהלום - 6 טבעות בכל שבוע. השתתפי במבצע ותוכלי גם ליהנות מארוחות סנפרוסט הנפלאות וגם לזכות בטבעת יהלום יפה ואופנתית!

לאצבעות שמגישות סנפרוסט

- את תקנון המבצע ניתן להשיג במשרד הפרסום ובמשרד אגף השיווק של "סנפרוסט".
- ההשתתפות במנצע אסורה על עוברי "סנפרוסס", "ניתם מערכות תדמית" ובני משפחותיהם.

Rizesio

י"ח בסיון, תשמ"ח 3.6.1988

1988 🗗 כל הזכויות שמורות ל"מעריב" This Magazine is a Supplement to Maariv International Edition

אבנר שאקי, מערבל תמלילים שרית פוקס

> ון יאלו. החיים כריסקוטק סימה קרמון

> > מחכים לרבינוביץ' מלמה ארמון

ראש קטן־גדול 25 יהונתן גפן

רץ, אבל לא יגיע **25**

לאכול בחוץ **29**

ד"ר שווייצר של האינדיאנים יצחק ברחורין

שטח פרטי, חיים משה נורית ברצקי

למו חולה המופיליה במפעל סכינים איר לפיד

מכשפ'לה רעה אורית הראל

גנן גידל הודית חנוד

שיפודים מאיר עוזיאל

חיים ואודובים ממר אבידר

פנטהארז **57**

59 הורוסקופ

מעריב לילדים 52

בשער: אבנר שאקי, בהופעה בחברון. כתבה בעמוד 8. צילם: גרי אברמוביץ"

סננית עורך: דניאלה בוקשטין סגנית עורך: אורית הראל עודך גרפי: יודם נאמן מעצבות: אורלי אנשל, יעל תורן, נטע גרינשפן מודעות: אורי דגן

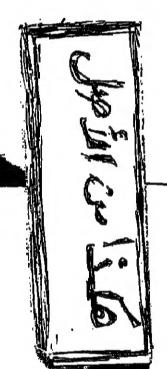
5 waeaio

המנה העיקרית, אני אגיש אח

"אנחנן באכות לא

יכולים להמשיך

אבנר שאקי מערבל תמלילים

ח"כ ערועסור אבנר שאקי. מספר ו במפד"ל. אבנדליה הוא כשוט אדם ששואך לתצויינות, אותרח אשחו התעריצה, נחתה. בשצך קצך הוא תחנפל על כל נושא שבעולם בשטך של וגילים, ולשוכנע בצידקחו, בשוח בעצמו. הערבים עוד יאהבו אותנו, הגזענים העדחיים עוד ימוגו, החילונים עוד יראו את האור. כשהוא תדבר, לתה בעצם הוא תתכוון?

ולאת שריח בוקס צילם: גרי אברולוביץי

יום אנחנו בשום אוהכים עוד קצת. לא כתו נשים אחרות, כומו יעל דיין. קראחי שהיא תחלונוח, מכריע לה שבעלה יצא לפנסיה ומסתובב לה בין הרגליים. זאילו אצלי זו אחת הפריבילגיות הכי גדולוח שהוא בבית. אנחנו יודעים ולה לעשות עם הזומן. אנחנו אוהבים עד כלות הנפש. זה פשום קשר וויוחד, עד כדי כך, שיום אחד חשבתי: אולי כל הגברים בעולם הם בובות מכלסטיק ורק אבגד חי

נחולה שאקי: "כל

הוא, זהר כאור יקרות אנושי כאילו ביקש החילונית. וגם אם אני עצמי איני שומעת את מגישה לי על גבי שולחנון והוב ועליו מפית והבהבה, של מצופתי, אותו כרויה לשמוע אותה. ממעמקי שבוי "קחי, אני מפתה אותך", היא לוחשת ופניה נוהרות. בין קליפות תרוע האראלוהי. יאכן, מעולם לא כפיתי באילו לא מתם פשטירה אלא ארץ ישראל ממש. את רצוני אסילו על ילדי, אומר לי ח'כ פרופ' אבנר שאסי, "הכל ייעשה ברצון, נאמצעי הסברה וחינור. וללא שמץ כפיה". כי זו עמרת ח"כ פרופ' שאקי: אם גיתנו עשרת הרכרות מחרש, בשעה שאבנרל'ה נשא חילונית אנוכי אין זאת אלא שהוא הוא האשם. דבריו בפני הורים של חברי תנועת הנוער יכני

"הוצלישה היא כי, כחינוך שלי, כהסברה שלי".

מוריה, הפטנתרנית המחוננת, ממלאת את הבית שבעימאות צירים ובנוכחות שנים-עשר ח'כים מישראל. הזכרתי להם כי המהפיכה הצרפתית נולדה מתורת ישראל, וכי את העקרון כי בני אדם נולדו שיבולת מלאה – כפופה', אמרתי לה: 'תורה לך

שורם וכני־חוריו, לא רוסו ולא מונטסקייה יצרו.

האורחים כסלון ביתו, חשה נחמה שאקי את אור מתן הורה, "אומרים כי מין בחזר את מינו, אך אני אינני בהערצה. אני מלווה את אכנר 18 וחצי שנים בתורה הולכת ומתמשכת. אבנר הוא פשוט אדם ששואף

בצלילי פסנתר. פני זוגתו של ח"כ פרום שאקי הנה כי כן, כאשר נשא את דבריו אלה בפני

אמש דימתה נחמה שאקי, כי פה בסלון ביתה מגיעה לקרסוליו של אבנרליה ותמיד אסתכל בן עקיבא" המתגוררים כאזר, בנושא הארם נברא כצלם למצויינות. את למרת לצירו של אדם כזה שלחיות קול פעמונים עולה מן המטכח. עקרת הכית, אם אלוקים", שהרי כל התורה האנטיינוענית, גורס פרופ' מצויין זו עבודת פרן, אני חושכת שכשאוים כזה מגיע הבנים שמחה, נחמה שאקי מארחת אורה מן החוץ ח"כ שאקי באתגי, מקורה בפסוק זה. "ואף אמרתי ואת למקום ראשון במפלבתו בלי הבפחות ובלי מנגנון, הוא בוברת ילדית הנקיים ומרוחצים לקראת שבת המלכה. לפרלמנט הצרפתי לפני ששיעשרה שנים, לפני משוט נותן תקווה לצעידים, ואני וששבת שאבנר משוט

לימר שיעור נהרד של הקרבה ונחישות. את יורעת "היא תיארה את גורג כרך וערין", אומרת לי נחמה "אליאנס": הריני מאשר בזה כי התלמיד אבנר שאקי מהו אפילו אני עריין לא נפרתי ללפוד את אבנר. כי שאקי בקול נעלב, "וכלל אינה יודעת כי גם אבנר במר ראשון את חוק לימודיו". הוא הית ה-ר-א-ש-ו-ן מכין כל מצטייני הארץ, והנה התעודה מישיכת ואו, מגיע אכנר שאקר לאוניברסיטה העכרית. ואל תשנחי שאכנר שאקי היה צריך לטפל באמו ועבד גם כשתי משרות, והוא גומר בהצטיינות, בהצטיינות ממש. כל חרברים האלה דורשים מארם השיבה. פשום הערבה". עודה מתה את שכחי בעלה, מתרסק זה על הרלת ופגיו קורנים הוא סונה אליה בקול הניגיז יינחמה, אני שמח לכשר לך, כי בכחירות שנערכו אסטרולוגית שניתחה את קווי אישיותו של יוסף בורג, בהן של כרוית שובבה במכירה פומביתו 'מעולם לא באוניברסיטת בראילו, וכינו בי12 מתוך 24 מקומות במועצת אנורת הסטורינטים" נחשה טופקת כפיח

לא בהתבטלות עצמית עונרת נחמה שאקי את הארם שממתובבים עם האינטלקט של אכנר, וזה לא בעלה כמין תכשים חושני, כבר בשיחת הטלפון . רק אליכא דירידים, אלא אליכא דעולם ומלואר, היא

הראשונה היא ממתיקה סוד, קוצשת על אותה אומרה מנימה מול של תעודות הצטיינות של בעלה

בז מזל דלי, בהשוואה לדמות יורשו פרום שאקי, עשיתי מה שאני עומדת לעשות איתר, הביטי וראי

העמירה האסטרולוגית את שאקי כהימוכו של בורגן כמה הוא מצויין ותה תעודת הטיום שלו מנית ספר

הוא כל כך מלא וגדוש. מעם סיפרה לי סנהדראית בעלי הוא בן מול דלי

אימרה בעולנית: ישיכולת שרופה, תמיד וקופה.

סנחדראית על שעזרת לי להגדיר את בעליי. ווא כל

כר גדול מלא ועצום וככל שעשה בחייו הוא תמיר.

נשאר עניך.

מגישתנו הראשונה כוחות נחמה שאקי אם סגולותי תואמות את בשלה

אסימכונטים דרגה ז' של אבנר. מעטים בני

העיתונאים שאינם מסוגלים להיות אפילו

9 Bibebio

בזק, החברה הישראלית לתקשורת בע"מ וחברת מוטורולה תדיראן תקשורת סלולרית בע"מ הקימו מימסר תקשורת חדש

זהו שלב נוסף בהרחבת איזורי הכיסוי למכשירי הפלא-פון, בדרום

בכך מצטרף איוור זה לערים חיפה, ת"א וירושלים (כולל הכבישים שביניהן) שבהן ניתן שרות הרדיו־טלפוני הנייד למכשיר הפלא־פון.

הרחבת איזורי הכיסוי הופכת את רכישת הפלא-פון לכדאית עוד יותר: גם איזורי כיסוי רחבים, גם מחיר נוח – 5300 ש"ח (לא כולל מע"מ) וגם עלות שיחה ממוצעת של 1 ש"ח לדקה בלבד (לא כולל מע"מ). נוסף על כל אלה, יוכלו תושבי הדרום לרכוש עכשיו פלא־פון במחיר מבצע, לרגל הרחבת איזורי הכיסוי.

מוטורולה חדיראן

תהשחת סואורית בעימ

החברה הישראלית

לתקשורת בע"ם.

המבצע יסתיים ב-17.6.88.

להזמנות: מוטורולה תדיראן. קרמניצקי 16 תל-אביב, טל. 03-388307. באר-שבע, טל. 057-70565 יחיפה, טל. 3/740302. ירושלים, טל. 02-716346.

40 תשלומים ויותר

באמצעות "ויוח עדור"

אין פלא שאתה מקדים את כולם.

"בורג, שדאג לבני חסותו, לא אמר לי לצערי ווול טוב. אני לא רוצה לדבר עליו כי הוא באולת יצא מהמחזור לגמרי. אך בעיני זה דבר ולזעזע. הרי לא גנבחי, לא גולחי, לא עשקחי".

הערכי. אותם ערבים שיירצו לשמור על אורחותם

תשמח? אכל בינתיים היא לא כל כך שמחה. 'היא תשמת. כל העניין הוא עם אש"ף או יררו. ואם אש"ף יירד מן הכמה... כל הסימגים הם שאם אש"ף ימשיך לאכוב אותם סופו לררת מן הבמה. ערפאת יכול לאותת עם הווי שלו, פעם, פעמיים ואפילו שלוש, זה הכל חיצוני. ערפאת עלול להסתכר כתופעה חולפת, אם על ידי רצח פנימי, בהתכתשות או על ידי 'המוסד' הישראלי. ואולי על ידי יריבויות פנים־ערביות, אסאר, אינני יורע. אני מאמין שהוא יתגלה כתופעה תולפת".

אתה מאמין שניתן לעצור תנוסה של תנועה לאומית, אפשר היה לעצור את התחיה הלאומית

משהו, כל האינתיפארה הזאת היתה מלאכותית. עכשיו זה ירוע, אילו רבין היה קם כיום תחילת האינחיפארה. ולא היה שכועיים בחו"ל – איני בא להאשים אותו, ייתכן שעשה דברים חשובים מאור. אך אילו היו התגוכות של צה"ל בשכועיים הראשונים מה שהיו בחורשיים האחרונים – האינתיפארה היתה נעלמת בקצף על פני המים".

לא התעוררו באכתו

"לא. הרוב המכריע סוב לו. אני משוכגע". כלומר הם לא רוצים בכלל מדינה שלשתינית? לא. אני יורע את זה. אני יורע את זה תשאלי שומרון ועזה מקבלים את המציאות כיום כמציאות

הירדנית – אין דכר טוכ מזה. או הם יכחרו לפרלמנט הירדני, אין לי ספק, ירדן תשמח כהם".

(המשך מעמוד 9)

בפנותה אלי: "את רואהיו את רואהיו או, אכנרל'ה, אני

בוגרת הסורבון ועתירה האקדמי עוד לפניה,

כינתיים גירלה נחמה שכעה כנים ובנות לתפארת -

ארכעה מהם קבלה בירושה מאשתו המנוחה של שאקי.

תועפות אהכה מרעיפה נחמה על ילויה, שעה שהיא

מפקדת על מסרר רחצה של ערב שבת. אך כבואה

לתאר את אהבתה לח"כ פרופ' שאקי היא אומרת כך:

"כל יום אנחנו פשוט אוהכים עוד קצת. לא כמו נשים

אחרות, כמו יעל דיין. קראתי שהיא מחלוננת, מפריע

לה שבעלה יצא לפנסיה ומסתובב לה בין הרגליים.

ואילו אצלי זו אחת הפריבילגיות הבי גרולות שהוא

כבית. אנחנו יודעים מה לעשות עם הזמן. אנחנו

אוהבים עד כלות הנפש. כל רגע יותר אינני רוצה

להשתמש במלים שיעוותו את הרבר הכי יפה וקרוש

לנו, שזה כאמת הקשר בינינו, אינני רוצה להשוות את

זה אפילו לשום רבר אתר, זה פשוט קשר מיוחר, ער

כדי כך, שיום אתר השכתי: אולי כל הגברים בעולם

"כ פרופ' שאקי משלים את תוקי רמיונו על

גאון עושים. משאלות מתערבכות עם

אמיתות, לו יהי מתהפך לויהי. כאשר מורים

ח"כ פרופ' שאקי את געגועי הפלשתינים לכיוון

ממלכת ירדן, שהיא לדעתו פלשתין שלהם, מיד הוא

משתכנע כי פתר את בעיותיהם. ארץ ישראל היא חרר

צעצועיו הגדול, ושם אברא קרברא, הוסוס פוסס, או

מוטב קסם תנ"כי: "ומשה הכה על סלע". הך הך, ייצאו

הפלשתינים מרצונם לירדן, הך הך, יתעורוו

הפלשתינים ככוקר וירגישו שהם ירונים. "מה שיקרא

בטוח בעוד עשר, עשרים, שלושים שנה, לנביאים

לעסוק בכך – ירדן תקרא פלשתין. זו רק שאלה של

זמן. כל הבעיה היא בעיה של שם: פתאום יקום אותו

עם בבוקר, כמו בשירו של שלמה ארצי, בבוקר קם

את ישראל, לאהוב את השיטה הרמוקרטית שבה,

ילמדו שאין לנו שום שנאה כלפיהם. ואו – במקום

לטפח את הפלשתינאיות שתעשה אותם אנשים

תצויים, מתוסכלים, מרירים עד סוף ימיהם, הם וכניהם

ובני בניהם - יוכלו לטפח את אזרחותם בארץ, כשחם

תוכנה של שיתתנו הראשונה הוא אושרם האמיתי

אדם ומוצא עצמו פלשתיני־ירדני".

של הפלשתינים כניגוך לסכלם המדומה.

המציאות כפי שרק ילד תם, רומנטיקן או

דם כובות מפלסטיק ורק אכנר חי ונושם".

אני מודה לך על השאלה. בואי תראי, אגלה לך

למה אתה מתכוון באינתיפארה מלאבותית, הם

את ערביי ישראל שכתוך הקו הירוק, הרי לך ממש דוגמה חיה. הערכי הזה יש לו אפשרויות: ירדן, מצרים, כווית אכל הוא לא מממש אותן. ואילו ערביי יהודה,

טוב לדמו יכן, מוב להם. וכשהם לוחשים לך את זה אתה בקושי שומע ממרחק מטר. השליט האמיתי ביהודה שומרגן וחבל עזה הוא הסחר: הפחר מן הטרור. את

"ערפאת יכול לאותת עם הווי שלו, זה הכל חיצוני. הוא עלול להסתבר קשורים באופן תרבותי אל מוקדי התרכות שבעולם בתובעה חולבת, אם בגלל דצח בניתי, בהחכחשות או בידי 'המוסד' "הישראלי

מרכרת ערכיתו לא, חכל. את הייבת לפגוט את הערכי העובר כאן בכנין. אנחנו ירירים טוכים, הוא בחור אינטלקטואלי מאור. את תרגישי על פניו את האושר. הוא כא מעוה. טוכ לויי המשכורת נראית לו גכוהה מאור. בעזרתה הוא עוזר לשני כניו ללמוד רפואה במצרים. אני ריברתי עם עשרות פועלים ומשכילי ירושלים המזרחית. טוב להם. אילו אפשר היה שאנשים יגיעו רעולים להצכעות אני כטוח שהיתה קמה מנהיגות אותנטית שאינה רוצה, לא במדינה פלשתינית, לא כערפאת, ולא נטרור. מי שמנרה אותם אלו הן הקריאות הכאות מכחוץ. רוב כני האדם רוצים שלום ותיים כיתיים".

ך אולי גם להם יש רגשות מו הפוג דיוורי, למשל ויקח למכום? אכל אני מסכיר לך, שלושה רבעים מארץ ישראל ניתנה להם. כגלל אותה

חולשה אומללה של המנהיגות היהורית הציונית, קרע צרציל מעלינו שלושה רכעים מארץ ישראל ונותרנו רק עם רבע. קשר ערכי לאדמה? תראי, היהודים היו אלפיים שנה כגלות, והעולם מקבל את העובדה שהגלו אותנו. למה זה לא נראה להם טרגספר? הכל מלאכותי, אני מסביר לך, וה כסך הכל קומץ קטן של מסיתים. אש"ף הרועותיו מפעילים אותם, וגם חיובאללה לסוגיו והוומייניזם המוסלמי המתעורו. שאיפתם הטומית היא פלשתין הגרולה, אך אנו אומרים: עם כל הצער שברבר אנו מסכימים עם שלושת רבעי מהחלום שהיה פעם לכל הרעות ארץ ישראל. פלשתין האמיתית היא יררן, ומשום כך הם אזרחי ירדן.

איך אתה מפרש את וצותנו עם נכחר, ממלכת בהנים וגוי קוושו

'אנחנו כאמת עם סגולה שהוטלו עליו תוכות מוסריות עילאיות להרריך את האנוסות כדרך האלוהית, היינו להכיא אותו אל ההכוזה כאלוהים. זה למעטה היעד העליון, הסופר". ומה באשר למוסלמים שכביבנו?

יות תפקירי בעולם, לפקוח את עיניהם. הרמבים אמר על הישמעאלים שהם הודו באל אחר, כלומר הם לא עוברי אלילים". כאן מפליג ח"כ פרום שאקי היופי והסערה והאהבה של היוונים ועל התפיסה הפרסית של אל טוב ורע. זוהי הרגמה של שחי החתכולות הרסוריות המרכזיות של שאקי, הגימור והערכול. השומע מוטח אל התפעמות מהשכלת הדובר והכרתו מתעופלת משהו.

(המשך בעמוד הבא)

המר, אותו הדיח מראשות

המפד"ל. (צילם: ראבן קסטרו)

למקום. הוא היה רב ושליח 'כולל' בצפת. כשהתעוור היה צלול ברעתו, אך לא יכול היה להביא לחם לכיתו. אני התחלתי לעכור בגיל 12. בגיל 12 תיפקרתי כנו 20, מביא 40 גרושים לחורש לצרכי קיום.

"אני רור שלישי מצד אימי ז"ל. סכתי נולדה בארץ ואילו אמה נולדה כמרוקו. אכי דור חמישי בארץ ומוצאו מתורכיה. אבי שהיה דרשן מעולה כפי שסיפרתי לך, המשיך לדרוש ולנאום כלי לראות אף אחר מן היושכים. ואני משמש לו עיניים. המצג הכלכלי היה לא טוב, אפילו בעיתון הצופה' התחלקנו עם ארון לוי השכן. למרתי להסתפק כמועט ולהרוויה את לחמי מן הצר. כגיל 12 עברתי בכית חרושת למצות. נתחי גם שיעורים פרטיים בתלמוד. אני זוכר איך באו פעם אנשי האסקימרלימון כשהייתי בפנמייה 'תפארת ישראל' בחיפה. התקציב החודשי שלי נגמו, נפשי יצאה אל הלימון הזה. ראש הישיכה הרכ מאין רוכמן ראה את מצוקתי וקנה לי שני קרטיכים, ניגס אלי ואמר: 'פיתחתי שאקי ותעזרני שמחה', על משקל המומור 'פיתחתי שקי ותעזרתי שמחה'. איזה שמחת עולם זאת היתה לסבל סרטיב ואיזה אסון שאין לך חצי גרוש לקנות אותו. כשהגעתי לגיל תיכון היו הפצצת בחיפה, ואימי דרשה שאלמד באליאנס שכצפת. מדי חורשיים עליתי כתה, אכל המצב בכית היה קשה מאוד ונעשיתי גם פקיד דואר המכיא מברקים לעם ישראל. נמשכתי להדרכת חנוער ועברתי קורם הדרכה של נוער 'מזרחי', הייתי כן 16 והדרכתי ילדים בני 11 ער -15. תוך שנה וחצי התכוננתי לכגרות כהתכתכוה, משם לסמינר כבית וגן ואחר-כך התגייסתי לצנא ושימשתי כקצין הסברה בחטיבת גרנ"ע.

ת שואלת אם היו לי מפגשים עם ערכים. שעיצכו את יחסי אליהם! באליאנס בצפת היו איתי שלושה ערכים, הבולי ביניתם היה סברי חמרי. הוא הטראומה הנוראה של חיי. יחר התכוננו לפחינה בצרפתית. אני אמנם הייתי תלמיך ראשון אך גם הוא היה די טוב והנה אנחנו מתכוננים יחד לכחינה וכלי קשר לשום דכר הוא אומר ליו 'אתה יורע אכנר, אם פעם נצטהן להלחם בינינו בארץ הזאת, אני אשחט אותך', אני נשבע לך, כך היה, איך להסביר זאת: הרגשתי סכין כגבי. סיפרתי לאבי והוא דרש שלא אלד לשם יותר ולא אארה אותו אצלנו. סברי תפס את הענין ונא מהוריהם או מבית הספר,

בי לא נטע אף אחר שנאה כלפי הערנים. הררמה חשניה בנושא זה, זה כאמת ככיר, כליכו משלים לצערי, היה האירוע הכאו לאכי היו כמה ערבים ידירים שאותם היה מזמין לשייח ולסייה ולתיקונים קטנים כחצר. יום אחר לקח אותי אל אוד מחבריו שעכרו אצלו. פתאום אני רואה ילד ערלי (המשך בעמוד 14)

אלפיים שנה. ככלב. אני המנודה. יהודים ככלבים מנודים. אז אני צריך לחת את המעט שלי, את רבע מארץ ישראל? אודה לך אם לא תשכחי לציין תימה מרכזית זו במשנתי".

בוא נשחק ברשותך במשחק סימולציה. נניח שבגך משרת בצבא ומקבל פקודה לפנות ערבים מיהודה, שומרון ועזה, כן, להעמים ולהעביר. מח

שאקי רותח: "לעולם לא נפנה ערכים, זה לצערי רק בדמיונם של שמאלנים שרוצים לתאר את ישראל כארץ אכזרית או של ערבים. כינתיים המוח שלי יורע שהטעינו שישה מיליון יהודים והעבירו אותם מכל אירופה לתאי גוים, ועד שוה ישחק מוכרוני אהיה שחיק עצמות, ולכן לא יהיה לי זמו לחשוב על זה. אנו מגרשים רוצחים, או מחבלים, או מסיתים, או אנשים שבית המשפט פסק לגרש או שצה"ל החליט לגרש, ומי שמבצע – מבצע פקורה של צה"ל. ואם המרינה תחלים לגרשז לאו לא מוכן לחשוב על זה. אני לא כמשחק סימולציה. די". וכך נשברו הכלים ולא שיחקנו

ליוויתי את ה"כ פרופ' שאקי ימים וגם שעות, כשהירצה כחברון, באוניברסיטת תל־אביב, בנתניה, שמעתי אותו כשיחותיו עם העולים אליו לרגל בכנין הקסטל. ח"כ פרופ' שאקי הוא מערכל תמלילים וירטואוזי. כאותו יום תמסין שכו נסע מנתניה לחברון ומחכרון לקרית־מוצקין, האוויר עמד כעמוד אש שטנית ושאקי כמעט התעלף. אך מיד התכונן בקהל שכא להקשיב לו וכעזרת השם, כפי שהוא אומר, התמלא עיזוז והמילים התארגנו בזרימה כלתי פוסקת. שאלתי אותו על מקורות יכולתו הרטורית ושאקי היפנה אותי אל ראשיתה, אשר כילדותו. 'כישיכה הייתי תלמיר מצטיין, מה שנקרא בז'רגון הישיבתי עילוי. אבי המנוח היה ררשן גדול וכבר בגיל שמונה היה מעמיר אותי בפני חבריו ה'חכמים' והיה מבקש ממני לומר באווניהם סוגיה תלמודית או דרשה

בסגישתנו הכאה מספר לי חיכ פרופ' שאקי על ילדותה טרגדיה, עיקשות, הכרת ערך עצמי, תחושת יעוד. "אבי ז"ל התעוור לקראת סוף ימיו בנסיבות תחילת חציית הככיש כרחוב אלנכי כת"א, ומרוב צער הזרעוע, משהו קרה בעיניו, זה מה שסיפר לי. שנים

נחונה שאקי: "חראי איך היינו לבושים. ולולש כולו שחקני קולנוע, לא כולו אותם יהודים בגישו, שנאלצו ללבוש סתרטוטים, כתן שכחוב אצל שלום עליכם"

כלומר יש קירבה, לדבריך, בין האדם הרתי היהודי לכין המאמין המוסלמי?

"אכן, ברוח דבריו של הרמב"ם, הישמעאלי קיבל משהו עקרוני והוא האמונה כאל אחר. אכל הנביא שלו איננו נביאנו, כי קיבלנו את רשימת נביאנו, והאחרון בה הוא מלאכי. אנו מאמינים שאמונתנו היא הנכונה ביותר, בזה אין לי שום ספק. היא בלעדית, וממילא כל מה שאיננו זה – הוא מוטעה. אכל ברגע שיש אמונה באל אחר, יש נקורה אצל המוסלמים המתקרבת ליהדות וזה מעיד שייתכן שיום אחר הם יקבלו את היהרות, לא כמוכן של גיור, אלא כמוכן הכנה".

כלומר האוטוסיזם האוסטימי שלך קובע

שחערבים יאחבו אותנו. על סמך מה? "אני אנסח את זה ניסוח ברוטאלי. אם עשרת אלפים מסיתים ביהודה, שומרון וחבל עזה, יוכנסו לבתי סוהר או יגורשו, אז תוך שנה זה יכול לקרות, כי העם, נקרא לזה עמך, הפועלים, אלמלא באו המסיתים האינטלקטואלים שהם מטכעם מרדנים יותר, ומרגישים עצמם חייכים להיות מעורכים כאיזו עשייה, ואם עשייה – אז העשייה הלאומית היא הכולטת ביותר. אכל אלמלא כאו אותם מסיתים, היתה האוכלוסיה היושבת בכפרים של יהודה, שומרון וחבל עזה, עושה עוד מאה שנה כאלה כארץ. אני אומר לך, אין לדבר על מרד לאומי במובן המקובל, כמו למשל באותו מדינות שמרדו בבריטים. למשל ההודים. העם ההודי הגיע לבשלות של מרירה. הוא הרגיש שהחיוניות הלאומית ההודית שלו מרוכאת והוא צריך לבטא אותה. ואילו הפלשתיני, אני חוזר ואומר, מבטא את לאומיותו להפליא במרחק של קילומטרים

עררנו מן הארץ 2000 שנה, תהליכים שאירעו כאן בהעררנו אינם קיימים עכשו מסני ששבנו?

"אני מורה לך על השאלה, והלוא את יודעת שימי הערכים כיהורה, שומרון ועזה אינו יותר מד 400-500 שנה, חלקם הגדול, אני קורא ויודע כאו־ מעיראק, מסוריה. אני אומר כי מתוך מיליון וחצי, ודאי מליוו אינם פלשתינים, הם סורים ממוצא עיראקי שכא אלינו במשך כחמישים שנה. ואלה מביניהם שהיו כאן ושמרו על רציפות, או אני אומר, גם ירדן היא חלק מאיתנו, עמון, מואנ, גלער, בשן, גם הם ארץ ישראלים, הם יכולים להנות מהם".

סובב סובב הריון, ותמיד נכלם כלוגיקה מוזרח: אושרם של הפלשתינים יגאה לא מפני שמימשו את רחפיהם הלאומים כמסום הנראה להם, אלא משום שידעו כי גם ירדן היא גזילת מן היהודים. הפלשתינים אינם זקוקים לזתות ומדינה, אלא לידיעה ששזכו מההפסר היהודי. הגדרת הפלשתיני האותנטי אינה זכות פלשתינית אלא יהודית. חוקי הקרנוואל, חוקי ההגיון של הלק: העולם ניצב באלכסון, והמציאות נחלמת. ה"כ פרופ' שאקי רואה עצמו בעיני רוחו התמח מסביר לפלשתיניו ארוני, אתה כאן רק חמישה דורות, ולכן אתה לא ממש מפה. אור כבוי יידלק בעיני המלשתיני: אכן איני פלשתיני.

אתה מאמין שתצליח להעביר תדושתך זו לגבידם?

לאלה האינטילגנטים והמיושכים בוודאי שכן, כאתם מסוריה, מעיראק, אותו חלק שבכם נמצא כאו כמקרה הסוב 400 שנה, אבל אנו, 2000 שנהו ואני צער ושעל את זכותנו. לכל הרעות אנו העם האותנטי ביותר , ואתם פנו קצת מורחה. אנו מסתפקים בארץ פלשתיניז יהודי במצרים, יהודי בעיראק, הטיל ספק כריבונות העיראקית, בזכות העיראקית על ארץ עיראקז אנועו באנו בטענות כמו הערכים:

סליחה, אתח ממליץ לפלשתינים על מצב גלות שאנו הווינו? על מכלו

שום סבל"ו קורא וו"כ פרום' שאקי, כאילו רקע ברגלו לגרש את החושך ישום סבלו הסבל הנגרם לי ווא גרול לעין ערוך. אני מתגלגל ככלכ בעולם זה

מפעם לפעם מגיע לי...

KENT

מפעם לפעם אני מרשה לעצמי משהו מיוחד. כמו קנט למשל. אני מדליק לי קנט ונהנה מהשילוב הנפלא של רעננות וטעם עדין, נקי ורד.

> אזהרה: משרד הכריאות קובע כי – העישון מזיק לבריאות

KENT שווה ככ מחיר.

הטעם המיוחד של ונעו ובוג ויטבק

האמריקאית ופילטר המיקרונייט

המפורסם. קנט.

מפעם לפעם מגיע לי.

41269 0 12:

יאלו. החיים כדיסקוטק

הפרידה תחיל האוויר החזירה אצלו "ריקתה אדירה", והרגע שמפחיקים לטוס "זה כמו שלוקחים לך קצח תכוח הגברא". אבל יאלו, חא"ל (מיל.) אהרון שניים, ממשיך לחיוח לפי חא"ל (מיל.) אהרון שניים, ממשיך לחיוח לפי לעשוח את המכסימום. כשאתה טס — תהיה הכי שוב, כשאתה בתסיבה, אחה לא בכנסייה", והוא "תודה לחיל האוויר על המתנה הכי והוא "תודה לחיל האוויר על המתנה הכי לפניו לא הייתי כלום". הוא תייצג קבוצת אינדיווידואליסטים שכל אחד בה יכול לומר אינדיווידואליסטים שכל אחד בה יכול לומר של על עצמו, כמוהה: "אני הייתי טים טוב ומפקד של על עצמו, כמוהה: "אני הייתי טים טוב ומפקד שוב. נקודה. כל השאר זה רק מוצר לוואי".

תאת סימה קדמון צילומים: שמואל דחמני

מונה שנים אחרי שעוב את חיל האוויר, אומר אהרון (יאלו) שבים: " לא, עוד לא השתחרותי. חיל האוויר יכול לשחרו את הכךאדם, אכל הבןאדם אף פעם לא משתחרו מעלה אוויר".

משחתרו מתיל האוויר.

הפרידה מהיל האוויר, הוא אומר, הותירה אצלו חלל שלא
יממלא לעולם. "ריקנות ריקנות ארירה. אתה הרי בא ממערכת
יממלא לעולם. "ריקנות ריקנות ארירה. אתה הרי בא ממערכת
כליכך בטוחה, כליכך ירועה. ערכ טייסת, סיוו, טיול, טיסות,
תרריכים, מסיכות. ופחאום אתה כתוך מערכת שלא קורים בה
רכרים. אתה לא בעניינים. לא מדברים איתך. אתה בא למיקקדה
ושואלים אותך מי אתה. אתה זר. כן, אם יהיה אירוע – תוזמן, אכל
אתה לא נסור העניינים. וזה הורג אותך. ואתה שומע משהו כרדיו
ולא יורע כלום. עם הזמן מתחילות להגיע שמועות. וגם כשאותנו
מקכלים עירכון, הוא סלקטיכי. אף פעם אנתנו לא מקבלים את כל
הסיפור. זה יוצר חלל, והרי מנטלית, אנשים לא כיוונו את עצמם
לקטע של השיחרור. רק כשאתה מצליח להתרחק מן התחושה של
התהילה והגבורה, מהסיפורים, אז השוק האזרחי מתחיל לגלות
אותך. יודע כמה אתה שוה. כמו שחיליהאוויר גילה אותך, כך גם

עם השיחרור המסיק תתראלוף יאלו לטוס. 'הרגע שמפסיקים לטוס זה כמו הרגע שאתה מחליט שאתה זקן. עוד לא החלטתי את זה, אבל אני חושב שככה אני ארגיש. כמו כיום שהפסקתי לטוס. זה כמו שלוקחים לך קצת מכוח הנברא שלך. זה עלבון. קשה לקבל את זה. לוקחים משהר מהאישיות שלך. כי חלק ממנה זה יכולת הטיסה, הפסקת טיסה זה הקטע הכי טראומטי בחיים של טיים קרב. כל החיים אתה קם בבוקר כדי לטוס, הולך לישון כי אתה מכין את עצמך לטיסה של מחר, וכל שנות השרות הארוכות האלה – פעמיים ביום, כל יום – אתה ניכנס לתא, ממריא, נותת, מתחקר, מדבר על ביום, כל יום – אתה ניכנס לתא, ממריא, נותת, מתחקר, מדבר על

१५ साञ्च्योव

יותר טוכים מאיתנו. הרכה יותר".

אחר לשני שוה הסוף. השלווה הזאת. כמו צלילה זה היה. חשבנו שהכל נגמר. שקענו בתוך האושר. כן, וכשהפלנו את המטוסים, כ-56, מעל מנוסף באנודל בודד. המיתלה. אושר עילאי. אכובותו מאייהפלת מטום. יכולים לוכור את זה גם עשרים שנה אחרייכן. זאת אותם המשברים". האכובה הכי גרולה שיכולה להיות. זה שיברון לב. כן, בחיל־האוויר – זה שום דבר".

> "לעשות עיסקה מובה זה אושר. לפספס עיסקה שובה זו אכזבה. אבל לעותת התחושות של אושר ואכזבה בחיל־האוויד – זה שום דבר".

בתוכנית "הדרן לחיל האוויר" ששודרה בטלוויזיה ביום העצמאות ישבו שם כולם, כמעט כל ותיקי החיל, אלה שהשתחררו ככר מזמן ובעצם לא ישתחררו אף פעם. הרכה שנים אחרי, כלי מדים, כלי סרכלי טיסה, עדיין גיראים כאילו אכלו יחד ארוחת בוקר. כולם גרים כשכנות, בנוה־רום שברמת השרון. בתים קטנים מוקפים גדרות גבוהות. אבל השערים תמיד פתוחים. "אני חי טוב ומרוויה טוב" אומר יאלו. "יכולתי לגור בקיסריה, יכולתי לבנות איזה כית מפואר, אבל טוב לי בצר רן (פקר), וקצת יותר רחוק עמוס (לפירות). כאן אנחנו עמקים רק בעצמנו.

פתאום, הוא אומר, פתאום דורשים ממך ליזום.

עם בכמה שבועות מתאספים 25 זוגות למה שבקרא בלשונם "שבט" – שבת בבוטי טיול. אליעזר פריגת, צ'יטה כהן, יעקב טרנר, ועוד

יאלו שביט: " לא, עוד לא השתתררתי. חיל האוויר יכול לשחור את תכויאדם, אגל תבן־אדם אף פעם לא משתחרר מחיל האוויר".

ההוא 'הרים אף', איזה גובה טסת בגיתה המסויימת, מי היה מצר שמאל. הכל נחרט בזכרון. זהו הרבק של

אנשים שישכו כיחר כמשך שנים בכתים פרטיים, במוערונים, כמסיכות. עברו אותם הרברים. ויש הערכה עצומה. אבשים חשופים כחיל האוויר. אין רכר שאני לא יודע על רן פקר, או רפי הרלב. הם כמו ספר פתוח לפני. במשך השנים מתפשטים לגמרי אחד בפני השני. אין סודות יותר. זו חברות ברמה שקשה להבין אותה". ויש, הוא אומר, האתריות. המחוייבות אחד לשני. את המחוייכות הזאת מיסדו יאלו, שייקה ברקת, זוריק ז"ל, רמי הרלב, רוד עברי, מנחם והבי ואמיתי חסון כמה שנקרא מ.כ.ב.י. – עמותת מפקרי כנפות ובסיסים. המייסרים הם רק מפקדי בסיסים שתחת פיסודם היו טייסי קרב. העמותה החלה לפעול כששרתו כמפקרי בסיסים בחיל האוויר, והתבססה על החברות

ביניהם ועל רצון לעזור אחר לשני. "ער התקופה הואת

כל מפקד בטים דאג לכסיסו בקנאות רגה. 'בעלי

אחוזות', קרא לזה בני סלד. אנחגו יצרנו צוות ללא

שיפולים אישיים. שברנו את האחוזות. חילקנו הכל

ם תשבו או גם על התקופה שאוזרי השחרור.

עדיין כלי להכין בריוק את עוצמת הכאב,

שיעזרו. שלא יתנו לאף אחד ליפול. שישמרו 🔳 🔳

שלוש־ארבע פעמים כשנה נפגשים חברי עמותת

מ.כ.ב.י., מחליפים דעות, מדכרים על מה ששורה כתוך

חיל האוויד. למעלה מ־40 קצינים. "וגם אם אנחנו לא

במדים, בנפשנו אנחנו עדיין כחיל האוויר. ואם מפקד

החיל צריך איזו עצה, למי הוא יפנהז לאמריקנים! יש

על פרוייקט של בניית כית לתקופה שיחיו בגיל הוה.

"הרי נגיע לשם בסוף. אנחנו מתכנגים בית עם דירות

קטנות שיהיו כו כל השרותים האפשריים. טיפול נמרץ,

ו'הובי־שופס', ובריכת שחיה, ובית־כנסת, ובית חולים

קטן, וסוכנות נסיעות. וטיולים. וכל זה עם אנשים

שהתחלת איתם כגיל 18. התגייסת איתם. חיית איתם.

אנחנו רוצים לחיות גם את השעות האתרונות שלנו

"אני וגלך קטן בארץ הזאת. כשהייתי

ולפקד עציון, כל אילח הכידה אוח'.

כשהייחי ברוגת־רוד, הכידו אותי

בצפוו. וזו הרי מדינה של מסיבוח".

מחברים. אני לא המצאתי את החברות. הבית שלי

המציא אותה. שם, כנס־ציונה שבה נולדתי, דור רביעי

למשפחת ילובסקיבוקסר, ממייסרי המושבה. סבא שלי

היה המוכתר של נס־ציונה, והבית שלו היה מלא

וידידות, אווירה של 'חייה ותן לחיות' ואל תחטט יותר

"הבעייה היא שהרבה חברים שלי מתו. במלחמות

שהחברות הזאת תיפגע. אתה חייב ללמוד להרחיק את

"אין דבר יותר חשוב בחיים שלי מהברות.

היום מדברים שם, בעמותה, על גיל הוהב. עובדים

לו הוות־דעת שלנו, של טייסים נועזים ומנוסים".

הריקנות, המשברים, הבטיחו אחד לשני

בינינו. למי שהיה חסר, נתגו על חשבוננו".

מצליחים בה. הכירו עשרות אנשים הרשים, איתסגו את סרבלי הטיסה, מקופלים בקפירה, עמוק כארון. קינאה מתחת לפני השטח. כשאתה רואה את הקטנים - חיל האוויר. הוכרתנו לעזוב. המירמידה למעלה צמופה האלה שמנהלים היום את חיל האוויר ויורע שהם הרבה מאוד. אתה רואה בעצמך שאין לך שם מקום. ואז אתה קם והולך. כי אמרו לך ללכת, ולא בגלל שרצית".

בגיל 53 הוא מחלק את חייו לתקופות. מרים שבע על הקשר ביניהם. "הרי לא יתכן שאחרי כליכר הרבה רגע הכי מאושר בחיים שלו, הוא אומר, היה אצבעות באוויר. "אלה בערך שנות החיים של שנים של חברות ועבורה משותפת לא ניתן כתף, עצה כשגמר קודם סים. "לפני קבלת הכנפיים הבן־ארם", אומר וסוגר חמש לאגרוף מוצק: "זה ככר טובה, מלה איפה שצריך. וגם החלטגו שנעמיד את חזרנו לחדר, נישכבנו על המיטה ואמרנו מאחורי. וזה הכל שייך לחיל־האוויר. זה, (מקפל את עצמנו לרשות מפקר חיל האוויר". האצבע של היד השניה, האצבע השביעית) זה כבר ממילא לא שווה כלום. אז מה נישארו", הוא שואל,

> הם כולם, הוא אומר, עברו, עוברים, אותו הדבר. אי־ביצוע של משימה שהיתה תלוייה רק כך. שקרה "אנחנו שונים אחר מהשני כמו מזרח ממערב, אכל יש באשמתך. זו תחושה כבדה יותר מכל עונש שמישהו - מכנה משותף לכולנו, חזק יותר מכל דבר אחר. עברנו יכול להטיל עליך. לוקח תורשים להשתחרר מזה. אותו מסלול. ואנחנו עוברים היום, אחרי הכל, את

> לעשות עיסקה טובה זה אושר. לפספס עיסקה טובה זו אתה יוצא ממערכת מוגנת. הגהג שלקח אותך לכל אכזכה. אכל לעומת התחושות של אושר ואכובה מקום, השיכון שהתגוררת בו עם כל החברים, החשכונות שתמיד היה מי שסידר אותם בשבילך. המשכורת שנכגסה כל חודש. "המערכת הזו אוהבת רק אנשים שנמצאים כתוכה, ובשכיל המערכת הזאת אתה פתאום 'אאוטיסיירר'. זה כמו רעידת אדמה קטנה. זה

במשרדו של יאלו, מנכ"ל "אלול טכנולוגיות בע"מ", כבית אמריקה בתל־אביב, מכוסים הקירות בצילומים. מטוסים, מטוסים ועוד מטוסים. כמה צילומים עם חברים, רובם אנשי חיל האוויר, ומיספר תמונות עם חברים מעולם העסקים. כולם־כולם חברים

מוטי הוד, דוד עברי, עמוס לפידות, רן סקר, ותיקי חיל האוויר ונשותיהם. "לאן גוסעים: לכל מיני מקומות. מה זה חשוב. פעם אמרתי להם שבשביל מה צריך לנסוע כל־כך החק, לאילת, לכפר גילערין כל מה שאנחנו צריכים לעשות זה להוריד את הוילונות כאן, כנודדום, כשמולי גר צ'יטה, (אליעור כהן) ולירי על החלונות ולנסוע סביב רמת השרון. הרי ממילא אנשים. בולדתי לתוך מערכת של אירות, חברהת

אה יש בקבוצה הזאת? המכנה המשותף הקשה - מרי. הבית שלי היה בית שני לכל החברים שלי. תח*ו*ה שכולם עבוד. מי שעבר טייסת קרב, ועיקוד, ומלחמות, לכל טייסי הררום בדרכם צפונה. כשחבר שלי, שי הם יושבים כיחד על המרפסת עם יין וגבינות, לא צריך הרבה כדי להרגיש בראש אתר. זה מה שיש אגחי, כן קיבוץ גניגר, רכב על אופבוע, אכא שלי לא נוסעים ביחד לטיולים, נפגשים במסיבות. הרכה בקבוצה הואת. אין מקום לחיכוכים. כולם רוצים יכול היה לסבול את זה ונתן לו שברולט. כמו שעושים מסיבות. נכנסים אחד לשני כשרואים שרולק אור, לעשות כיף. וביחד. ולהיות כיחר אחרי 30 שנה זה משוחחים מעכר לגררות. מרוצים שגם הילרים שלהם הרבר הכי מתוק שיכול להיות לנו חיום. אם מישהו לא חברים. מדברים על עשרות שנים לאחור כאילו זה קרח מגיע, זה חסר. הדבק הזה של כולנו, אחד בשני, זה באימונים. מי נשאר כבללז כמה נישארוז כשאתה אתמול, ואף פעם לא משעמם להם. כשהם ישבו שם, אינסטינקטים. למרות הריבים והצעקות וה'קרוסים' עם בצבא, אתה חייב לקחת בחשבון ברקע, בתת־ההכרה; כאולפן הטלוויזיה, הם שמעו את אותם סיפורים אנשים, יש משתו מעבר לדברים האלה. חלק מהרכק הן במעם־המי־יודע כמה, ושוב צחקו, בפעם־המי־יודע הנשים. וזה לאורך כל הדרך. לא שוכחים את פרטי זה. כושר והדוזקה נעשה צל שלך, יכולת ההרחקה היא כמה. כמו חבורה של סושרמנים, קצת מרוחקת, קצת הפרטים. איך החוא היה בפנייה ימינה, איך המטוס

אילח לפני הבום... בחודיפיצוע

הכחובת שכך כנופש. אוגד חיוד-וה ברוד! . מרכזית, של. 23344-9.75, וו 291-051. **אילת:** תחנה מרכזית. של. 16167. *9-73148* .052-540\$40.70 תונה טרכזית. טל. 5262.7-14341-750. **הרצלידו:** תחונה מרכצית. טל. 640\$40-550.

חדרה: תחנה מרכוית. מל. 2017326-06. דאלון: שומר לא. מל. 201797-08. 03-03-03. מבריה: תחנה

מרכנית, של. 174947-66, 1900 *פל-60. לוד: נתב"ג, של. 1979 ול9-20 נהור*ידו: תחונה מרכנית. של.

.04-922656 עבו: ככר העצמאות 5, סל, 28333. 263758-053. עבו: תחנה סרכוית, סל.

3. המוכרה: תוונה מרכזית, של. 1912346. 1944.55-60. **צפול**: תוונה מרכזית, של,

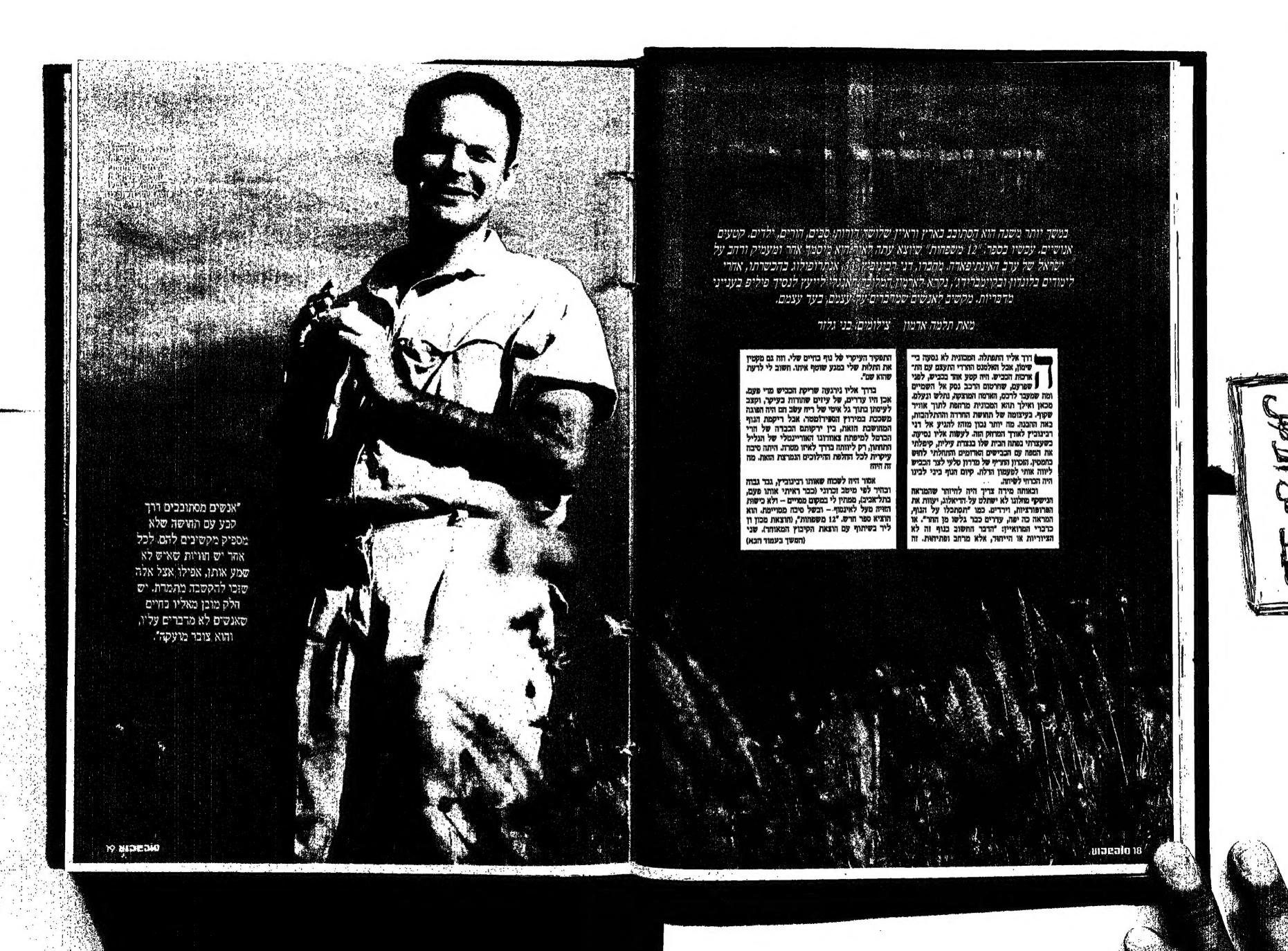
2/1122,30 ראשון לציון: תחנה מרכזית, טל. 111999-30. רואבות: החנה מרכזית, טל.

.08-22022/3.07 מונה מוכדית, טל. 152520/4/5

סגיף ראשי: תל אביב, פרישמן 15, סל 6-242271. :סניפים נוספים

תל"אביב: בן יהודה 29, סל. 67,1722-30. כבר אחרים, טל. 3,19163-30, חחוה מרכזית, מל. .02-224198.70. **ידושלים: תח**נה מרכזית, של 304668.534596. 02-3044419 בכל ציון .05. 324198.60. 03-376588 04-643131/2 בית שאנוס של שער יפו, של, 287783.4144.247783. מיפח: ערדאו 4.07-31/28 תחנה מרכזית, של. 04-549486/8. אשרור: תחנה מרכזית, של. 551097-08. אשקלון: תחנה

(המשך בעמוד 38)

D'TUN'UID הכצרה ביותר כחיטבוו:

EXITET.

עוד מוצרים

כי 2 סנטימטרים זח כל מח שתרמוקיר צריך על מנת לבודד את דירתך. וק 2 סנטימטרים של תרמוקיר שכבת הבידוד חמושלמת -ובתורף צריך לחמם פחות, בקיץ צריך לקרר פחות ובסחייכ צריך להשקיע הרבח פחות

תקן מיוחד (תייי 1045) לבידוד תרמי של בנייני מגורים. אי עמידה בתנאי התקו היא עבירה על חוק חתכנון

בכסף.

כי ודאי ידוע גם לך שאנרגיח

משרד האנרניה והתשתית

חביו כי בידוד מתאים של

הדירה מבטיה חיסכון עד 5096

בחוצאות לחימום או קירור

חבית, ולכן סבע מכון התקנים

אבית תראוקיר לבחירתך:

תרמוקיר הוא פרי פיתוחה של חברת "BUIGOHA" הגרמנית -החברה המובילה בעולם בייצור הומרי בידוד מתקדמים לבניה.

> תרמופין - ציפוי דקורטיבי משובח, אטים למים ונושם. תרמוגג - תערובת מוכנה לבידוד גגות ורצפות. קירית - טיח חוץ ופנים אטים למים ונושם. מתאים לטיות מבנים בקרבת חים. ריצופיט - טיט לריצוף אריחי טרצו ושיש בחיר.

קרמיטיט - טיט לחרכנת אריחי קרמיקה, שיש ואבן נסורה זחו רק חלק קטן מן המגוון תרחב של מוצרי בידוד ומוצרי בניה אותם תוכל למצוא בתרמוקיר. אול מגוון מוצרי תרמוקיר ניתן לחשיג

במגרשים לחומרי בניה בכל רחבי הארץ.

מפיץ אזור הצפון: עמלן בעיימ טל: 04-672101

הציפרי שעולה על כל קיר

ציפו' תרמי לבידוד קירות הבית

בזמן.

מיידי ואיו איבוד חומר.

תנוחת ביותר - בתוך הדירו

חיפת ביותר - עם שכבת

וזיעילה ביותר לבידוד

יעידו על כך מומחי בנייח

ידועי שם בעולם כולו ומאות

אלפי חבניינים, בארץ ובעולם

ש-2 סנטימטרים של תרמוקיר

שיפרו את רמת חדיור בחם

ציפוי חיצונית דקורטיבית.

ואיטום בנייני מגורים.

לוח של הטיח הרגיל.

או בחוץ. חבחירה בידך

כי שיטת תרמוקיר לבידוד **המחירה ביותר** מבין השיטות חקיימות: תרמוקיר + מים ואפשר לחתחיל לבודד. חחשכונית ביותר - תרמוקיר זול בחשוואה לכל שיטת

בידוד־איטום אחרת. תרמוקיר ארוז בשקים, מוכן לשימוש תקלה ביותר - יישום זחח

שיימ, לפי אזורי האקלים 2-6 * ודרישת תקן תייי 1945.

בעצבים.

זה לא פחות חשוב. כי חבל לנסות פתרונות זמניים לבידוד ואיטום אם אפשר להגיע בצעד ראשון לפתרון של

עם תרמוקיר אפשר לחסוד את עוגמת הנפש חכרוכח בקיר לח וסדוק ובחשבונות חשמל שייאוכליםיי נתחים כבדים מן

תרמוקיר. זה מה שהקיר שלך צריך, ווח גם מח שאתה צריך. תרמוקיר. לאיכות חיים

בישראל.

כשיצא לאור סיפרו הקודם, "רוח סיגי", שאינו

אולי הוא קצת מרריך טיולים (לסיני, לאיסלנר, לצרפת). הולך, הולך הרכה ברגל. לפני שלוש שנים חיבר שני כישורים. הוא כתב למוסף "הארץ" סידרת כתכות שלא היו אלא מסע כרגל ננופי הארץ. נחברת אגשים הקשורים אל הגוף. אכא שלו, השופט לני רבינוביץ. כחיפה. עמוס סינן ביום גשם שוטף בדרך לעין־חרוד. יהורם גאון בסימטאות ילדותו בירושלים. "ברגל בעקבות הלב", הוא קרא לזה. תמיד יימצא לו האוהר הנילהכ שיתמור בהעזות שלו. רכינוכיץ הוא מן המטורפים הנעימים. הוא לא מאבר אחיזה כנימוסים עדינים או יכולת מרחקת לשיחת עם תושבי הציוויליזציה גם אחרי הליכה ארוכה ושתוקה בתוך קניון עמוק, כשהוא שומע רק את הנשימה שלו ורחש רמשים שנמלטים מנעליו. "הארץ" סיפק לו באותה הזרמנות רכב צמוד למשך 35 יום (רני עצמו הלך רק ברגל), וחדרים בכתי מלון. ככל סופשבוע היה פוגש את אירוס אשתו, שהיתה עוברת בעין כיקורתית על הרשימה מן הרוך.

"ההרים כמדבר יהודה לא ישארו, גם לא בנגב. בתוך חודשים הם יכולים להשתנות. סיני חזקה יותר. יש בה אינסופיות".

מה עוד אני יודעתן שהוא זקוק לשהות בנופי כראשית לצורך איזונו הנפשי. גבר כן 33 ששהה ארבע שנים כבית־ספר־שרה סנטה קתרינה לפני ביצוע הסכם השלום עם מצרים. אחרייכן למד בלונדון ובקיימברירג'. נקרא לארמון המלכות כדי לייעק לנסיך פילים בענייני מדבריות. הכל אמת, אכל לא מדוייק או כולל.

כפי שאלוהים כרא אותם, ולגרש את הפאחום. "12 גם כמרען מנחק מהור החים, מה שעלה היה משפחתי, מהכחינה הואת, הוא אנטיתוה. רבינוביק לחיות שלב ב' בחייו, עם המעבר מסיני ללונדיון, לא ישבן למשל, עם קלרה בראמו מירושלים ושמע ממנה

(המשך מעמוד 19) כרכים בכריכה רכה, תוצאה של דיבוב אנתרופולוגי שערך המחבר בבתיהן של תריסר משפחות מייצגות

מתקשר ואינו דומה לספר הנוכחי כמעט כמאום, חשבתי שזו תהיה ההזדמנות לספר על האיש. עם הרבינוכיץ הוה אתה ניוסק רק לעילה. ממילא יהיה קשה להגדיר אותו. מי הואז מה הואז הוא לא סופר (שלושה ספרים עד כה). גם לא עיתונאי וכותכ קצת וכקצב גובר ב"הארץ" וכ"חרשות"). שמא אנתרופולוגז לפי התואר האקרמי שלו זה יהיה נכון, אכל לא מכסה את כל הדמות.

המראה שלו לא יידחק לשום טכלה טרגלית של טיפּוּסים. הוא לא נראה כמו מדריך טיולים. אין בו שמץ חספוט. הוא ג'לוב רר. למרות טומת הענקים שלו, יש כו יותר עגלוליות מויוות. הוא חשוך אגרסיביות באורה מעורר תמיהה לגבי היכולת שלו לגרום לאנשים לעשות מה שהוא רוצה. אחרי כל המסעות ברגל בין ועל מצוקי דרום טיני, פניו מציעות מקסימום חיוך קונרסי שמח מעל לחיים ארמרמות. הוא לא שווף ולא צרוד. כטה לא לאקוני. יש לו אוצר מלים יהורי שהוא משחק כו כככרור. הוא קורן חביבות רגועה והולך בנעליים סתמיות. דרוש לחץ מפגיע כדי לסתוט ממנו מידע כרבר נעלי הליכה טוכות. "תלוי לאיוו

רווקא הוא, התושף רעב נילהב לפרטי הטריוויה. יש כו סנקנות ויכולת השלמה עם השתלשלות המאורעות. הוא, שכאב עד כדי זעווע את פינוי סיני, וניסה והתריע מפני השחתת נוף הקדומים בידי המצרים תאווי הישגי התיירות, מצטנף היום בפינה, לעשות. המרכר נתון לחסריהם".

המרכיבים חיים של אנשים חורג מעבר להתעניינות היה לבלשת. המלים של קלרת, בריוק כפי שאמרה

רבינוביץ: "סיני ופלה לידי אנשים שלא יודעים מה יש להם ואיך לטפל בזה".

אפורות נובטים על רכס הר. ולמטה הכפר הערבי

איכסל של ח"כ דראוושה. הלאה משם תל־עדשים, של

חבר כנסת אחר, ובתווך, כמו עלי בין אבקנים, עפולה

רגע אחר, נסמוך לגשר עילי במרכז חל־אביב,

לחפש דירה כנצרת, לפני חודשיים וחצי. רק

אחרי שנתיים כסנטה קתרינה, הבנתי כמה חשוב לי

הארמה", קובץ מאמרים על חשיבות שימור נוף

בראשית, כתב רשימה קצרה: "על העם וטבעו כארץ".

"לפני מאה שנה הגיעו הנה ראשוני ההתיישכות" נאמר

שם, "... עם שעכרו הינו תשכץ של נדודים וארעיות,

שהמשותף לכל כניו הוא הקיום במנותק מן האלמנטים

שמסכיב... כן גלות קרדע מכל ארץ, יצוק לתוך תכניות

ארובניות, סגור תריר בגיטאות, היה העם הוה העוסק

בתקופה שהשפיל מכט מקצות הסלעים לעבר עררי

המטיילים הפולשים לסיני. יחד עם שאר אנשי שמונת

בית־הספר "צוקי רור" נהנה מהכדו הקטן כלפי

הישראלים הנוסעים לראות מה שכולם נוסעים לראות.

"עכרתי את השלושים, אני ככר לא בטוח. אני הולך

וגעשה פחות כטוח כתשוכות. אנחגו פמחים ומחפשים

משהו כל הומן. פעם חשבתי שהעם הזה יוכל למצוא

את והותו דרך השדרה הרחכה של הטבע. היום אני.

שלו בראש ההר, רוח יכשה שוטטה בחדר וגל, כת

שמונה ווורשים, השמיעה כולות בעורה לועסת צעגועי

פלאסטיק על הריצפה, עבר המרואיין ללשון זמן הוה.

כאירוע מלפני עשר שנים. אמרתי לה איכפת לך לחוור

ללשון עברין הוא שאל: למחו עניתי: יש בסגנון הסיפור

בעיצומו של סיפור החיים שלו, צהריים בסלון

מרגיש שהשאלה הואת לא הולכת וגיפתרת".

פאתוס.

היום היה מנסח כפחות החנשאות. המלים נכתכו

אמר מעל שאנת המשאיות: "הנוף מחוץ לחלון

קבע לי אולי יותר מכל דבר אחר כשכאתי

עילית, מעל מפה של שרות העמם.

הנוף מהמרפסת של העורים בחיפה".

במקצועות וצפשיים. וצפשיים ממהז"

האסרמית. יש כו אנושיות חמה. "יהיה לך קשה לקסלג אותן, מוכאות בספר. אין במפעל התיחקורי הזה שום תיאור של המחבר. אין התערכות מסייעת שלו, הוא אותי", אמר במטכח שלו, כשעה שחתך רצועות מלפפונים כיריים לא בטוחות. ניהל שיחות טלפוניות נעלם. חבוי עד לא קיים מאחורי מונולוגים ערומים ששלף ממאגרי הכיוגראפיה של אנשים כישראל. עם עורכי עיתונים כתל־אביב ולא הציך אפילו שנייה בחתיכת עמק יזרעאל המצויירת בחלון המסכח שלו. משפחה חרדית, משפחה בקיבוץ, במושב, משפחה בלי הרגשים מיוחרים, ציין, לנקשתי המנומקת, את ערכית, משפחה ברמת השרון. אפרוריות החיים כמקור עניין, (אחר כך אשאל אותו את מי זה מעניינו. הנוךצריקים במיפסק שתי צלעות ההרים שלפנינו. שם שכונת "בנה ביתך" של נצרת עילית, שלדי וילות

"לפני שהגעתי אל הזקנה במושב נס הרים, אף אחר לא שאל אותה ממה ָהיתה עשויה הריצפה ככיתה שלה בפורדיסטן כשהיתה בת שמונה".

אולי אנע כקצה ההגדרה של האיש אם אומר, בספר הראשון שהיה שותף בהוצאתו לאור, "דוח בהיסוס, שהוא מיטיב לראות את המשמעות העמוקה של הפרט התולי הגלוי. שהמוכן מאליו אינו תולף על פניו, ושהוא מיטיב לתאר מה שהוא רואה, לא כלי הומור. כפעם הראשונה שראיתי אותו, עלה לכמת ראיונות כצררי שכת כשהקהל העירוני, הקשיש כרובו, כבר הכין את קיבותיו לטשולנט. רבינובין החל לספר על טיני, והוא נראה כמו הבן של כל הזוגות המתנייכים בקהל. הוא קלה וריתק ושיעשע, כלי מאמץ להתחגף. הוא סיפר על כני הג'יצליה, השכם הברווי שקשר עימו קשרי מחקר וידירות, והיה לו הרבה פולפלור לתרום. אבל אם היה מרבר על טפטים, זה היה מכדר באותה מידה. חשכתי על כל האנשים שראו כחברתו אותם מראות ולא טפגו אותם כמודו ולא יוכלו לספר אותם כמתי. בקהל נוצרה איזו דריכות חדשה. נו, כשביל זה כראי להישאר עוד שצת.

הוא כן וקונים מרופר כאהכה. צעיר בארכעת ילדיהם של השופט החיסאי לני דכינוכין ויטרה רכינוביץ, פסנתרנית ומורה לפסנתר. הוא הבן שלא לומר לנגו בפסנתר. שסוטה מו הדרכים המותוות כאופן שאינו מעורר כעם או תמיהה. הוא הכן שעושה סרט על אמא כמלאת לה שבעים. חצי שעה של וידאו שהשקיע כה חצי שנת עכורה. קטעי ראיונות עם אנשים שנולדו במהפכה הרוסית פלוס קטע מצולם מן חזה שמץ של פאחום. הוא חייך: יש בי שמץ של - המהמכה עצמה, וגנוב מן הסרט "אדומים", "יש לי אמא מוסלאה", אחותו הככירה היא רפנה כהן מינץ, מנהלת ירוח סיניי, שיצא לאור כדיוק לפני שנה, מכיל אגורת ירידי אוניכרסיטת תל־אכיב בישראל ואשתו כריאליסט לאדיבאוני, יבשלב מסויים הכנתי שאין מה כמה פקפות של פאתום אולי קשה לשנת לכר בהרים, של תני כהרמינץ, בדורסלרעל בעבר. עוד אח, אשר (קקי), בעל משרד עורכיידיון בחליאביב. כרמל, אחותו השנייה, עוסקת ביחטי ביכור לסרטים בתליאביב, והיא דומה לו מכחינה חיצונית. אותו חיוך מלככ, עם שוכל יתאים לשום משבצה, הקשר שלו לפרטי היוםייום איפה היה הקיד המפריד בין המטבה לסלון, ואיוה צבע . של סוד. הוא קורא לילדות שלו מאוזנה. דנוקא לא (חמשך בעמוד חבא)

21 Biacalo

לפני שפרץ סאראת, חשבתי לעזוב ללימודים

בסנטה, נראתה לי ריאלית. העזיכה היתה קשה בגלל

הסופיות. היתה תחושת אזכרן שאף פעם לא תתמלא,

והיא נותרה עד היום. כשקורם מתפרק. אז לא כל

העולם שאחו את הקורס מתפרק. יהיו שם עוד קורסים.

דבר כזה יכול להתחרש. הסיטואציה הסנטאית לא

סוג אנשים, המקום, המרחק. בי"ס שדה לא היה על אם

תדרך. זה בקצה הסופי של דרך עפר שעולה אל התרים,

יוררת לביקעה, מסתוכבת ונעצרת. היופי קיצוני. אי

אפשר היה לשחזר את החבורה הזאת בתוך היופי הזה.

והראייה, שמאז 79 לא היה מיפגש של אנשי 'צוקי

דור'. אם יבוא היום טלפון שיפרא לי לכינום. אני מניח

הזה יכול להיות רק מלודרמטי. הכל בסנטה ענקי. אתה

לא יכול להשתחרר מזה שמה שקורה אצלך, תגבי.

מסביב ההרים הגבוהים האלה, והליכה של אנשים,

שיחת טלפון לארץ, דרך שבע מרכזיות, הכל מעשה

הגבים. הויכרון שלי הוא מהרגע שאני מביא תיקים

לג'יפ שלוקה אותי לשרה התעופה. היתה הבנה

מאכוכת שעוכרת עליך טלטלת אָבֵל, נעוד שעל היקום מסביב לא עובר כלום. אפילו אצל הבדווים

שזוכרים כל לילה משותף בבוסתן, לא קורה כלום.

הכל קורה כלי קול, בשקט. אפילו הנהם של הג'ים לא

היה אתר מאיתנו שהיה מוכן ללכת עם הספקנים. היה

בינינו קו בולט שמאלה בהשספות הפוליטיות. יוצאים

מן הכלל בחרו אזצרכך בוייצמן. אבל החוויה האישית

בתוך שבוע עבר מסגטה קתרינה בדרום סיני.

המאבק לשימור סיני התחבר בתואם ללימודי

התואר הראשון במרעי החיים: לימודי סביבה,

אקולוגיה, תכגון, זיתום. "היתה תחושה שהלכה

והעמיקה אצל כל ותיקי סיני, שסיני נפלה לידי אנשים

שלא יורעים מה יש להם ואיך לטפל בזה. הקמנו, כמה

בחורים כלונרון, את 'הקבוצה לשימור סיני'. ואת היתה

תערובת של נאיכיות וצורך כפייתי לעשות משהו, כלי

"לא, זה לא זה. כולנו האמנו בהסכם השלום. לא

נשמע, כשאתה נידגש וחש עצב עמוק".

חשת ניתוק מארין אבות?

של הניתוק היתה קשה".

לקינגם קולג' בלונדון.

לרעת מה יהיה אפקטיבי".

"בג'ים. את בית־ספר שדה עוזבים בנ'ים. התאור

שאלך, אכל אהיה מלא חששות ממה שיהיה שם".

איך עובת:

(חמשך מהעמוד הקודם) הילר שעוקב אחרי נמלים. זה כא אחריכך. משחק באוניברסיטה, והאפשרות שאחזור ואקים משפחה כדורגל, מוציא הרבה אנרגיה, קורא ורץ.

> ז מתי התחילו המיולים? "יותר מאוחר. זאת חוויית התבגרות יותר מאשר חוויית ילדות".

סיני באה אחרי השחרור מהצבא. אולי ניתנת להרכבה מחדש. היא כל כך קיצונית מבחינת בגלל זת לא היית מאלה שנוטעים להרום־אמריקה. "אין ספק שמשך הומן – ארבע שנים – שהייתי בסיני, היה משמעותי, אנשים נוסעים לדרום־אמריקה גם כגלל משך הזמן. לי לעולם אין צורך לנסוע לשם, או למזרח הרתוק, כי היו לי השנים בסנטה". איך הנעת לשמי

> "הייתי מגיע לגיוצת קצרות בנות כמה ימים עוד בתקופת השרות הצבאי. אחריכך למרתי להפעיל רחפור. חשבתי להתבסס מבחינה כלכלית בקו ברלב. זה היה ב־75, בסוף זמן הכיצורים. אבל לא הייתי סשור במיוחר לציור מכני כבר, וכשטילפנו אלי ואמרו שחטר

מדריך ב'צוקי דור', שמחתי".

כות זויו וחויים בסנטת כתרינהן "זה היה תא לחץ. חמישה חדרי שינה, מטבח וחרר אוכל, קומונה טופר אינטימית של 20 איש על 70-80 מ"ר. צוקי רוד' היה ממוקם בבקעה למרגלות הר סיני, קרוב לכפר הבדווי. מסבים פסגות של הרי גרנים קרחים, סתופי רוח. היינו חבורה שדרשה מעצמה יותר

עברתי את ה־30. אני הולך ונעשה פחות בטוח בתשובות. אנחנו כמהים ומחפשים משהו כל הזמו״.

מרי. רצינו להצטיין כהרכת של מטיילים צמאי־דעת בסיני. טיול של שישה ימים, פעמיים כחודש, כל יום 18 שעות עכורה כחום. אתה מארגן ציוד ומצרכים, דואג לאריוה, או למסאית, או לגמלים, אתה מורה הדרך, המסכיר, אתה כחור מקום מנחה לארוחת עשר בצל אבן ככרה, מכין ארוחת ערב, מדליק את הקומויץ ומכבה אותו. טס לקחת את המטיילים מתל-אביב

"בינתיים יש לחץ ללמוד, לשבת כספרייה, לצאת לבר, להגדיר צמחים, לסכם את הטיול שהיה, לשבת עם המדריך הראשי, לסכם בריוק איפה תעצרו ומתי. שלוקות ברצינות. על התקופה הואת מדכר 'רוח סיני'. הסיכום המרכזי של התקומה זה התעלות. זה הולר עם תהישה של צפיסות כזמן וכמקום. זה מנוגר למרחבים שהיינו מוקפים בהם. מנוגר לחירות שהמדכר משרר הטבע, שיעצרו את המצרים לפני השחתת הכתם הלבן ונוקע רגל, אבל אתה תושב על זה לפני בן יש גם נתי

לטיים תקומה, לעווב איזה קורם, עם כל צער הם נמצאים כלחץ אריר לתוכיח לעולם שכל מה שלטיולים קבוצתיים אני תמיב לוקה מורה דדר בחויף הסרירה. התיאורים של הבאב שלך וחבריך הם שהישראלים ידעו לעשות, הם יעשו יותר חוק, יותר בפונקציה האצונה שוצא ממלא זה למצוא דרד הח גרול. אני רוצה שסיני תישאר קדמונית. לעולם

ujacaio 22

דני רבינוביץ ובתו בבית: "הנוף מתוץ לחלון קבע לי אולי יותר מכל דבר אחר כשבאתי לחפש דירה בנצרת".

המערכי יש בה צורך כפי שהיא, כראשתית, או תעום אותה כמנותה. כיום שתישחת הכיקעה האתרונה ה יהיה סופי כמו מוות".

יש אנשים שלא מבינים את הצורך הוו בען חלא ננוע. יש אנשים שהתאווה למנע עם השבן אינה אומרת להם דבר. המלחמה על השימור ניצה לתם מנוחבת. אם לאנושות יש צודך בנושי בראשות לצורך איזון נפשי, כפי שנווען הפפר ירוה האומה בכל מאמריו, איך זה שיש אנשים מאוזנים מהות א יותר, שאצומים לריחות של סרוים, צירין ציפורים

יוה שיש לי גריפה לא הופך אותי למומה לבריפה. ואני לא אומר שהגריפה היא דווקא צגל האטומים. נכון שלא לכל כני האדם יש הצורר הנה. אבל אולי אלה שיש להם הצורך זה מין קסן שומצו בסכנת הכחרה והוא מציג את הצורך כשבע כצוד אוניברסלי. אני מביח שאם היית תופסת אותי לפני עשר שנים הייתי מדבר נצודה יותר פסקנית. אז הה ברור לי מי טוב ומי לא טוב. היום יש לי נושאים משותפים לשיתה גם עם האטומים לטבע".

איזה שלב נואשה כון תמאבק לשימור סיניו במצרים אין מישהו שממונה על שימור הנוך. יש שם מישהו שממונה על פיתוח. פגשתי תת-שר ושאלתי אותו לתוכניות לפיתוח סיני, והוא צייך לי על נייר ואמר: פה נקים מלון, שם נקים מלון, ואני החושתי את עצמי לא לחש לו את השרשוט של המפה, שהיתה שגויה לגמרי. ועיד, מה לגבי שמורות טבע, שאלתי אותו. הוא עבה: אין לנו שמורות טבע, כי אין לנו יערות. הבנתי שאי אפשר לחקפיץ עם קדימה כנושא איכות הסביבה, כפי שאי אפשר להקפיץ עם קדימה בנושא ובויות האזרה היי גם בתקופתנו הרסנו אתרים שלמים עם ומוני. מטיילים, למרות המדיניות של אי השארת עקבות

אין שום תקוחה

"אולי יהיה חסר. ההרים לפתחו חסונים כנבים הָם גבוהים מדי וקשים. הדבר הכי חשוב שיש לי, ה לרעת שהודים ממשיכים להתקיים. התרים במרגו יהודה לא ישארו, גם לא בנגב. כתוך תודשים הם יכולים להשתנות. סיני תוקה יותר, יש בה אינסופיות

הנסיך פילים נראה נמוד באופן מפתיע. הוא בקושי מטר שבעים. אבל הוא שמור טוב לגילו. בנוי טוב".

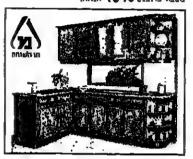
להניד את זה על מפרץ חיפה או על עמק יוויעאל. דוד תמובות הבוף של עמק יורעאל עוברים חוםי טלפון רקים. כמעם כל מה שאני רואה שם מושפע מיד ארם אין אף הר שרה, השרות, הכבישים, הייעור, הבנייה התוכניות שיש לבנייה".

מה שמרגש כסיגי זה שהיא מבטיחה. אתה לא יכול

בירוח סיניי אתה מספר על מיול שעשית לב לחר אום שומר, ב־82/ היות צריך לותונב מעונים . מצריות בשביל זה. חלכת יומיים לבד בחרים, כלי קשר לעולם החיצוני. אין לך רגעים של איםה בדידות במצב כוחו כן, יש. יש לפני, יש בזמן, ויש אחרי. ממן

הם רצו לתועיק אירנונים בינלאומיים לשמירת ההליכה אתה לא חושב מה יקדה אם עכשיו אני נופ אליך. הספר היה תראפיה של השלמה טופית עם האחרון בטווה השנת העולם המערבי. המצרים פיתוע רחוק מתעייה והתייבשות, או חשש שמקור מים לא ומפתחים את סיני כלי אבחנה. הם סוללים דרכי יתממש. ויש גם תחושה שאתה לבד, או כל מדול ואו ניגזר עליבם לעווב. זה היה יותר מאשר אספלט שמגיעות לכל משם, בתים כתי מלח, מ־79 האילתגר, התימרון, הרבה יותר קשן. זאת הקיבון (חמשך בעמוד 100)

שבח דגם דרבי. מסבח פורניר טבעי או בייק .חנחה.

מדים מסדרת מוביליה בדגמים רונדו וקונטו

מטבחים מסורות מיביליה ברגם כפרי 26% תנחו

מטבח דגם רוסטיקנה. ביצוע בפרומאיקה עם חריטה בטבצעשל 3% הנחה.

דר ילרים קומבי במבצק פיוחד: 90% הנחת ובנוסף תקכלו במתנה סט מצעים "קיר" של ביתן, על כל קניו הבולל פיטה כפולה, ארנו, שולהן וספריה.

שולחן כתיבה עם ספרה עליונה 690 בנחה במקום 23 שרח במקום 375 שרח

מפריית מדפים 98. היבשם מ⁹⁰⁰ הערוה בבקום פוף שיח רק 293 שיח

"חגיגות ה-40 ב"רים"

וגם מתנות נהדרותו

מזרוז סילי דגם פרסטינ' - דגם וחיט קשית ביותר

20% מוחת, אספקה מייזית והובלה חינם לרוומא מזרון בנורל 140-1-40 מ' במקום 854 ש"ח עכטיו ב-683 שיח.

ארון קיר לכן עם פסים מוזהכים. 5 דלתות 1.94 - 1.94 מ' .ana 30%

במקום 1,299 שיחרק 1,850 טיח. ובנוסף שוברי קניה בסך 100 ש"ח לקנית מיצרי כיתן.

ארון קיר עם מראות 21 מראות לארון), 4 דלחות 1.56 - 2.42 מ' בנוונים לבן, חום ואלון, 30% הנחר.

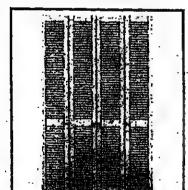
במקום זנאו שיחוק 999 שיח. ובנוסף שוברי קניה בסך טוו שוח לקנית מוצרי כיתן.

ארון קיר דנם "ניו-יורק" 4 דלתות 2.42 -1.56 מ' בנווני לבן, חום ואלת, 30% הנחת. במקום 2749 שיחוק 749 שית.

ארון קיר דגם ניו יודק 5 דלתות 1.94×2.42 מ' בנוון חום, .חיים 40%

במקום נהצן שיח דק 942 שיח. ארק לועניור תרים 4 דלתות 1.56×2.42 מי, 90% המחה

במקום מזפו שיחורק . 1,099 שיח בנוסף סובר קניה בסך 100 ש"ח לקנית מוצרי כיתן

סבות נוער MEDIS CONTROL OF THE PERSON

מפת בן דות עם גב ן ארגו מצעים בבדים מובחרים. במפום ובדם חומכשרו ב-518 שחו.

מפח כפולה הופתחת לפיטה זוגית עם גב ניודמד בהיקום מושיחים 10 610 סיוו

במקום מש שרת ענטיו ב-652 שית. כל המחירים בוללים מע"מ והרכבה ואינם כוללים הובלה.

חנויות רים: ■ ירושלים: כורש ו • שלומציק המלכה 10 • חנות הפפעל, אחר

.ansa 25%

התעשית נגעת שאול ב' ≥ תל-אוניבובן יהודה 20 • חרכל 107 • הרבל 13 • בתרשוב 27 ₪ חיפת: הרצל 67 • דרך חטיבת נולני 22 ₪ מ 710 חיפת: "רים" צוכח קרית אתא בו באך שבעי זרך תברון גלידועל על m אילת הוכם. שד מדיין m אשרוד: דור רוצורן 12 m אשקלון: מחלכי2 p מרצלית: רוצסן 0: נתרוח: שד הגעונון = נצרת: נמטוראי כגל = נתניה: שער העמק ו = עסולת: רמ' מנחם מינת אילוזורוב = מתח-תקוח: ביוז'ינים", כר כוכבא גz = 1922: רו העם 27 ש ומלח: הדצל ופליד התחום המרכזית ב ומת נון: דבונינסקי 166.

חדר שינה קלאסי בנוונים אלון וחום כולל מיטה (ללא מזרון)

קר ז - מג ז מר, ל שירות שולחן טואלט ומראה, 33% ביים ב

ובניסף, טוברי ניתנה בסרטטו ש"ח לקנית מוצרי כיחן

90% חנחה על חור שינה דגם ניויזרק הנויל ארון קיר 4 דלתות 156-242 מי. מיטה ל9 1-40 1 מ'

וללא מזרון) - 2 שירוח רק 1,498 שיח

בנוסף שוברי קניה בסך 150 ש"וז לקנית מוצרי כיתן

חדרשינת דגם כיו יורק וללא מוֹרוון) המולל גם שולחן

ש מילנו ספת חלת מושבית + זו מושבית + כורסת

במקום ווצ, ב שרח ענשיו החל מ-1,658 שרח.

ספח שרונה ספח הנפתחת לפיטה נפולה וכוללת ארנו מצעים.

טואלט, נטנרות - מראה, 30% הנחה.

במקום 1,099 שיחדק 1,099 שיח.

מניקום נדקו יש חרק 1,298 סימ

דשת התיהום הגדולה בישראל:

מיזוג אדיר לרכב

יהונתן גפן

דאש קטן־גדור

פעמים שראלים אותי נערים כטרם גיוס מה לדעתי הם צריכים לעשות עם הצו גיוס שלהם. יושבים איתי כקפה תל־אכיבי, לא רתוק מהים, שני נערים שעוברים על תעורת הבגרות שלהם, ואחר מהם אומר:

"אני משתתף בצערך", אני אומר לו. "אָנִי ראש קטוַ", אומר השני, "אכל הוא רוצה ללכת לקרבי, בגלל החבר'ה". "לאן אחה היית מחגיים אם היית אניו" שואל הראשון.

"אפשר אולי עוד כירה?" אני טורא למלצר. וזאת אחת השאלות שאני ממש מסרב לענות עליהן משום שמדובר בנושא ערכי שאני מסרב להתערב כו. אין איש בעולם שיכול להחליט על ערכים של אדם אחר, ומשום כך שתי המלים "חינוך לערכים" לא מתחברות לי בראש.

ומעבר לערכים יש פה עניין של חיים ומוות, כי צבא זה לא כדיוק מכון אירובי, מה יהיה אם אגיר למישהו: "לפי דעתי והכרתי הלאומית – כראי לך להתבדב לשרת בשק"ם", והמתגיים הצעיר יבלע לא ככוונה מצופה עם הארחת או ייחתך מבקבוק אורנג'דה שבור, ואז איזה פרצוף יהיה ליז

לכן אני תמיד אומר: "בוא נרבר על משהו אחר". אבל לפעמים הם ממש לוחצים. אפילו ברואר אני מקבל מכחבים עם שאלות קשות כאלה, כמו למשל מכתב שקבלתי לא מכבר מגער מעיירת פיתוח דרומית: "בקרוב עלי להתגיים לצה"ל, ואני מכולכל. מצד אתר – הייתי רוצה לעשות את המאקטימום למען המולדת, אכל מצד שני – מה היא עושה בשנילי,

מדובר כאותה עיירת פיתוח ממנה יצא הגדנ"ע לחבוט בילדים פלסטינים קשורים בתור משימת ברימצווה. ואני לא יודע למה הם פונים דווקא אלי. למה לא לרפול או ליאנוש. מה אני מבין בצבאז אולי הם כותבים לי משום שפה ושם פירסמתי שירים ומכתבים של חיילים מהשטחים. ואני מאמין שהם באמת לא יודעים מה להחליט. הם קרועים בין הרצון לתרום לכין הרצון להיות אנושיים ולא להיקלע למצכים כהם האדם מאבר צלם אנוש ומקבל ראש של קניבֶּל גדנ״עָי. וקיימת כמובן גם התשוקה ההיולית והמגוחכת להמשיך לחיות ולבעוט, וידוע ששרות צבאי יכול להפסיק את החיים. גם זה כבר קרה לכמה

בצד כל הפיסת סיבריות עתירת ניסופין: "מפרד הבריאות קובע כי העישון מזיק לבריאות". על צווי הגיום הנשלחים לנערים הנכוכים, לעומת־זאת, לעולם לא תראו תווית מורפסת מטעם שלטונות הצבאו "משרד הבטתון קובע כי בצבא אפשרות למות".

לפני כמה תורשים התבקשתי מטעם עיתון במחנה", עיתון חיילי ישראל, לכתוב כמה מלים למתגייסים החדשים, כתבתי להם משהו כמו: "רק הומור ישונד אתכם מהשרות הצנאי: רק בצורה כואת תוכלו גם לשרת וגם לשרוד". אכל מה יעשו כאלה שאין להם תומורז לאן ילך הנוער תרציניו לעוהו אין אדם בעולם שיכול להחליט בשכילך למען

מה תקריב את חייך, והנשיא האמרייקני היפה שאמר אל תשאל מה המדינה יכולה לעשות משכילך -תשאל מה אתה יכול לעשות בשכיל המדינה" - חשף כדור ממיתנקש שאמר: אל תשאל איך הנשיא יכול להרוג אותך – תשאל איך אתה יכול להרוג את

הנוער החייב בניום חובה שאני מכיר מתחלם, כמו כל דבר צכאי אחר, לשלושה חלקימו

א. להישאר מדוץ למשחק.

הנוער שמחפש איך לצאת מכל הסיפור הזה. כאלה שמוכנים לקבל את הסעיף "בית כף תף", להיות בלתי כשירים תמיריים, לשחק רפוקים כראש או אפילו להתחפש לחרדים מרוב חרדה. פעם זה היה כתם, היום זה יותר גימים, משהו כמו לדשק את מס הכנסה. לאף אחר לא ממש איכפת שהוצאת את עצמך מהמשחק. אני מכיר לפחות נער אחר שיצא מוה ואחריכן הלך – על דעת עצמו – לספל בנערים במצוקה באיזו עיירה דפוקה, והאחראים עליו אמרו שהוא עשה נסים ונפלאות במוסד שבו התנרכ לעזור. צעיר זה מהווה דוגמה טובה לאחר שהוא לא משתמט אלא בודר לעצמו את הצכא שלו. איש לא יוכל לכוא זלומר לוו "אחרים עושים את המוטל עליך", משום שהוא עושה מעל ומעבר למען החברה אבל לפי הערכים שלו, לא לפי פקודות מלמעלוג ברור שעל כל בער נאור כזה יש לפתות עזר שלושים דראעקס שסתם מחחזים. לפסיכים או לפופיק והולכים לים ולסינרמה שלוש שנים. לא להיות שם בכלל, זאת האפשרות

ב. להיות שם כמה שפחות. האפשרות השנייה היא להתגיים ולהכנם לקומה

- מצב של נימנום תמידי עם נסייח לחוסר הכרה השרות הצבאי שלי היה כוה, פחות אן יותר. מהרגע שהתלכשתי בתאקי סיגלתי לעצמי מין חיוך אריוטי, ונחחן לצבא לעבור לי מהצר. הייתי ביחירה סרבית אכל לא ידעתי את זה. אחרי שלוש שנים מתחתי את רפוק. התקרוצתי

אבל אני שרתתי בצבא הגנה לישראל הקטנה. לפני שהיתה אימסריה לפני שהיתה סלוויויה

אני לא יודע מה הייתי עושה היום אם וזייתי כן שבע עשרה וחצי ורואה כל ערב בטלוויויה איר כותותינו מכים את ילדידת. יכול להיות שהייתי בותר באמשרות אלף, מתחמש לפסיכי דתי וחוור הביתה בריפור הסידי תון כרי הולת רוס והשפעת צחוקים משוגעים. או אולי, אם היתה לי אותה מודעות

פוליטית שיש לי היום, אולי הייתי בוחר באפשרות

ג. לדיות שם ולנסות להשפיע.

האפשרות השלישית היא דווקאו רווקא כן לשרת ביחידה קרבית, דווקא כן להיות שם. משום שרק משם אתה יכול להשפיע על מה שקורה שם. רק שם אתה רואה כמו עיניך את התועבה, שכמה שלא יקראו לה "חריגים" היא תישאר הועבה מארץ התועכות. באפשרות הואת, האפשרות השלישית, כחרו עד כה כ־150 קצינים וחיילים שהתנדכו ליחירות הקרכיות והמוכחרות ביותר, אכל כשהקרכיות והשובחרות נהשכו לחוצבה, הם פשום טרבו לשתף פעולה, נעצרו, נשפטו וישכו בביתיהסוהר הצבאי. מאה וחמישים חיילים וקצינים – זה כעוך פלוגת הידר פלוס מסייעת. חאת

הפלוגה שלי, שהמ"פ שלה הוא כמובן אלי גבע, חייבת להיות בשטח כל הומן, ולמנוע פונרומים בכוח ווסירוב לשתף שעולה בעיקר בשהפעולה וזיא, למשל, הטמנת ערבים כחול, זימון ילרים פראמים לסידרת בומבות כאף של גער קשור עיניים, ועור משעים כהנה וכתנה נגד המין האנושי, שהוא הרא של מין, דרך אגב. ואל תעצום עיביים, אל תיכנס למצב של קומה, אל חכצע שקורות שהלב שלך מקיא מהן. בצורה כזאת

אינר משתמט, אינר שכרו, אינר בו לעצמך. האמשרות השלישית היא אפשרות הנכורה והמרך. חייל שמטרכ להשתתף בתועבה נגד עם אחר הוא החייל הקרבי והאמיץ כיותר שיכול להיות. משום שהוא נלחם על העיניים דראיתי שאני כבר לא חייל דפוס אלא אזרח רמות פניה של המולדת שלו, שהיא כידוע על הפנים, ועומר על וכותו למחות, למרות שהוא יורע שהוא יתטור על זה. הוא לא משתחף במסטיוואל ישראלי. אכל יום אחר – אתם עוד תראו – הוא יקבל את פרס

אתה לא עוור לנו הרכח", אומר אחד משני הנערים שכאו להתייעץ. 'אני מצטער", אני אומר. "מחר יש לנו בחינה לבגרות", אומר השכי.

"כהצלמה", אני אופר

25 เมอะอไก

דרן, אבללא לגע אוני, ניו ארק

חיתוך דרמטי סוקרת המצלמה רחוב בהאר" הנטוש בהארלם. "אומר כך למלחמה בסמים. זה יתיה חלק לא רק ממריניות הפנים שלי אלא גם ממריניות לם, ניו יורק, שמחסומי משטרה הפכודר לשטח הפקר. מתקרבת למועמד השתור. התוץ והתננה. אנו, כני העם, יכולים לנצח כמלחמה על בחליפת עסקים כהה, שמרנית, במרכז הכביש הנטוש, מלספת את סניו העגולים, התפוחים

> "הרחוב הוה הוא אחר ממרכזי סחר הסמים הגרועים בעולם", אומר נ'סי ג'קסון במבטא דרומי מקוטע. "קראק, הרואין, פי.סי.פי., קוקאין. הסמים חורסים את שכונותינו, הורגים את ילדינו". המצלמה מאששת את הרברים בצילומי תקריכ של תילי אשפה, כתים שנדונו להריסה ועיי תרכות של כתים שכבר

קאם לג'קסון, ברובע אתר, רובע של החלום סריקניו שפיחי דשא ירוקים, בתי הנוק ונרטק ורברי ועם של המטיף השהור, שמניפת הסמים אינה מוסדת גם על מבצריו של אדם הלכן.

לסמים", מבטיח ג'קטון, שהותור בינתיים לרחוב אריר, שמצים כשורה אות עם מרשין לותר קינג וחווה

תוידוש בדברים שמון לא כל כך בתוכן, כמי בעובדה שוונות העם שג'קסון פובה אליו תתומה כממ" שמשמיע המועמד, לא נצבע עורו. אם יתברר, שוה

הישגו היחיד כמידוץ לנשיאות, יכולים נאודי אחדב לומר דיינו. כשהוא מדבר על הסיוע הישראלי לפלישת דרום־אפריקה לאננולה" קחלו הוא שתור, מיליטנטי. כשג'קטון מדבר על סמים, תוא גורף גם לבנים כני המעמר חבינוני, שיכולים לחריה את ריה החשיש העולה מחדרי כניתם ובבותיהם. כאשר הוא משתלח על העוולות הכלכליות הנלומות כחוון תבלכלי של הנשיא ריינן, נאספים תחת כנפיו מסבני

עכשיו כבר כרור, שניקסון לא יהיה מועמ מפלגתו במסע הכחירות לנקיאות, אבל כמסע המפרן: "כשאהיה נשיא, לא אמתפק באמירת 'לא' של שתורי ארה'ב לשוויון זכויות, ומא כבר בחל נגלו

בפעם הראשונה כתולדות ארה"ב, הצליח שתור להניע רחוק כל כך במירוץ לנשיאות. בפעם הראשונה הצליח פוליטיקאי שחור, ברמה הארצית, לשכנע בהרים לכנים רבים כל כך להאזין לרבריו ולהתעלם

היה נדמה שניקסון אכן הצליח לדלו מעל משוכת בניורה הלבנה: המוסקסואלים ולסכיות, חלי איידס, תחמן בחשאי כדי ליעץ לגיקסון בענייני ניהול מרינה. היהורן, כצפוין להכשיל את המתמודו השחור. מה 1600, נראה לפתע בהישנ יד. במשך כמה שבועות פועליהן המוכטלים התאמץ למשוך במשנתו סובים לרמוקרטיה האמריקנית, היה ג'קסון מועמר ממשי לנשיאות, לא סתם מס שפתיים לתנועה לשוויון לשלהב את אלה שאין להם נגר אלה שיש להם. זכויות לשתורים, שבועון התרשות "שיים" בתן לג'קטון

פארק, התופרת שסירבה לפנות מושב ללבנים כלבר את הגושפנקה הממסרית, כשהרפיס את דיוקנו על באוטובוס כאלבמה, ב־1955, והציתה בכך את תנועת השער והכתיר את הכתבה במילים: לחתייחס לג'סי ההתפכחות באה בהדרגה. ברק הנצחונות

הראשונים נתעמעם בצל הכשלונות שבאו אחריהם, במדינות שהרכבן הדמוגרפי אילץ את ג'קסון להישען במערכות הראשונות של הבחירות המוקדמות, מתמיכה בלתי ממויגת רק אצל 'פאליציית הדפוקים' הגזע. בסוף פברואר נתקפו יועציו באופוריה של חוון חלק מהמוכסלים, כל אלה שאין להם מה להנסיר לכו אחרית הימים, שנשמע כמו סיסמת תרסומת מונה: מככלי ממשל דייגן. על דקף זה, צורבים הכשלונות נשיא שתור בבית הלכן. מקצוען מערכות בחירות שבעתיים. מילא ניו־יורק, שכח התגיים המססר מומחה אתר נתבקש לספק לכומר השתור רשימת שחכאיב באמת היו הכשלונות במדינות "רצועת מועמדים לשרים בממשל. הבית בפנטילווגיה אווניו - החלורה", שמפעליהן מרקיבים באין הון ושאת

על קולות לכנים בלכר. חלק מהלכנים האלה היו משענת קנה רצוץ, שהגשים את הנבואה, שאמריקה בכתב שהוא "ידבר אותו". טרם מוכנה לנשיא שחור. בינתיים נתנה ג'קסון זאת בדרכו", אתרו.

הפופוליסטית, כקריאות דעליתום" פרולטריות, שניטו

ג'סי ג'קסון לא יהיה הנשיא הבא של ארה"ב, אפילו לא התועמד הדיתונות לחפקיד. מה שלא מפריע לו להתשיך לרוץ, להמשיך לחשמל קהלים. "נוכל אדיר", כינה אותו מדצה לאתיקה בסמינר ממנו פרש ביקסון בלי חשות ברנש מרהיב עם כשרון למילים", אמר עליו אחר. כך או כך, מקום של

קמעה, מתעככת לשניה על העיניים המצמצניות, "ג'קסון דוחה את ההגדרה והולפת על השפתיים הרשבות, עטורות שפם גזוו הכוליטית המקובלת של ניצחון. בשבילו, הריגוש של הניצחון אינו מבע מנחונים מספריים אלא

כבוד בשורת השחורים שעשו היסטוריה כבר מובטח לו. "אני מון בכל יום", הוא אומד, לא מתרשם מחבוסות במספרים.

ג'קסון נהג להודיע לפני בחינות

את הערצה להתקבל: "זה פשוש

גיטי, אתה חייב להניח לו לעשות

הספודנטים התייצבו ולאחוריו, אילצו

פנסילווניה, אוהיו, אינריאנה, וירג'יניה המערכית, נבראסקה ואורגון, כאפריל ובמאי, לא יוכל ג'קסון לגיים מספר מספיק של צירים כדי לזכות כמינוי הרימוקרטי נוועידה הארצית של המפלגה, כאטלנטה. האמת הזו היתה כרורה ככר לפני הרכה שבועות, הרכה דולרים והרבה מאמצים. ג'קסון, מכל מקום, מוסיף ג'קסון פוען שסעד את וורפין לותר קינג ברגעיו האחרונים.

ג'קטון כלל לא היה לידו. "אני מנצח בכל יום", נהג האצן השחור לומר לאחר התכוסות האחרונות. למה הוא מתכוווף "זו אינה התכחשות לנתונים מספריים קרים של מערכת הבחירות", אומר פרשן שליטי ב"וושינגטון פוסט". "וו דחיה של הגררה פוליטית משכלת של ניצחון. כשביל

להד"ם, שוענת האלמנה.

(המשר מהעמוד הקודם)

בשלב זה של תהליך הסינון הפוליטי, גזר הרין

של החישובים האריתמטיים אינו ניתן לשינוי. אחרי

תבוסות – מכובדות, ללא ספק – בניו־יורק,

ראיתי את ג'קסון בעצרת המונים בהארלם. מגע קצר עם ציבור מביא אותו לרצף על רינושים מהירים. הוא משחק את קהלו ביד קלה, ברבשות של אמן. הוא חייב לאהוב את חש את הקהל והקהל חש אותנ. ז ג'קטון כדי להתרשם מהאנרגיה ון שהוא מורים

ג'קסון, הריגוש של הניצחון אינו נובע מנתונים

היהודים של

מספריים אלא מפרצופים".

מנחל את מסע הבחירות של המ

אוסטין, נשיא חברה ליחסי ציבור המתמחה במועמדים פוליטיים, צבר ניסיון רב בשטח. ב-1968, ניחל את מסע הבחירות של יוג'יו מקראתי. ב־1980, עמד אוסטין כראש מערכת הבחירות של ג'ימי סארטר באוחיו. באמצע טיפל במאורות נחותים יותר. עם שחורים הוא מסתרר -מצויין. את ילדותו בילה בשכונה בניוייורק, שבה "שליש היו מורטו־ריקוים, שליש שחורים ושליש לכנים... לא ידעתי שלכנים חם רוב בארה"ב ער שהגעתי לניל 13", אמר אוסטין בראיון לכתבירועה המקצועי "אדוורטייזינג אייג'".

שני יהודים נוספים מכהנים עתה ב"קבינט המנימי" של מסע ג'קסון: מארק סטייטץ, בן 11, שעבר לספיות ג'קסון לאחר שקפץ מהאונית המתמוררת של הארט; ואן לואים, בת 50, אחד מעמודי התווך של המפלגה הדימוקרטית ודמות אם לכל ת"צוציקים" במסעו של ג'קטון. סטייטץ הצליח לשכוע את ג'קסון למחן את הכטחתן, שיקצק ברבע בתקציב משרד חתגנת האמריקני. כרגע מבטיח ג'קסון קיצוץ של עשרה אחוזים

או מייקל דוקאקים נשמעים כמו דמוסתנה, בעת שפין כוח מוסרי וכלכלי בשיקאגו. הית מלא חצק.

אמת, בנאומי ג'קסון יש גם תוכן, אבל זו איכות צררית במעשה האחבה שלו עם קהל שומעים. הוא שהאגו שלו גרול לפחות כמו מחוייבותו לעניין קורא לקיצוצים כתקציב הביטונון ולהרחבת השירותים השחור, אוהב את ההגדרה. זה שנים הוא מטפח את זכר . הסוציאליים. הוא אינו מסביר מהיכן יקח את הסכומים יהקשר בינו לבין מרטין לותר קינג, הנביא האמיתי של הררושים, ולקהלו, בדרך כלל, לא איכפת. ג'קסון פונה מנועת ההתעוררות השחורה בארה'כ. לאחר רצח קינג, לרגש, לקצב, לחוש הערר. לי הוא הזוכיר את אלווים במממים, טנסי, ב־1968, הוסיע בקסון בציבור באפורה בשם אני ווכר את הפנים, בעיקר נשים וילדים. לא שרואים של סנאטור פול סיימון, לשעבר אתר ספוגת דם, דמו של קינג. ג'קסון סוען, שתוא סעד את המתמורדים על מועמרות המפלגה תרימוקרטית קינג ברגעיו האזרונים. לתדים, פוענת אלמנת קינג,

פשוט לא אוהב יהודים

יוני חושב שג'סי ג'קסון אנטישמי, הוא משוט לא אוהב יהודים", אומר מייקל לרנר. עורך כחביהעת היהודי הליברלי "חיקון", שהיה אחד העיתונאים תיחידים כארה"ב ששוחוז עם ג'קסון כמה שעות ברציפות, כמעט ביתידות.

"אם אתה אנטישמי, אתה מחפש במודע דוכים להזיק ליהודים; אם אינך אוהב יתודים, לא תטרח לצאת לרתוב כדי לארוב להם", מסביר מילר. "ג'קסון דומה יותר לאמי מבחינת יחסה לשחורים. היא מדברת על 'שווארצס', הוא מדבר על 'היימיס' (יהודונים)". מפי עורך "תיקון", המצדד בפומבי בחלק ממדיניותו של ג'קסון, במיוחד בטוגיה הפלשתינית, זוהי קביעה רבת משמעות. נראה שאפילו חליברלים היוניים ביותר אינם יכולים להתחמק ממאונו של ג'קסון למתוח ביקורת על ירידו, האנטישמי החשור לואים פאראחאן: מהתעלמותו מחלקם של ליברלים יהודיים בתנועת המתאה השתורה בשנות ה-40.

את הכתם השתור של חביטויים הגזעניים "היימי" ו"היימיטאון" (בתרגום חופשי: "יהודון"

לנשיאות, הוא הזכיר את היטלר. וכעבור זמן, היא התנצלה על ההשוואה).

לבר. נאום שהוא נושא באסיפת בחירות נשמע בדרשת יום א' בכנסיה: אותן שאלות רטוריות קצובות, אותן פניות ל'אחים' ול'אחיות', אותו דגש על שכר ועונש. ב־1964, נרשם ב'קטון לסמינר התיאולוגי בשיסאנו. הוא היה או בן 25, נשוי ואב. כעבור שנתיים עוב, כלי להשלים את מכסת השעות הררושה לסבלת תואר בלימודי קורש. (את הכמורה קיבל כעבור זמן במוסד בפטיסטי בשיקאגו, שאינו דורש תואר אקרמי).

ויקטור אבנהאוס, מרצה לאתיקה של הנצרות בסמינר, אינו יכול לשכוח שג'ססון סירב להכין עכורות בכתב כנדרש בקורס. הוא האמין, שג'קסון הוא "נוכל אריר". כמה ימים לפני בחינות בכתב, נהג ג'קטון להוריע, שהוא "ידבר את הבחינה". כאשר ניסה אבנהאוס לרכא את המרד, התייצבו הסטורנטים מאחורי ג'קסון ואילצו את המרצה להתקפל. 'הם אמרו, 'או, לא. זה פשום ג'סי. אתה חייב להביח לו לעשות ואת בדרכו שלו", סיפר אובנהאוס לעיתון אמריקני. "היה לו כישרון עצום למילים ולאנשים. ברנש מרוזיב עם חוצפה מרהיכה". מרצה אחר תיארו כ"בחור

ימים יתפאר ג'קסון, שקיכל מספיק בקושי בתורת הנאום וההססה, מפני שסירב להעלות את דרשותיו על הכתב. איום ונורא, קונן "וושינגטון פוסט" בכתבת ריוקן על ג'קסון. "כמו שאלברט איינשטיין נכשל בסיויקה בבית־הספר חקממי, פישל ג'קטון, נואם בקנה מידה עולמי, בתודת

כבר בבית־הספר התיכון החל ג'קסון לחלום בלילות על יעוד כמטין. בסמינר התיאולוגי, עלה שמו כאסיפות מרצים כמועמד לסילוק. הוא נעדר משיעורים רבים מרי. תשופתו היתה תמירו המאבק לשוניון זכויות הוא הכתה שלי. זה לא היה שקר. בעת שטטורנמים אחרים למרו על אתיקה של הנצדות, למד ג'קסון על האתיקה של החיים. הוא היה מבלה את ימין במטרו של מרטין לותר קינג, סייע לו בארגון מצערי מחאה נגר אטליה כדיור בשיסאנו וויחף את הכמרים לשומעיו. זו מתנה משמיים. בהשוואה אליו, ג'ורג' כוש השחורים בעיר לייוום "מבצע סל הלום", שנורע לו

רום סניידד, אהר ממוריו של נ'קטון בסמינר, ראה כו כבר או "נביאה של אמריקה השחורה". ג'קמון,

ג'קסון הוא מטיף במקצועו, בהכשרתו ובנטיית

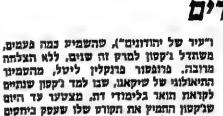
גם חושפים את מעור האנרגיה הפנימית שלו.

יתונאית שחורה, ברברה ריינולרס, פרטמה ב-1975 את תספר "ג'פי ג'קסון: האדם, תתנועה, המיתוס". חספר לא האריך ימים על מדפי החנויות בשיקאנו. היה מי שדאג להורידו משם. הטיבהו חספר מקדיש פרק לשמועות על יחסיו של ג'קסון עם נשים שונות, חוץ מאשתו. נ'קלין לאווינה, אם לתמשת ילדי חזוג.

משפחתו, מצפונם ואלוחים".

סיפר ג'קמון בואיון. "ייתכן שאין לך כמי לשלם שם: דירה, דלק לחימום, תרופות, מזון או בגדים. נותות אתה עצמך, כלי שום רובר שאמשר לסלף, חשוף מו העולם. אבל ברעין נשמתך הוא משהו ממשי. אתה אולי עני, אבל, בעיקרו של ויבר, אתה מישהו.

"ווכרני שכוקר אחר, בעיצומו של המסע לפען העניים, ניצבהי על מסשה המטען של משאיה ואנשים הביטו כי, כחיפוש אחר מקור השראת ירו היה בידי מוון לתח להם לא יכולתי לתח להם כסף (המשך בעמוד 60)

"לטלידתו של ג'קטון מיהודים מצאתי כמה סימנים בשיחתנו", מספר לרגר. "כל אימת שהנא שומע את המילה יהודי, האסוסיאציה שמצטיירת במוחו היא יהודי ימני. ג'קטון מוקף יועצים יהודיים ליברליים, אבל כבר בתחילת השיחה. כשחוברתי את המילה יתודי, העלה ג'קסון את שמם של מוריס אברם (יו"ר ועידת הנשיאים של הארגונים היהודיים הגדולים) ומאיר כהנא.

בין יהודים לנוצרים.

"כששאלתי על אנטישמיות בקממוטים שחורים, השיב לי ג'קטון שאין דבר כזה. זו כמובן שטות גמורה. אי אמשר להתעלם מהאנטישמיות השחורה באוניברסיטות. אני טבור, שבשביל ג'קסון הבעיה פשוט אינה קיימת. הוא אינו מסוגל

קירטה. היא אומרת, שג'קסון לא היה כלל ליד בעלה בעת מותר.

זו היתה רק אתת הרדכים לרימום עצמי. אחד מהמרצים בסמיגר התיאולוגי סיפר בראיון, כיצר התייצב ג'קסון בפתח חדרו והכריז: "עליך להבין, אני מיוחד". ישו היה עניו, חשב אותו מרצה. כיצד יכול האדם השחצן הזה לשאת תואר כומרן תומכין של ג'קסון אומרים, כי הוא שעל לרימום כבודם של שחורים, לא להאררת שמו שלו. השחורים היו חסרים או כוח פוליטי. בהבלטת האנו שלו, אומרים התומבים פיתח ג'קסון את הביטחון העצמי שלו ושל אחיו. זה היה הכסיס למוטיב 'אני מישהו בעולם הוה', שתור ומופיע בנאומי ג'קסון עד היום.

הכומר השתור אמר, כי החל לפתה את מוטיב 'אני מישהו' בעיצומו של "המסע למען העניים", הפגנה גרולה שבערכה כוושינגטון ב־1968, לאתר שקרא את הספר "ישו והמנושלים". דברי ג'קסון על הספר פותחים צוהר לא רק להשקפתו המוליטית אלא

עניין משפחתי

ג'קסון חשווה את השמועות לרכילות שהביצו סוכני אף. בי. אי, בכללם אדנר הובר, על חייו האישיים של מדטין לוחד קינג, קודם

המתמודר וזשתור תוור ושוען, או כעתה, כי השאלה הזו אינה עסקו של איש. "שאלות מוסריות פרטיות הן עניין שביו המועמד,

"הספר עוסק בחיים כשהגב דחוק אל הקיר"

ארוחה "קיבוצית", בין עין־גב לתבור

ל חוף הכנרת, סמוך למעגן הספינות, עם מרעסת ענקית הפונה לים ומפרצון מלאכותי שמעליו מעופפים שחפים המצפים ללחם שזורקים להם הסוערים – שוכנת המסערה של קיבוץ עין־גב, אחת הגדולות וההמוניות כאיזור. מדי שכת כצהריים היא מגישה לא פחות מ־800 ארוחות. ובשנה – כ־120 אלף ארותות. לערך בשעה עשר כבוקר נפלטת מיורות-השמן הממוחשכות שבמטכחה המודרני סדרת הרגים המטוגנים הראשונה. לערך כשעה חמש אחה"צ בשלפת משם סדרת הרגים האחרונה, והסמבטיון הזה חדל לורוק את "גי האמנון.

הארוחות כמסערת עין־גב סטנדרטיות, ומבוססות בעיקר על דגי אמנון שלמים או על "פילה" אמנון, שהוא, למעשה, דג שסולקו ראשו ועצמותיו. תמורת עשרים שקלים לערך אתה מקבל שם דג עם צ'יפס ושתייה. יש, כמובן, גם מנות ראשונות האופייניות למסעדה הישראלית המצוייה, כמו חומוס וסלט חצילים.

אולם תפארתה של מסערת עירגב אינה על התומוס והטחינה, את אלה תאכלו במקום אחר. התרכזו בדגים: עשויים כהלכה, ללא כל תיחכום וללא שום "טאץ" של טבה בעל מעוף. למרות המוניותו של המקום והאוטובוסים של התיירים והטיילים המנחיתים שם את מטענם האנושי ככמויות נכברות. השרות כמסעדה ענייני ומהיר. מיתקני־הצלייה המתקדמים פולטים שם במכה אחת עשרות רגים בדרגת צלייה

המסעדה הגדולה והפופולארית הזו וכורה לכמה וכמה מוותיקי הארץ הזו כסככה מאולתרת מתחת לעצי אקליפטוס, שהחלה פועלת עוד באמצע שנות הארבעים, כשקיבוץ עידגל היה שוב מבודד על חופה המזרחי של הכנרת; כשהתחכורה אליו היתה רק בדרך הים: כשמסעדות בארץ הזו לא היו. חזיון נפרך כמו היום: כש'תרבות האכילה בתוץ" עוד לא היתה אפילו בחיתוליה; כשמסערת־גים היתה אצלגו

חזיון נדיר כיותר. כאותם ימים עשה החבר גרשון כהן, איש הבננות של המשק, את הצעדים הראשונים לקראת פתיחת משהו הדומה למסעוף. כשהיה רואה את הספינה הכאה מטכריה ידע כי מצויים עליה כמה סיילים, ואז נחפו למעגן

כשצלתו עסקיו עבר לשלב השני סביב

ומי שנראה בעל יכולת שילם יותר.

המאולתרת הוו להתפרסם. הרגים היו שיקבלו יהיה טרי ונקי. טריים, ישר מהרשת, כמו שאומרים. הישיבה מתחת לאקליפטוס, סכיכ לפולקלור. "הרגים של גרשון" צברו כבישי הארץ. הסבח הוא אלכרס, שהגיע מוניטין. הוקם צריף, את הצריף החליף ארצה כעולה חדש מהולנר, נהתקכל מיבנה קשיח, המקום גדל והורחב עד לעכודה במקום כשכיר. לאחר שנתיים שניבנתה המסערה הנוכחית.

של גרשון עליו השלום, אותו שומרים פונדקי הדרך במתכונת הנפוצה היום משק כמזכרת לימי החלוציות.

> סגוב, ובדברת למכור להם מפרי המשק, בעיקר כננות.

הכביש עמולה־כפריתבור צמחוניות למשל: תפור ממולא עץ האקליפטוס הנדול הציב מושב של בשו במקום נוף חכנרת "מנישים" בפסריות זגבינה צהובה. אחר המרקים עץ, גרר לשם פרימוס ומחבת ועם באן את נופי עמקייובעאל, הרי הגליל המנוקשים ביותר שם הוא מרק הגולאש.

מוודק דברתו שרי, נקי וכלי "מלכודות", (צילום: שמואל רדומני). . התקרב הספינה – המקשרת את הקיבוץ התתתון והריתבור, המורקר כהתעגלותו

המבורד עם ה"עולם הגדול" – נפח לא הרחק מהפונדק. גם כמקום זה והיוקרתית כיותר – שוק אווז ברוסב בפרימוס, חימם את השמן והמתין עם מנחיתים לארוחה ולהתרעננות את תפוזים. פחות יכרה ומומלצת - אפרוח

> את הפונדק הגרול והמשוכלל הוה הפרימוס של גרשון, עם השיחות הקים לפני שנים חבר המשק ואב. ממונון והסיפורים של הסיפוסים השונים קסן חסר־יומרות הוא נהפך להיות אחד והמשונים שהתקבצו שם, נהפכה מפונרקי הדרך הטובים הפוורים לאורך עוב, אולם כעכור זמן לא רב חזר וביקש מה שנותר מאותם ימים רחוקים להתקבל כחבר במשק. כך, מוה שמונה הוא עץ האקליפטוס הוקן הניצב עד שנים, הוא חבר הקיבוץ והטבח של היום כפתח המסערה, וכן מחכת הברול הפונדק. פונדק דברת - מראשוני

דרת היום. ארוחות הכוקר, השתייה והגניסה הקלה זכן ארותות הצהריים המלאות -הכל בשרות עצמי, בכלים חריפעמיים נאים. מה שוקוק למיגון וכיסוי, ארוו כמעטה פלאסטי שקוף. מודעות כמעטה פלאסטי שקוף. מודעות טערת מסוג אחר היא פונרק תברואתית גבוהה. בצהריים, מי שאינו רברת של קיבוץ רברת, בצד רוצה ארוחה בשריים לבדרה מורוים יותר

סלסלת דגי כנרת ללקוחות. את מחיר תיידייהאוטובוסים. אך מרכית הסוערים ממולא באורו, קינמון וצימוקים. מי הארוחה גבה לפי יכולתו של הסועד. והלוגמים הם עוכרי־אורח, היודעים שאוהב רגים יכול ליטול ללא היסוס את ליחפנים שבין הסוערים קבע מחיר נמוך, מנסיונם שמצפה להם פה מקום מסורר רג נסיכה הגילוס, האפוי יחד עם ירקוח ומטופת, בו הם בטוחים מפני "רמאויות חיתים. כמנתר הכשרים אחה מוצא, כין אט־אט החלה מזללת הרגים קטנות" וממלכורות למיניהן, ושהאוכל היתר, כשר צלי, "גולאט־התכור". עוד עם גבטים, נקניקיות "קראנץ". לקינוח אתה יכול ליטול מן הקרונית עוגות מאפהדבית, מוסים, פירות העונה, מיתקן למים צוננים מוצב בחרר האוכל, ואינך "חייב" לקנות שתייה אם אתה מסתפק באלה.

אין לפונדק דברת תעודת הכשר. אכל – לרברי אנשי המשק – הכשר סהם רוכשים הוא כשר ומקיכוץ טירת־צכי), ואין הם מערככים כשר ומוצרי חלכ. מחירים לדוגמה: מנת - הומום - 2,5 שקלים. פנות עיקריות בין 7 ל־8 שקלים. דג – 10 שקלים.

Biagajo 28

29 812600

ENERVIT

יבואן: גאמידה (ישראל) בע"מ

ניהול השיווק: שווקים חדשים החברה לפיתוח שווקים בע"מ

וטירתה. וחתידוש האחרון : טלבנק מקוון-שרות המוצג לראשונה בישראל ומאפשר לד לסכל ישירות מן חמחשב מידע מנוון : יתרות

חייג לטלבנק ואתה קשור ישירות למחשב שיענה לך בקול אנושי. המחשב ימסור לך את כל שרותי המידע של חטלבנק מ־8.00 בבוקר עד 10.00 בלילה, לנוחותך.

בחשבונותיך, שערי ניירות ערך, מטבע חוץ

טלבנק מקוון הינו חמילה האחרונת בשרותי בוק בעולם ותוא חלק מהשרותים תמנוונים שמעניק לך "טלבנק דיסקונט". בוא תעשה הכרח עם כולם:

ש טלבנק - מנויים הצטרף כמנוי לשרות ייטלבנק דיסקונטיי

שרות מורחב ומיוחד לבעלי עסקים, בעלי מקצועות חופשיים ומנחלים. השרות כולל את כל חשרותים למנויים ובמסף: ובחר לך קוד אישי סודי. באמצעות מידע ומוראות במשבונות עיסקיים. תייבנקודי חוכל לקבל מידעשוטף על פעולות בסכומים ובוהים.

לתת הוראות שונות ולבצע את רוב פעולותיו . הבנקאיות, 24 שעות ביממה. טלבנק - עסקים

לקוחות דיסקונט.

ייטלבנק עסקיביי - 1.5 שייח לחודש בלבו לחשבון ערש. ש טלבנק ייחקו הפתוח" לכל

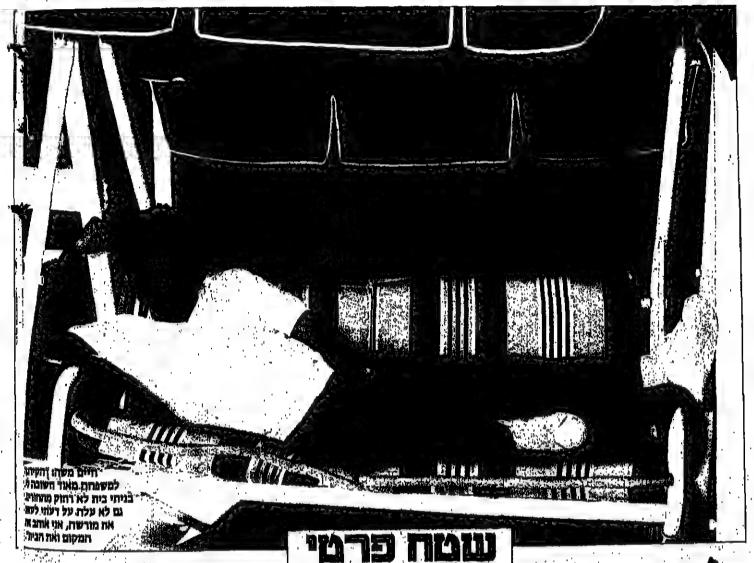
כלקוח של כנק דיסקונט עומד לרשותן הייקו הפתוחיי. חייג 639888-03 ואתח בכלי תוכל לתח תוראות שונות ולבצע את דוב

בימים אייהי 22,00-8,00. בימי ף תנרבי תג 23.00-8.00.

לפרטים והרשמח הכנס לכל אחד מסניפי ויסקונט או טלפן :

לפני שהתחלתי להופיע הייתי ביישו לא הייתי מדבר. הייתי שורק

כשאגי יורד מחכמה, אני חכי פשוט שיכול להיות, אכל אך פעם אין ניתוק גמור. נשמעתי טוב בכל המקומותו איך הגיב הקהלו התאורה היתה בסדרו זה מה שבעניין אותי. אחרי מופע אני קופץ לפגוש חברים, יושב במקומות שמכירים אותי, תאמת היא שאני קצת ביישן, לא נכנס לכל מקום, לפני שהתחלתי להופיע הייתי עור יותר ביישה לא הייתי מרבר בכלל. הייתי שורם

ילרים פגועים.

טיכובית מהבמה. חביף שלי זה להופיע עם סאונד טוב ותאורה נכונה והעיקר – חמון קהל ששר אתי, ואם חייתי יורע גם לנגן טוב

שיר זה כמו סם. וכל השאר זה כאילו תנועה וללוות את עצמי – זה היה מושלם. לשיר זה לתח את הנשמה. אתה נהנה קורם כל מהיכולת שלך ואחריכן מתגובת הקהל. זה לא מליון דולר. זה יותר, רק

ובחו"ל. עשה שני מופעי יחיד, הקליט 11 תקליטים. בין שיריו הידועים "תודה", "כל נדרי" אתו לומן ללכוז", "ואולי" ועוד. נשני,

כשאני כא הכיתה, אני מכסה את הילדים, מנשק אותם ומוגר את הלילה זה חדריל האחרון, אני לא יכול להירום מוקדם שם סרטים בויראו, קורא עתונים. עובר על כותרות, נעצר בבירור, פה ושם א כוזבוו שמעניינת אותי, עוקב אחדי דברים שקרן, לסעמים מחרגנים או כואר הלב, אכל אני לא מתערכ בפוליטיקה. יש לנו פוליטיקאים טוכים, אני משאיר להם את העבודת. הם לא מתערבים אצלי, אני לא מתערב אצלם לא יוצא להפגנות פוליטיות, לא שר בשביל מפלנות. שר במושע לעזרת חולים, נכים,

בערב שאני לא מופיע יש חובות שהצמברו, חברים, משפחה. מרי פעם יוצאים למופע או הצגח, שאוח מרגיש שוון לא אמריקה שאנהנו בישראל, אני קומדיות מעניין אותי כל דבר שואא אמנותי, אבל אוהב מוסיקה יוונית וספרדית ובעצם שומע כל שיהיה מליקו אני לא רוצה שוה יכביר עלי בראש. אין מוסיקה

כשאני רוצה שקם ולא יכול לסכול אפילו שידברו אלי, אני מעביר למוסיקה קלאסית. לפעמים מקשיב לפאריד אל אטרש או אום כולתום, אבל אם חיים משה יש משהו יותר מעניין כתחנה אחרת, אני מעניר. וכמוכן, מוסיקה תימנית, אבל אותנטית, שאני מרגיש אותה. לא דברים כמן דוק תימניי. אין דבר כוה אני ו זמר

> בו 32. גדל ולמד בשכונת מורשה. התחיל את הקריירה כזמר שמחות ומועדונים. התפרסם ב"לינדה" ו"אהבת חיי". מרבה להופיע באוע

לי כוח לחשוב ולהסתבך. אני עסוק במחשבות על

. דברים אורים, ובאש עסום בעבורה כל הומן, פה (שם

אני מצליה ללכת למופעל זמרים, אנריקי מאסיאס,

דלארט, יהודם גאון, שלום חבוך. אני שומע כל חקלים

חדש שיוצא, לפחות פעם אחת. ויש לי כמה קסטות

קבוצות במכונית, דלאראס, שאותו אני שומע כל

הומן, אסתר עופרים. אני אוחב לשמוע את יהודם נאון,

אריק איינשטיין, מיסיקה ישראלית ישראלית, שירים

אב ל־3 בנים. גר במורשה.

החופשות שלי מצטכרות. כשאפרוש – אקח את כל החופש, עכשור, אם יש לי יום יומיים חופש, אני מרגיש שאני צריך ככר לשיר כשאני בחו"ל להוסעות, אני מרגיש יותר חוסשי. אני אוהב להיות בוירום אמרוקה כן זה כמו לחיות באילת רק באילה הראש שלי מתנקה, משהו קורה איתי. אני מרגיש סוג

אוהב את המוסיקה התימנית כמו שאני מכיר אותה

כמן ששמעתי מחוקנים שלנו. אני מרניש את חהרגשה

שלה, מרגיש מאיפה זה בא. כשיושבים יחר, בשכח

חתו', למשל, יש דברי תוחה ויש שירה, זה שר נות

עונה ואני מילרות אתכתי את זה, וגם היום, לשכח עם

חוקנים בשבט, הם אנשום מאוד חכמים ונעימים.

למרתי מהם המוד.

אגי אוזב לעשות שופינג, ומה בארץ אני אחב לעשות שים לא יוצא לי חיבה אכל כשמוימו. אי אמילו לא שואל אם צרור נכנס לברמל או לתקות ממלא את האוכוו ענבים אפרסקים טובים וכבר רואה

לנו פוליטיקאים שובים, אני משאיו להם את העבודה, הם לא מתערפינ אצלי, אני לא מחערב אצקם"

מה המוטו שלךו <u>כדי להצליח צריך לעבוד קשה.</u> היית רוצה לקום בבוקר ו...ז לא להיות עייף. מה ההצלחה הגדולה שלךו <u>מופע נפארק לפני שלוש שנים.</u> מתי אתה נבהל מעצמךן <u>כשאני צרוד.</u>

> מתי אתה לא יכול לסבול את עצמרו כשאני עייף. באיזה מצב אתה שונא להימצאז <u>מכיך.</u>

באיזה מצב אתה אוהב להימצאז <u>אחרי הופעה טובה.</u>

אילו אנשים הרשימו אותך במיוחדו <u>הומר היווני יורגו דלאַראס</u>. את ידו של מי אינך מוכן ללחוץ: בינתיים אני לוחץ את ידו של מי שמושיט אותי לעברי.

מה היתה נקודת המיפנה בחייך: <u>נישואי לאשחי יפה.</u>

מה היו ההחלטות החשובות בחייך: <u>כשהחלטתי לפני כחצי שנה לפנות לדרכי שלי והכיווי</u>

על מח אחח מתחרטו שלא המשכתי ללמוד. מה מוציא אותך מתכליםז <u>רעש מסכיכי.</u>

מת לא מוסרי בעיניךו <u>היטפלות לקשישים ולחלשים.</u>

למח אתח מכורז <u>למוסיקה. זה זורם בדם, איו מה לעשוה.</u> מת החולשות שלך: <u>ביישו.</u>

> מח עוזר לך להתרכזז <u>שקט.</u> מה מביך אותךו <u>כשמסמכלים עלי הרכה.</u>

מה נותן לך הרגשת בטחווז <u>הופעה טובה מול קהל טוב וחם</u> מה מערער את בטחונךו <u>אי קכלת משוכ חוזר מהקחל.</u>

מתי אתרו צוחק הרבחז <u>כשאני נמצא בחברה טובה.</u> מה אתרו אורב לעשות עם ילדיך: <u>כשאנהגו כבית כומן המווי – לנגן ביחד</u>

איך אתרו מספק את עצמרו בשינה.

מת תתרוביב שלדד שפודשי, באיזה ספורט אתה עוסק: <u>כדורגל וכושר.</u>

מה המאכל החביב עליךז <u>מרק תימני אצלי אמי.</u> מהו סוג הבילוי החביב עלירו <u>אצל *חברים קרובים בביח.*</u>

איזה סגנון איטלקי־צרפתי, וגם בארץ יש אומנה טובה. בקיע אני אוהב ללבוש צבעים <u> קרים: להופעות – שחור־לבו זח העניין.</u>

אילו קיבלת בוחטה של כסוי, מה היית עושהו עוור לחלשים ונפגע

מת רצית לחיות בילדותרו ז<u>מר.</u> מהו זכרון הילדות החזק ביותר שלךו <u>לימוד כחדר.</u>

מה קיבלת מהביחו <u>מסורת שהיא מאוד חשובה וחינוד טוב.</u>

מה עוד אתה רוצה מהחיים: <u>אני מרוצה. לא הייתי רוצה את זה אחרה, רק לעשות את זה</u>

אותב או רבנו הפוב האודי ופון מאומה זהי היום פעם זה חייה בו אביהית המשמחת היום אינה בבית הפור הייתי שבת לאורי בי היינה היינה אותר אני אותר שכל בהישא ליינה ומושב איני אוני אלו, שלא אבשפת בירושה באומים ביינה ביינה אלו, שלא אבשפת בירושה באומים ביינה ביינה

מהי התבגרתו <u>כשראיתי שהקהל דורש הרבה וחייכים כל הזמן לתת מעצמך עוד ושד.</u> יש עוד משהו שאתה רוצה ללמודו <u>לנגו. ·</u>

הקהל אני מאור דגיש אם 999 אומרים שחיית הכי הבי ואשר אונצי שלא דיה סשונו מיווני – ומא נמני עלי את כל הערב. אני מושיע כמעט כל לילת ואני אחב

ספורט. משחק כדורגל פעם־פעמיים בשבוע ומשתדל

לעשות כל יום 10 דקות כושר. זה חשוב, אחרי הולילות של הלילה. אני אוכל פעם כיום, אבל

לפעמים, אחרי הופעה, מגרך לך, פתאום כא לך איזה

לוקנס טוב ואתה מוחק אותו עם בירה, שתיים. איוה

פרי, שקרים, לפעמים עוברים אצל חבר טוב שנולך לו

"לפעמים המתח בעבורה כל-כך

גדול שאני יכול להבין אמנים שנפלו לכל מיני שטריות. קשה להחזיק למעלה. מספיק שאתה

בך ואתה יכול ליפול".

אוהב את המסום ואת הבית.

רואה את אלפי העיניים המסתכלות

אם אני מצליה לא לאכול בתוך – אני אוכל ככית. אשתי מבשלת 10. וכיום שישי, אצל אמא, תובה. כלי האוכל שלה – אין שכת. הקירבה למשפחה מאוד חשוכה לי, ולכן גם כניתי ביח לא רחוק מההורים. גם לא עלה על דעתי לעזוכ את מורשה, אני

הבית זה רק יפה. היא קובעת מה נקנה, איפה

נשים. היא בותרת. לשכחרתי אשה, כחרתי משהו עם טעם ואני סומך במאה אחוז על הטעם שלה. אנחנו

יושבים בעיקר למטה, לרוב כמטבה. אם יש יותר

מ-3-4 אורחים, יושבים כתוץ. אכל כמסכת נעים, זו תכונה תימנית, שאתה רוצה את האורהים שאתה אוהב

שרוב כרוכ, לא להמסיד אותם לרגע, וכלי פורמליות.

לא עכורה גופגית אכל זה מעייף, לסעמים המתח כל כך גרול שאני יכול להבין אמנים שנפלו לכל מיני

שכוניות. קשה להחזיק למעלה. מספיק שאתה רואה את

אלפי העיניים המסתכלות כד ואתה יכול ליפול. כל

חיום מסתוכב סביב ההופעה. לא החופעה של אותו

ערב אלא המחשבה על העתיד, מה אני עושה בתקלים

הכית זה רק יפה. היא קובעת מה

הבא, למשל, איך אגי כונה, מה אני כוור, שיתפום.

נקנה, איפה נשים. היא בוחרת.

טעם ואני סומך במאה אחוו

על הטעם שלה".

'עם כל שיר שהקלטוי.

כשבחרתי אשה, כחרתי משהר עם

מעם עיקר העבורה היה לשיר אכל ככל

שמתקרמים צרין לעבור גם על רברים אודים. היום

יש לו משרו משלי ואני אוהב להיות מעורם בעניינים.

אוסף חומר, עובר על דואר, מתקשר עם מלחינים,

לומד סקסטום. אני אוהב שקסטים מהחיים, אמיתיים,

ושחלתו יהיה מלחרי, מאוד חייתי רוצה שיהיה לי

משהו כמו שד הדעת. וה שיר שעושה לי צמימוית

אני שר כנון שאנה וששב הראש שלי בריא. אני שלם

שווכה לאות, יורע שחקהל מחכת. הביקורות בעתונים,

לפני הנוסעה אייאמשר לדבר אתי. אני כתוח,

אני מגיע הכיותה סחוט. העבודה הואת מתישה, זה

37 Hisepia

פעמון הדלת. פחרתי מכל רחש בכניסה לכית. הייתי

התינוק שכבר היה לי נשאר לבד בבית. מאו, למרות

שגופי נשאר שלם, היתה לי תוצשה של אוברן בטחון.

אני - שלא חייתי תיים יהודים - בכל זאת הגיעו אלי.

השנה היתה 1939. עדיין לא דיברו על הפתרון הסופי,

רק על סילוק היהורים מגרמניה. אמרתי לחוקרי: 'אם

אתם משחררים אותי, אני מסתלקת מגרמניה עם

משפחתי". ניהלתי מו"מ עם הגסטאפו כשאקדה מכוון

בתם אווה. יום אתר ראתה רות בעתון מודעה על

מישרה פנוייה באוניברסיטת להיפאס. המשפחה הקטנה

הצטופפה בספינה שפניה לצ'ילה יחד עם עוד כמה מאות פליטים, ומשם המשיכה לבוליביה ברכבת.

משהגיעו ללהיפאס ציפתה לרות אכובה. המישרה

שהוכטחה לה ניתנה לאחר. אכל לאחר חיפושים

הצליחה להשיג עכורה במרפאה של הצלב הארום וטיפלה במשפואת הריפלומטים האירופים בכירה.

בהררגה החלו להגיע אליה גם אינריאנים, שלטיפול כהם הקרישה ערב בשבוע. זה היה הסכם שכשתיקה עם

הממונים עליה. כמשך הומן התפרסם שמה ביניהם, והאינדיאנים החלו לצכוא על פתחי המרפאה.

הרגשנו טוב ביחר. ההיכרות שלי איתם

"בני שבט איימרה אמורים להיות מלוכלכים, לא

מנומסים, לא מתורבתים, אכל דם מתנהגים אלי נפלא

ואני מרגישה ביניהם יותר נוח מאשר בקרב הלכנים.

קשה לי להסביר את וה. אני אוהכת את

פילוסופיית החיים שלהם. את הנינוחות שהם משרים.

הלבנים ככוליכיה לא אוהבים את היחס הזה שלי

לאינריאנים. הם עצמם פוחרים מהם. הם פוחרים אפילו

עריין קשורה למימסר, היא החלה לעבור במשרה

הבריאות של בוליכיה, השתתפה בהקמת בית־הספר

מילד אינדיאני".

השירותים החשאים הבריטים.

דרך כלשהי כל רופא מפתח אוכלוסיית

מתרפאים שמרגישים טוב איתו והוא

מרגיש טוב איתם. האינריאנים ואני

בני הווג נמלטו לאנגליה בתוסר כל, ושם נולרה

לרקתי. הצלחתי לשכנע אותם".

דוקטור שווייצר

המדינה, גם אילו הציעו לי מישרה מכוברת בישראל – או אשה צעירה כהריון, והם באו ולסחו אותי לכלא. לא הייתי באה. לפני ארבע שנים ביקשתי מאוסקר, הנכד שלי, לא לנסוע לישראל. פחרתי".

אסשר לחשוב שבוליביה היא גו עדן שקט

ושהחיים בקרב האינריאנים בטוחים יותר? "האינריאנים לא מאיימים עלי. שם אני אחראית למה שקורה ושולטת בעניינים. כשאני אומרת שפחרתי לבוא לישראל, כוונתי לכך שפחרתי מהשאלה היהודית - לא מהבעייה הערבית. יש לי פחר מהוהות היהורית. אני סבתא זרה בבוליביה, אכל זו עמרה טובה. נכדי חושכ ככוליביאני. מעולם לא רציתי לכוא לישראל".

ד"ר סיריק: "הרבה אינדיאנים מוכנים לעשות בשבילה הכל. היא שלחה אנשים ללמוד, העניקה להם מילגות".

ד"ר צפרא סיריק, 38, היא כירורגית בבית־הוולים בצפת והרופאה של קיבוץ ברעם, רביסרן בצבא, שופטת בינלאומית בתחרויות כלבים, עורכת הירחון לכלכים. אשה מרתקת בזכות עצמה. מוצ'ילרית שחרשה את דרום־אמריקה עם תרמיל על הגב והגיעה אל הדוקטורה בכוליביה לראשונה כשנת 1979.

צפרא: "ישראלי שעכד ככוליכיה שמע שאני רוכאה וסיפר לי על אשה מיוחרת במינה שפעם עור לה לתקן פנצ'ר והיא השאירת לו כרטים כיקור. הוא לא ירע עליה הרבה, רק שהיא רופאה שעוברת עם האינריאנים. התקשרתי אליה והיא הזמינה אותי לקליניקה שלה בלהיפאס. מצאתי אשה בסביבות השבעים, מהגרת מגרמניה שיושבת בכוליכיה כ־40 שנה. בתחילה היתה לי תחושה לא טובה. לפגייכן, בראש, 'קיטלגתי' את כל הגרמנים שיושבים בדרום אמריסה כאקסינאצים".

ד"ר רות טישאואר נולדה ב־1910 להורים יהודים . תולדות מצרים העתיקה. "הוכי החדירו בי את הרעיון שאני אזרחית העולם. הם עצמם חיו גם כאנגליה ובמצרים, ובכיתנו בגרמניה כיקרו אורחים רמי מעלה. ומרי האופרה של ברלין היו בנייבית אצלנו. לא הרגשנו צורך להיות אחרים", היא מספרת.

כשבגרה יצאה רות למילאנו ללמוד רפואה. וכתום לימודיה שבה לגרמניה ונישאת לוולטר טישאואר, גם הוא כן למשפחה יהורית מתבוללת.

שנים היו הזכרונות תוזרים אלי עם כל צלצול של "לשם אנשים כלי תעורות לירה, כלי מסמכים, שלא

सावह्यांक 38

שבמרומי האודים: "ישבתי במקום השתכנעתי שצריך להקים שם מרפאה".

לובר על ביטוח רפואי. גם מקרים המוגדרים כפליליים. הדוקטורה עוזרת להם לשמור על זכויותיהם. ברחובה הראשי של להיפאם הקימה מרפאה נוספת לקבלת לקוחות תמורת תשלום סמלי. לעתים היא אף שולפת כסף מכיסה לעזוד לתולה לשלם

הידיעה שהאיגריאנים הם הזקוקים כמיותר לידע

וקור. אין כמעט כבישים סלולים באיתד האלטיפלנו.

מהעבודה – לפי גירסה אחת כיון שניצלה את אפשר להכות מקור מים, להגיה צינור השקייה.

מספרת הרוקטורה: ייש לי צוות של 11 איש. הראשון לעבורה סוציאלית בלה־פאס הבירה והיתה. ה־GMC יכול להסיע 12, ובנסיעה בהרים אין איש נציגת כוליכיה כאגורת הרופאים הפאך אמריקנית. . כודק כמה אנשים יושכים כמכוניה, אין משטרת הנועה במקכיל פתחה בשנת 1946 את המרפאה שלה - בג'ונגל", מצטחקת הישישה, "יש לי 130 אלף תיקי "נונד־פורר" וכוח גדולו, שמאו נהסכה למוסר ברובעי אינדיאנים מטופלים במשך שלושה הודות. סיפלתי העוני של להיפאט. שם מעניקים לאינדיאנים – מלבד - כאב, כבו, ועבשין בנכד ובנין, כם קוראים לי דוקטורה מבל אבל אף היונג בירי הגסטפו כגלל טיפול רפואי – גם ייעוץ משפטי חינם. עניי העיר אבואלה נדוקטורה סכתאו זה הבל טוב היפה, אבל אף היותם יהורים, "והמחר ההוא קיים כי עד היום. במשך צובאים על המקום הספרטני מדי יום שני. מגיעים אחד לא חי לעד. מה שנשאר לי ה להעביר את הבסחת (ממשר בעמוד 40)

ה"דוקטווה" במרפאתה בכפר תחת עץ פפאיה, ואנשים הניעו אלי מכל עבר. השמועה עשתה כופיים. אחרי 48 שעות

בעבור בדיקה מעבדתית.

הרפואי שלה התחוקה כאשר – בראשית שנות החמישים – הגיעו אליה נציגי כפר מהאלטיפלנו, הרמה המישורית במרומי האנדים, מסביב לאגם טיטיקקה (הימה הגבוהה ביותר בעולם), וסיפרו לה שמאז עזב את המקום הרופא המיסיונר האחרון חלפו 17 שגה, וטרם הגיעה אליהם עזרה רפואית במקומו.

כמה מלים על בוליביה, ארץ של פומות, יגוארים, קופים, נשרים וקונדורים. זו גם ארצם של חמישה מליוני כני־אדם, רק שמינית מהם לבנים טהורים, צאצאי הספרדים – כוכשי הארץ במאה ה־16. הלבנים הם השולטים בכלכלה. מחצית האוכלוסייה הם אינריאנים סהורים, צאצאי האינקה, והאחרים – כני תערובת, פועלים מקצועים ובני המעמד הבינוני.

רוב האינריאנים מדברים כלשונותיהם, אינם יודעים סרוא וכתוב. מתגוררים בהרים ומנהלים אורה חיים פרימיטיבי. הם מרבים לגדל וללעום את עלי צמח הקוקה ממנו מופק הקוקאין, המיוצא משם בכמויות־ענק, כמיוחד לארה"ב. לאינדיאנים הקוקה הוא מסור לאנרגיה, אמצעי לשיכוך תחושות של רעב

> "כל חיי פחדתי מהזהות היהודית שלי. מאז נמלטתי מגרמניה הנאצית פחדתי להיחשף ביהודיה".

ר"ר טישאואר תשבה על הקשיים האלה וקשיים רכים אחרים כאשר כאו אליה נציגי כפר כיונגאס, הג'ונגל שכמורדות המורחיים של הרי האנדים, והציעו לה שטח אדמה עליו תוכל לבנות כית ולשבת בסירבם. וכך היא מספרת: "אמרתי להם שאבוא לראות עד כמה החלה לפני 40 שנה. בכוליכיה היתה או מהפכה. הם הם צריכים רופא. הדרך מלה־פאס ליונגאס היא נפלו פצועים בכבישים, ואמבולנסים הביאו את שש־שבע שעות נסיעה קשה בדרכי עפר על עברי פי תהום. נוף מטריף, אבל מסוכן. ככל פעם שאני נוסעת לשם יש לי תחושה שאויטויטן אני מידרדרת לתעום. ישבתי ככפר תחת עץ פפאיה, ואנשים הגיעו אלי מכל עבר. השמועה עשתה כנפיים. קמנו ככוקר ומסביב ויוו המוני אנשים שצערו ברגל יומיים ואף שלושה כדי להגיע אלי. אחרי 48 שעות במקום השתכנעתי שצריך

היא קנתה שטח אדמה וכנתה עליו בית פשוט, עשוי טיט. סביבו נטעה גן טרופי סבוך, היטתה פלג מים להשקייתו ואפילו בנתה בו בריכה. בעצם הבנייה והלבנים פיסרו אותה. כעבור זמן סולקה רות היה רצון ללמד את האינדיאנים, להרנים לתם כיצד

למעורכות ב"עניינים שהשתיקה יפה להם" עם נציגי יכשה, תנאי חיים קשים. גם הם ביקשן שתבוא אליהם. והיא הסכימה. בהדרגה וותגבשו סידרי עבודה קבועים באיזור היונגאט, בכפרי המיטיקקה ובלה שאם וובירה

עסוק מדי לפרנסתך מכדי לעשות באמת כסף? תעשה בריוק את זה – לא יותר, לא פחות האם התומר "שווה" 37 שקל? לא - אם ובכן, אני זוכר כאשר הבנק רחה את - קשה יהיה לך להאמין לתוצאות. זכור, אתה חושב עליו במונחים של דיו ונייר. בקשתי להלוואה של 500 ש"ח. כיום

אינני זקוק לכך.

אני זוכר את התקופה כה איבדתי את

עבודתי, משום שהייתי שקוע עד צוואר

בחובות. עורך הרין אמר לי שהרבר היחיר

שנותר לי לעשות הוא להכריז על

משימת רגל. הוא טעה. שילמתי כל אגורה

גם כיום אין לי עכודה. במקום זאת, אני

קם ככל בוקר ומחלים האם אני רוצה

ללכת לעבוד או לא. לפעמים אני עושה

זאת – למשך 6–5 שעות. אך כמחצית

מהמקרים אני מחליט לקרוא, לטייל,

אני יודע מה פירוש הרבר להיות "תפרך".

אני גם יודע איך זה כשיש לך כל מה

שאתה רוצה. אני יודע כבירור שאתה -

כמוני – יכול להחלים באיזה מהם אתה

בוחר. זה כאמת פשוט ער כדי כך. זו

הסיבה שאני קורא לכך "שיטת העצל

אני עומד לבקש ממך לשלוח משהו

שאינני צריך: כסף. 37 שקל ליתר דיוק.

מדועז משום שאני רוצה שתשים לב. אני

מעריך כי אם השקעת זו שקל, אתה

תבחן היטב את מה ששלחתי לך ותחליט

באם לשלות זאת חזרה... או להשאיר אותו

אצלר. איני רוצה שתשאיר אותו אלא אם

תסכים שהוא שווה לפחות עשרות מונים

אקרמי אינטרנשיוול כע"מ

רוד משה בןיעורא וו

תליאכיב, 64246

אינפורמציה. יותר אינפורמציה מזו שאני נותן כאשר משלמים לי עבור ייעוץ. אך אתה, באמת, אינך מסתכן כלל. תוכל להחזיר אותו בתוך 14 יום לאחר ששלחתי את החומר. זו העסקה. החזר אותו בתוך - 14 יום – ואשלה לך בחורה את כספך

אך זה לא מה שאני מוכר. אני מוכר

אני אחראי לכך.

הם צרקו.

אני יודע שאתה ספקן.

ובכן, על סי תגובותיהם הנלהבות של

אחרים שניסו, אינך צריך להיות כזה. אני

בטוח שהם, בדיוק כמוך, לא האמינו לי

כאשר גורו את הספח. אני מנחש כי הם

הניחו, היות ואני עומר להחזיר להם את

מה שתמצא כתומר שאשלת לך כוראי

סותר את כל מה ששמעת מחבריך,

משפחתך, מהמודים שלך ומכל אחר אחר

אני יכול לשאול רק שאלה אחת: כמה

מהם מיליונריםז כך שזה כאמת תלוי בך.

בעוד חורש מהיום, תוכל להיות לא יותר

מאשר וקן כ־30 יום – או שתוכל להיות

האיש התכם ביותר שהכרתי אמר לי משהו

שלא שכתתי: "רוב האנטים עסוקים מרי

אל תשתהה כמוני זמן כה רב בכרי להבין

אוכיח לך זאת, אם תשלח אליי את הספת

כעת. אינני מבקש ממך "להאמין" לי. רק

לנסות זאת. אם אני טועה, כל מה

שהפסרת הן מספר רקות ובולירואר. אך

כדרכך להתעשר. אתה תחליט.

לפרנסתם מכדי להרווית כסף".

כספם, כי אין להם מה להפסיר.

כזה... בעכורה של מספר שעות ביום... 8

תורשים בשנה. השיטה אינה דורשת "השכלה" אני בוגר תיכון. היא אינה דורשת "הון". כשהתחלתי, הייתי שקוע עד צוואר בתוכות. היא אינה דורשת "מול". אינני

מבטיח שתרוויח כסף במוני. ייחכן שתרוויח יותר, אך כסף אינו הכל. היא אינה דורשת "כישרון" רק די שכל לדעת מה לחפש. ואני אומר לך מה לחפש. היא אינה דורשת "נסיוו".

מה השיטה כן דורשתו אמונה. מספיק

את מלוא הסכום, מיר, אני יורע מה אתה חושב: "הוא התעשר בכך שאמר לאחרים איך להתעשר". האמת היא – ווה חשוב מאוך – בשנה שקרמה לפרטום "שיטת העצל לעושר" היתה הכנסתי 129,887.00 שקל. החומר שאשלח לך יסכיר כיצר הגעתי לסכום

בכרי להכנים את העקרונות לסעולת. אם מה אם אני צורקז אני מעוניין לפחות לנסות את "דרך העצל לעושר". אוכל להחזיר את החומר בתוך 14 יום מהמשלוח, ולקבל את כטפי בחזרה – מייר. רצ"ב שיק על סך 37 ש"ח. גא לשלוח אלי את החומר

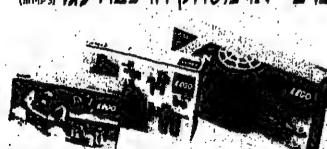
1) ללא תשלום מראש, אלא בקבלת הסמר בודאר, בתוספת 3 שייו דמי גוביינא 2) הזמנות מלפוניותו באמצעות ישראכרט - מלי 5449885/7, בין השעות 9.00 – 18.00

עיתון גדול לילדים (בגיל 12-6)

בוסף מעבשיו – גם למנויים!

פרסים לחותמים מתנה לכל מנוי:

בובת ברבי או משחק הרכבה לגו נניייות

נ. משחים הרכבה של ילטי גל ימידיתן

שלח את התלוש המצורך עם צ'ק על שך 45 ש"ח. סמן את משי שבחרות והוא ישלח לביתך בדואר.

1 -	61200 nc'Hc'c 00116	תתימה ביים ביים לכת במוזום תיך 1		הרי שיי שנו איי לכב' צ'ופר ו'מפרוב'	-
	•	45 ש"ח כרמי כא כל מע'ם)			.,
 	ישות כירת		1918	17: 41	- Anatra I
Î	מיטו	laction of	(vene)	ם למנויים ומנו אול חב	י פעוטיואו איני

דוקטור שווייצר

סטאג' ניו־זילנדי, גרמנים, כוליכים. התקופה שהם עושים איתי מוכרת להם כסטאג' 'רשמי".

במרפאות פועלים לצירה כהתנדבות פרופסור לרפואת שיניים, סטורנטים לרפואה ועורך־רין. הצוות שהתגבש במשך השנים החל לצאת איתה למסעותיה בהרים – פעם בשבועיים לשלושה ימים לג'ונגלים של היונגאס, פעמיים כשכוע לכפרים ברמת אלטיפלאגר

ד"ר צפרא סיריק היתה שם חודשיים, עזרה לדוקטורה כעבודתה ואף יצאה עם המשלחת לכמה נסיעות מסצועיות ביונגאס. 'המרפאות שלה נערכות בחוץ, כאוויר הפתוח. שם היא כודקת חולים. האינדיאנים מפחרים מכל רכר בלתי ירוע. הם מרגישים כטחון בסביבתם הטבעית. כחוץ, מסרכים להתפשט. רק בריקה גינקולוגית מתכצעת כחררים. המחלות הנפוצות ביותר בהרים הן שחפת, מחלות ראומטיות, מחלות כיב, שילשולי מעיים. הטיפול כולל מתן תרופות ווריקות. הרוקטורה כמוכן דוכרת איימרה - הניב האינדיאני המקומי. רוב האינדיאנים מדכרים כניב זה ואינם דוכרים ספררית".

מה משלמים האינדיאנים תמורת הטיפול?

"אין חוקים בעניין. כל אחר מגיע עם מה שיש לו, נותן לפי יכולתו. אחד מביא שלוש כיצים, אתר – חופן תפחים או שקית של פולי קפה. הרוקטורה מקפירה לקבל את השכר באופו אישי מכל אתר, לפני שהיא מתחילה בטיפול. היא גם מכריוה על כך בקול רם.

"הייתי רואה עלבון לעצמי לדרוש מאינדיאני כסף במקום לקבל ממנו מוצר שביצירתו או בגידולו הוא השקיע עבודה".

כשמישהו מביא אשכול כנגות משוכת, היא מציינת את זה בסומכי. האינריאנים אינט נעלבים. להסך. זה נותן להם גאווה. היא גם מקפירה לרשום בפנקס מה שקיבלה מכל אחר. הצוות עורם הכל בשקים, והטחורה מתחלקת בין הרופאים המתנדכים".

ומי משלם עבור ותרומות ותבדיקות!

ד"ר סיריק: "כשצריך לשלות מישהו לכריקה בעיד. הרוקטורה מוציאה כסף מכיסה ונותנת לו. את תכסף והתרופות היא מקבלת מהשילומים מגרמניה ומתרומות. היא מוציאה על הפציינסים שלה כל מה שיש לה. מרובר באינריאנים הכי עניים בכוליכיה, אבל בעיניה הם כלל אינם פרימיטיוויים, אלא עניים ומרוכאים. היא אוהכת אותם וחושבת שהם אנשים בריאים במיוחר מבחינה נפשיח, בעלי תפיסת עולם

בעת ביקורת כארץ נעלה הדוקטורה סנדלי אינריאנים, עליהם אמרה בגאווה: "הסנדלים הם תשלום בעבור ריפוי, אני מקבלת מהם קפה, גרעינים, אבוקרו, תירס, תפוחרארמה, כיצים וכשר. הייתי רואה עלבון לעצמי לדרוש מאינדיאני כסף במקום לקבל ממנו מוצר שביצירונו או בגידולו הוא השקיע עבודה. ומחשיב אותו לדבר הטוב ביותר שחיה יכול להעניק לי

מרוע הם אינם באים למרטאה שלך בעירו הרוסטורה: "יש אנשים שאינם מסוגלים לחגיע אלי לעיר, או אני מגיעה אליהם לג'ונגל. כשמומינים אותנו – אנחנו נוסעים":

רשת טלוויויה אמריקנית צילמה לא מכבר את מדוקטורה בסרט וידאו מרחק. צילום אחר: הרכב שלה 🦰 ללחוץ אותה מרוע לא עלתה לארץ ישראל, ושיחקנו . הוצה מבשולי מים, מומרן על סף מדרונות מאיימים. הדוקטורה, געולה בסגדלים אינדיאנים ונושאת סל אינדיאני – חיק הרופא שלה – מגיעה לנקורת ריכוז, עוזריה מציבים כסא ושולחן עליו מניחים את

המסר שלנו לנכדיה".

עוברים כתנאים פרימיטיוויים. הדוקטורה עוצרת בררך, נותנת לחקלאים החדשים ציוד וחומר הררכה. צילום שלישי: פסגות כאנרים. קור מקפיא עצמות. מרליקים מדורה ומקרבים אליה גזע עץ – תחליף לכסאות נוח כהם מתפנקים כמקומות אחרים אנשים בני גילה. הרוקטורה מתיישבת על גוע העץ, משכלת רגליה ואוכלת עם כני המקום.

כמה מהפכות התרחשו בבוליביה מאז באה לשמז הדוקטורה אף אינה זוכרת. כל השנים הקפידה להתרחק מהורהות פוליטית עם צד זה או אחר. אהרתה היתה נתונה לאיגריאנים. לא פעם מצאו אינריאנים מבוקשים שהסתתרו אצלה. מסכת היחסים שלה עם השלטונות הרשמיים רגישה. היא עדיין חלק מהמימטר הרפואי של כוליביה, אך גם מתרופאים הראשונים בעולם השלישי שהכניסו לשימוש בקרב נשות האינדיאנים (כבר בתחילת שנות ה־60") התקנים תוך־רחמיים למניעת הריון, למורת רוחם של השלטונות והכנסיה.

ות וולטר רה־טישהאור, אשה נערצת. ער לפני כשנה, בטרם החלו להציק לה בעיות ראייה, עדיין נהגה בעצמה כ־GMC שלה בגונגלים של בוליכיה.

ד"ר סיריק: "הרבה אינדיאנים מוכנים לעשות בשבילה הכל. היא שלתה אנשים ללמור, העניקה להם מילגות. נכחתי פעם בטכם סמלי. הרוקטורה הצליחה לשכנע ועד של כפר לעבור מגידול קוקה לגידול ירקות. הכטיתה לעזור להם בהנחת צגרת והשגת ציור שהיה נחוץ לעבודה. בסך הכל היא יקית. עד שלא התאסף אצלה כל הועד עם ספר הפרוטוקולים שלהם וכתכו וחתמו והצהירו שהם תרלים לגול קוקה – לא הרפתה. ככל ששהיתי במחיצתה יותר, ככל ששוחהנו יותר, כך הוקסמתי יותר מהאשה, מאורה חייה, מהשלמות שבה היא עושה את הדברים. ב־1919 הייתי אצלה בזמן הפיכה צבאית. היא המשיכה בשלה".

וולטר, בעלה של רות, לא הצליח בעסקיו בכוליביה. אחרי זמן מה לא עמד יותר בשגעון של אשתו לנושא האינדיאני ושב לגרמניה. לפני שלוש שנים שכב חולה וגלמוד במוסר גרמני, והיא – בגדלות נפש אופיינית – החזירה אותו אליה ללהימאס וסיפלה

בו במסירות עד שנפטר. הדוקטורה לא דיברה מעולם על ישראל, אבל לפני תשע שנים ראתה ד'ד צפרא סיריק בספרייה שלה כלהיפאס ספרי ביוגרפיה של גולדה ובגין. 'היא פשוט קוראת הכל. יורעת המון. היה גרמה לי שהיא מתגוננת משני היהרות שלה, מסתתרת מסניה. זו אשה שמקבלת עיתונות מכל העולם. היא תמיד בעניינים. עד כדי כך שהיא מכירה את כל הדקויות הפוליטיות המטובכות שלנו בארץ. כשנה שעכרה כאתי אליה לביקור והבאתי לה את 'בדרך לעין־חרוד' ו'מלחמת שולל'. היא התקשתה בראייה, אבל לא ניתרה, קראה את הספרים בעזרת זכוכית מגדלת – מלהמלה – עוד באותו לילה. מיד אפשר היה לנהל איתה שיהה עליהם. היא קלטה את הפואנטות. היכולת הזו להכין מנטליות של עם אחר, שפה אחרת, אורוז־מחשבה אחר, זה כשרון שנולרים איתו. אשה בת 78 יושבת כג'ונגלים של בוליביה ומבינה מה רצה עמוס קינן, מחבר 'כדרך לעין־חרוד', לומר, שחבר'ה בתליאביכ לא תמיד

אשה הכמה עם ניסיון חיים עשיר, אינה מהפשה 'תעורות והכרה מימסרית. כשהיא גלחצת לקיר בעניין ישיבתה בהרי האנדים, אומרת במשטות ש"מישהו צריך לעשות את זה". יש לה שישה נכדים. את האהוב עליה במיוחר היא מכשירה ללכת בעקבותיה. הוא לומד עכשיו רפואה ומכין עצמו לעבודה עם האינדיאנים.

ד"ר סיריק: "כשנורע לי שהיא יהוריה התחלתי ב'נרמה לי" – מה היה סורה אילו באה. היא אמרה שוראי היתה מוצאת עצמה מטפלת בבדואים כנגב, ואני אמרתי שודאי היתה מטסלת בעולים במעברות. לסני ארכע שנים הגיע לארץ הנכד הבכור שלה. כרסיסיות המטופלים, והאינדיאנים מתחילים לזרום. אוסקר. הוא למד תקלאות בהונדורם ובא לקורס

צילום שני ממקום אחר: שוורים, מתרשות־עץ, כפריים ברחובות. משהו זו אצלו בעקבות הביקור. צצה אצלו

קשר מיוחד נרקם בין הדוקטורה מהג'ונגלים לרופאה הישראלית, קשר שמתעלם ממרחקים ומפער גילים. ד"ר סיריק אומרת: "היא יכולה היתה להיות סבתא שלי, אבל בחלק מהרכרים יש לה ראש יותר פתוח מאשר לי. הקשר בינינו הוא לא של שתי רופאות, אלא של שתי יהודיות. היא הציעה לי לבוא לעבוד איתה. זה החמיא לי, לא לאנו המקצועי אלא לאגו האישי. שקלתי את ההצעה והחלטתי שעניי עירי קודמים. לא יכולתי להינתק מהארץ. עבודה כנו צריד לעשות כנפש שלמה ותפצה. אמרתי לעצמי שעם כל הסיפוק שב'הצלת העולם', הארץ תחמר לי. אני אמשיך לנתח כהרסה תלאביב ובבית התולים כצפת. החלטתי לא להיכנס להרפתקה. לעומת ואת פעלתי במרץ לארגן כיסור של הרוקטורה בישראל".

כל השנים מאז נפגשו שמרו השתיים על קשר מכתבים הרוק. ד"ר סיריק שלחה לדוקטורה משלוחי תרופות ומוצ'ילרים ישראלים, קצינים, יוצאי יחידות קרביות, שעורו לאינדיאנים בפתרון בעיות טכניות של עברת צינורות מים וכדומה. הדוקטורה התלהכה מהטיפוט הישראלי שהגיע אליה. אשתקד, לאחר שלושה התקפילב ולאחר שבעיות הראייה שלה החמירו, נסעה ד"ר סיריק לבקרה. אז גם התברר שלדוקמורה יש קרובים כארץ, כניידודים שברהו מהנאצים לארץ־ישראל ומתגוררים בגבעתיים ורחובות. היא לא התראתה איתם מעולם.

"השנה היתה 39'. עדיין לא דיברו על הפתרון הסופי... ניהלתי מו"מ עם הגסטאפו כשאקדת מכוון לרקתי. הצלחתי לשכנע אותם לתה לנו ללכח".

סעם בשנתיים נהגה הדוקסורה להגיע לכיקור של נוסטלגיה במלון "בנטרל" בצידיך, משם היתה ממשיכה לגרמניה להמודת משלחד תרופות לבוליביה - תרומת ארגונים וולנטריים וכנסייתים. לפני חודשים שלחו לה ד'ר סיריק משלוח תרופות גדול, תרומת המישעל הישראלי "סבע", או גם הצליחה לשכנע אותה לתכנן ביקור בארץ – אם יצליה ניתוה העיניים שעמדה לעבוד. הניתוח הצליח בעין אחת והרוקטורה נחתה כארץ.

עוברי מיסעל "טבע" שבכפר־סבא הופתעו למראה הישישה המוזרה שפניה צרובי־שמש, רוברת כמבטא גרמני חזק, שבאה לבקר אצלם כיקור גומלין, אות תורה למשלות התרופות שהעביר המפעל כתרומה לטיפול באינדיאנים נחדי בוליביה.

גערב שבת הוזמנה להדליק נרות בקבלה שבת שנערכה בקיבוץ ברעם, קיבוצה של ר"ר סיריק. המעמר היה מרגש. היונה גם התרגשות רבה במיפגש הדוקטורה עם בניימשפחתה שלא הכירה. התתרגשות הגיעה לשיא כירושלים, שם ניגשה לכותל והניתה עליו את ידה, ואחריכן – בעת ביקוד ב"יד ושם" – ממש ההתמושטה. ככתה, התרחקות, ההתחמקריות, הסתרים מהוהות היהודית – הכל פרץ התוצה.

ובל אין זה סיפור עם האפראנור על כת אוביה החוזרת לעם היהודי. הרוקטורה קשרה את בורלה עם גורל האינדיאנים כבוליביה ורוצה למות כמותם, לצידם, כורי היונגאט, כמורדות המורחים של האורים. ד"ר צפרא סיריק אומרת: "היה ברור לי כשהומנתי אותה לישראל שאין זה טתם טיול. היו לי כוובות לקשור אותה חזרה לשורשיה היהודים מבחינות מסויימות הצלחתי. נכון, היא אמרה שבשבילה זה מאוחר מדי, אבל הפצרתי כה שלפתות תעביר את

שבועון הנוער של המדינה מעריב לנוער ירחון צבעוני, מעודכן ומרתק

לא למבוגרים בלבה ירחון להורים, לבני "עשרה" ולכל המשפחה

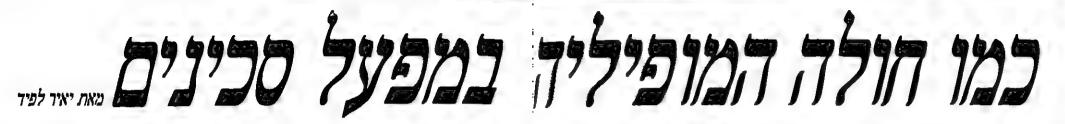
עתון הנוער של המדינה

יצחק בן חורין

רק עד סוף חודש יוני תוכל לחתום על "מעריב לנוער" במחיר הישן ולקבל דויבם! את שני המוספים המצורפים אליו. ובנוסך — שי חינם∖ מעריב ענסר לכל מנוי! אם תפעל סייד, תהוה מן היתרונות הבאים: קלטת להיטי פופ • השבועון יגיע לביתך ברואר מדי שנוע, ללא כל תשלום נוסף. • עליד: תשלום מראש, אתרו מובסה מעליית מחירים צפוייה במשך השנה לוהטים תישלח אליך חינם • ומעל לכל: פרס אישי תלוש חחימה עם קבלת התלוש ם מנוי חדש המצורף למודעה זו לכי מחלקת המנויים, "מעריב לגוער", ת.ד. לנססב, תליאביב ססבום הריני מעביר לכם צַקְּ / המחאת נואר על סך של 100 ש"ח, כדניי מנוי לשנה אחת על ימעריב למער", כולל אריזה ודכני משלוח הפרס לביתי (המחיך כולל מע"מ). .

"我们不是我的人,我们还是我们的人。"

Bipeala 40

הוא לא יהודי, לא מניו יורק, אבל הוא נורא־נורא מצחיק: רובין ויליאמס. האיש שכנראה הפסיד את האוסקר השנה ב"בוקר טוב וייטנאם", בגלל שברח מהבית עם האומנת של הבן שלו, דוחס שלוש שעות בכל שעת חיים רגילה. הוא מופיע ב"סטנר־אפ קומדי", עובד על הצגה לברודווי, על סרט נוסף והכל בקצב היפר־אקטיבי של טירוף משתולל, בשליש. מהשרוול. אנשים פשוט בוכים מרוב צחוק. ורק הבן שלו אומר לו לסתום את הפה כשהם רואים כיחד סרטים ישנים.

ឋាជខរលៃ 42

43 មានដល់

(חמשך מהעמוד הקודם) שגם כלי הערות של התסריטאי, נרור לך, כשאתה יושב מול המסך, שוויליאמס ממציא, תוך כדי דיבור,

האילתורים של ויליאמס הם תכנון של חוסר תכנון. המפיק שבתר אותו לתפקיד ירע, מראש, שהוא מביא איתו את האפשרות לרדת מהפסים, בארה"כ ויליאמס הוא אתר מהמפורסמים בענף האמנותי החשוב ביותר שהומצא, מאז לקח איזה הומוספיאן מקל שרוף בקצה והתחיל לצייר על קיר המערה -

על הנייר לא היה לרובין ויליאמט שום סיכוי להיהפך לקומיקאי במות מצליח. היו חסרים לו שני המרכיבים העיקריים: הוא לא יהורי, והוא לא מניו

"אגשים טוענים שאני יודע לספוג אותם לתוכי. לפעמים זה גורם לי להרגיש כמו 'טמפקס' ענק, אבל זה כנראה נכון".

יורק. ויליאמס נולד ברטרויט, כבנו היחיד של מנהל בחברת "פורר". הוא גדל כבית ענק, עם אומנת כושית ו־20 אלף חיילי עופרת. דטרויט ירועה כשני דכרים: הראשון, היא כירת תעשיית המכוניות האמריקנית. השני – אחוז הפשיעה כה הוא הגכוה כיותר בארה"ב. אתרי החשיכה היא קצת מזכירה את ביירות ברעשים, אכל חיא הרכה יותר מסוכנת. ברגע שוויליאמס היה מסוגל ללכת כלי שהחיתולים יפריעו לו – הוא נסע לניו יורק והתחיל ללמור משחק בג'וליארר.

שנה השלישית המורים שלו התייאשו מזה שהוא חשב שגרול המחזאים בהיסטוריה היה גראוצ'ו מרקס ולא שייקספיר, והעיפו אותו מכל המררגות. הוא מלמל משהו כמו "אני עוד אראה לכם", אסף את העצמות, וב־76 הגיע לסן פרגסיסקו. שם עבד במלאכתם הקלאסית: של כל השחקנים המובטלים כאשר הם שחקנים מוכטלים --רחיצת כלים. כינתיים התחיל לעכור על הופעת היחיד שלו. בשלב מסויים זכה לקירום מרשים, וחפך להיות בארמן. שם, על תרלפק, הכיר את אשתו לעתיד, ואלרי

שכנו האמריקנים כדי שהוליווד תוכל להיות האמצע של משהו. ויליאמס נסע.

אחרי חורש בעירם של הלייקרט כאה פריצת הדרך הראשונה. ויליאמס הוזמן לחת תפקיד אורת בתוכנית דימים מאושרים". הוא הופיע, וגנב את ההצגה אפילו מפונו האגדי, כשגילם טיפוס, שאחר כך שימש אותו בכל מופעיו, של מין פיטר פן כהתקף היפר־אקטיבי, מנהלי איי.בי.סי. ראו את הפרק, טלפנו אחר אל השני בהתלהבות, ואחרי שבועיים כבר היתח לו תוכנית משלו: "מורק ומינדי". שם הוא שיחק איש

שבא מהמאדים ולא בדיוק מכין מה האנושיים רוצים ממנו, ומעצמם, וככלל. הסידרה הפכה ללהיט היסטרי, לא מעט כוכות

הקולות המשונים שוויליאמס נטה לפלוט מדי פעם, כמו למשל הביטוי רב המשמעות "נאנו נאנו", שהפך לאחר מטמליו המסחריים. תוך ומן קצר עד להפתיע הוא הגיע לקולנוע ועשה ארבעה טרטים לא רעים בזה אחר זה: "פופאי", "תעולם לפי גארפ", "המוכטלים", ו"מוסקווה על ההדטון". כוחו של ויליאמס הוא לא בחיבור בדיחות בסגנון של "יהודי, פולני וכושי יושכים כרכבת". הוא פשוט בונה דמויות. את אחר ממופעיו על תכמה, למשל, הוא פותח במילים: "גכירותי ורכותי, קכלו את הרמן רביגוכיץ". הוא מכנים בשעה של הומור, שלוש או ארכע שעות של חיים רגילים. קצב מטורף, אחוז מזוית, מעין "גראוצ"ו מרקס במהירות 45", כפי שהגדיר אותו התסריטאי הקומי לארי ("טוטסי") גלבארט.

יליאמס הושלך, כמעט כלי הכנה מוקרמת - י לעולמם של המצליחים ביותר. המוכשרים. הכמעט־גאוניים והגאוניים, הפאראנואידיים, התולניים. מלאי הדימיון ורבי ההרס. הוא נסחף פנימה ללא היסום. ואלרי, האשה, ישכה ככית והוא הסתובב בעיר גכוה־גכוה בתוך ענן מושלג של קוקאין, יחד עם הכנארם היחיר שפגש אי פעם שהיה יותר מצחיק ממנו בחור עכה ומלא רעיונות מוזרים, שענה לשם ג'ון -כלושי. שני אלה הפכו לחלק מהנוף הקבוע של הכארים בעיר, ולא היח 'רילר' שלא ידע שהם מקור טרנסה קבוע ומכנים. ואו קרו לוויליאמס שלושה דברים תוך תקופה קצרה מאוד יחסית: כלושי מת, הבטיח לגלות לי ברגע שיגמרו הצילומים", הוא אשתו נכנסה להריון, ושני סרטים שלו – 'הזמנים

(כינתיים היא כבר הפכה להיות אשתו לשעבר. שחקנים) ששיכנעה אותו שאם הוא רוצה להגיע למשהו, הוא צריך לעבור ללוס־אנג'לס, התירוץ הגדול

ויליאמס פותה את אחר ממופעיו במילים: "גבירותי ורבותי, קבלו את הרמן רבינוביץ". הוא מעין "גראוצ'ו מרקס במהירות 45"

את אנרגיות החצחקה שזה משאיר לו הוא ינקו כנראה לכמות ברודווי, שם יומיע כקיוכ, יחד עם סטיכ מרטין, בגיוסה קצת עקומת של "מחכים לגורו" לפי מה שמספרים על ההפקה הואת, טוב שבקט לא יהיה שם. חוץ מוה הוא עובר על עור מרט, "אבל עוד לא מדברים על זה, כי אין לי מרשג איזה האמרגן שלי . מסכיר.

ויליאמס כטרט "פופאי". אשף בתיכנון של הכלתי מתוכנן.

הטובים ביותר" ו"מועדון גן העדן" – נכשלו כל כך, שהיה צריך לנגב את המפיקים מהרצפה.

יומיים אחרי הביקור האחרון שלו כ"טירת מארמונט", ביתו של בלושי (הוא והאגדי הסניפו שודה ביחר שעתיים לפני מותו של האת כלוו), נכנס ויליאמס הכיתה, ישב שם כמה שבועות, וכשיצא היה 'נקי'. מאז, מעידים כל מכריו, הוא לא נגע אפילו ביין לבן. בסופו של רבר הוא בחור מסודר. אירגן את חיין מחרש שלב אחרי שלב, שינה את עצמו, שינה את הסביבה, שינה את יחס הסביבה. גרגע.

מקצוע כמו שלי", הוא אומר, "צריך לרעת להתכונן כאנשים, כדי שהם ישמשו אותך אוע כן, בוונה. הבעם אותך אוע כן, בוונה. הבעם אותך אוע כן, בוונה הבעם אותר שמני יודע לספוג ישמשו אותך אתר כך, כחומר. אנשים אותם לתוכי. לפעמים זה גורם לי להרגיש כמו 'טמפקס' ענק, אבל זה כנראה נכוז". החזרה שלו למרכז העניינים לא היתה קלה. הוא חזר כמה צעדים אתורה והחל להיות אורח קבוע בתוכנית ההומור "סאטרריי נייט לייב", אחר כך רשת הככלים הגדולה בארה"ב HBO, הפיקה לו תוכנית יחיד שהיתה הצלחה מסחררת כל כך, שהיא הפיקה לו מיד עוד אחת. את השנייה ראיתי (הייתי אז במקרה בניו יורק בשליחות פרן לפיד לששון ושמחה. הרקוויזים היחיד שהיה על הכמה היה כוכע של לוחם רומאי, בערך חצי מטר גובה, שאותו הוא לבש בכל פעם שגילם את אשתו. מעבר לוה, אי אפשר לתאר מה הלך שם. שעח ומשהו של טירוף משתולל. כשהסהל שוכב במעברים וגונח שדי, הוא לא יכול יותר.

אחרי התוכניות היה ברור שצריך לבוא עוד סרט. אבל המפיקים לא מיהרו להציע, וויליאמס לא מיהר לקחת. "הוא גילה שהוא לא צריך להיות כל הזמן במצב של 'מופעל", אומר כריסטופר ריכ, אחד מחבריו הקרובים, "הוא יכול עכשיו להרגע, לחשוב על רברים". הוא ישב בבית, גירל את הבן שלו, זאכארי, והרכילאים, שער אז הוא סיפק להם חומר עסיסי כל יומיים, כמעט התייאשו.

ואז, כוקר אחר, כמו באגרות לילדים ולילדים כנפשם, הוא ברח מהבית עם האומנת של הבן שלו. צעירה העונה לשם מרשה, ובמבטא הולגרי. הכריחה הזו, יש שטוענים, עלתה לו באוסקר. ברייגן־לנר לוקחים מאוד כרצינות את המוסר המשפחתי כזמן האחרון, אפילו אם אתה כוכב קולנוע. בכל מקרה, הבריחה הלא־הירואית (כמה רע ככר יכול להיות במצבו של מיליונר שבורח מהכית), גרמה לכך ש"בוקר טוב וייטנאם", זכה לכיטוי גדול הרבה יותר ממה שאפשר היה לצפות. אחר כך, כשהתכרר

שויליאמס מצחיק בסרט לפחות כמו בחיים, החלה הנהירה. כתודש הראשון להסרנתו – שהיה גם החודש המושלג וחקר ביותר שהיה השנה בארה"ב - "בוקר טוב וייטנאם", הכנים 53 מיליון דולר. סכום יפה.

השילוב הזה, של משבר אישי והצלחה קולנועית. לא זרק את ויליאמס רחוק מדי. "נכון שלפעמים אני מרגיש כמו חולה המופיליה במפעל לסכינים, הוא אומר, "אבל בניתי לי אי שקט בתוך הסערה, עם מרשה, ובו אני יושכ. ובכקרים, אני וואכארי רואים סרשים ישנים של האחים וורגר, וכשאני מגסה להצחיק אותו, הוא אומר לי לסתום את הפה ולא להפריע".

רשת חנויות ארצית לתרופות,מוצרי יופי,בריאות ונקיוו **POISON**

מוצרי גינה

oldu

אבקה למדיח

7773

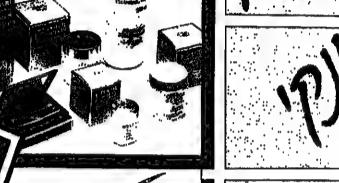
רב־מכה, נוה אמירים, רנות אביב. קניון איילון,

פתח תקוה – חובבי ציון. שפירא, כפר סבא

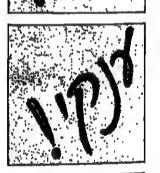
גבעת סביון, חיפה - מרכז חורב, ירושלים -

🖰 ניות, גילה: גארשבע 🖠

lphaמשרד מרכזי טל: 1lpha000lpha20.

29.99

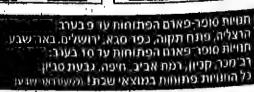

מרכך כביסה

פרסיל

נוזל לכביסה

במכונה 2 ליטר

paco rabanne

מוצרי **פקו רבן** לגבר

🥻 מכבדים מרשמים של כל קופות החולים. 6.6.00 ו מכבדים את כל כרטיסי האשראין: הדשת שומרת לעצמה את הזכות להגביל אוג רנוות הקניה

Bipealo 44

יעילה פי 3 במניעת עששת

מיוצרת ע"י טבע תעשיות פרמצבטיות בע"מ ברשיון GABA, שוויץ.

בספר "מלוס מליפיקרום" שכתבו שני מירים דומיניקנים (בצילום התחתון) תמצאן כל מה שרציתם לדעת על מבשמות ולא ידעתם את מי לשאול. בין היתר שיש בנונו של מכשנות סימנים שהם "חותמו של השטן" (בצילום מימין, מה שהלא־מאמינים מכנים "כחמי־לידה"). אז עכשיו אתם יודעים. Devil's mark

הספר נכחר על־ידי הברי ארגון המו"לים בארה"ב

המדענים הסוטים – לכאן ולכאף אלה שגונכים מידע

ויש גם מת שנקרא "תביעות ידע" – כלומר, כיוון

ססייה. אבל אחת נשמעת משכנעת יותר מהשניה.

ויש מכשפות וכשפים. מלא שחור ואופל

והוקוס־פוקוס ושרים ורוחות־רפאים, נשמות

שמתגלגלות ועולות כאוב, סללות איומות וסיאנסים

מצמררים, ומה הפלא בכלל שררפו אותן, נכון? לא

נכון. בעצם, ואולי זו טעות איומה לגלות את זה ככר

מכשפותו לא היו ולא נכראו. "יש אנשים – ויותר מוה - נשים, שמאמינים בכוחות נסתרים שיש להם". אומר

כן־יהודה, "אבל כין האמונה כרכר לרכר עצמו – יש

עדיין מרחק, שיכול בהחלט לשמש טווחיבטחון לכל

ה־14 ל־17, השתנה האקלים (תקומת הקרח הקטנה),

אומרים לך מכשפה – על מה אתה תושבו (האשה/ האמא/ תחותנת לא נחשבות לצורד הענייו).

החוששים מפורענויות מכושפות".

נישאו כי פתות גברים יכלו להרשות לעצמם להינשא מבחינה כלכלית, אלפי נשים בעיר התחרו פתאום גם על גברים, גם על מקומות עבודה. מול אלה ניצבה הקרושה התיאולוגית, הגישה של אשה כבית, כמטבח ובמיטה. והיתה גם מגיפת הדכר השחור, שבתוצאה ממנה מי שוכה כחיים זכה במקרים רכים גם כירושות. ולראשונה בהיסטוריה חלק מהיורשים האלה היו יורשות. זו היתה פעם ראשונה שנשים זכן ככסף. בעמרות כות.

כל זה שינה מאור את התפקירים של זכרים ונקבות בחברה. נשים לא התחתגו, אבל רצו סקם. אמצעי מביעה לא היו, אז נקטו באחת משתי שיפת: מישגל נסוג – או רצח הוולדות שנולדו. ברומא

למשל, היו ערויות על עשרות גוויות של תיגוקות שצפו בכל בוקר בנהר".

פתאום קם אדם בבוקר ומרגיש מאויים נודא על ידי האשה. שוד ושבר, יש לה כוח, יש לה כסף, היא עושה כל מיני דברים מחרים. למשל, מה שהיא רוצה-והיא מתחרה כו, כגבר. בעצם, זו לא אשה, כמו הנחמדה ההיא שמתחבאת בין הסירים והמיטה בבית של החבר, זו מכשמ'לה אמיתית. הנה כך צומתת לה מסקנה הניונית להפליא, נכונה לזמן ולמקום, וכשהיא

"סטייה זה כל מה ששמאלה או ימינה מהממוצע, הפרה של נורמות, חוק, כללי התנהגות".

מקכלת עידור מעוד אייאילו תופעות ומוקרי, כוח כבר כמעט אי אפשר לותנוכון איתה. הנשים כאמת היו מי שנשארו עם החינוקות.

וברוב המקרים של הרג תינוקות אכן סביד שהן ה במאול האפלולי הוה של ההיסטוריה האנושית, יחלס מחגשים, צדיך להבין, שימשו כמשרתות, והוכדל כין באירופה, לעומת זאת, ציד המכשפות בעצם מוחת מרעב או קבלת מחסה היה ומיבות לכל נחמה של בגלל השאלה הזו בריוק ישב דוקטור בריהודת מלמד על שינוי מוחלט של פני החברה. הנה, ככה בעל הבית, וזה היה מקור נוסף להריובות לא רצויים. לכתוב ספר שבודק כמה סטיות יותר סוטות ופחות בריוק הוא מוכיח את התיאוריה כמה חשובה הבנת לא נחוצים. וחלק מההריונות היו בכוונה - כדי מופולריות בספרות המרעית, ומה הן עושות או עשו הסטייה להבנת המצב בכלל. "כתקופה הזו, בין המאה שהאשה תוכל לשמש מינקת לתינוקות של מעבידיה. וגם היא, בחלק מתמקרים, תרגה את התינוק שלה

"כל מערכת היחסים בין גברים ונשים הורעלה דפוט ועישואים האידופי', המקובל כיום, כו נישאים (המשך בעמוד 29)

11-71

כאחר הספרים הטובים ביותר שראו אור בשנה שחלפה, המכשפות הזה באמת שרפו את הוטנות, את הרווסות המוזרות, אכל בהמשך – כל אשת היתה בסכנה. מכאן ברפוס אקרמי. בספר הוא בודק, בין השאר, את נולר הרעיון לעשות עכורת מ.א. בנושא".

ומחקרים, שמדוותים על ניסויים שלא ניסו מעולם מאז המכשפות והכשפים הם חלק בלתיינפרר בשום מקום חוץ מברמיונם (כן, כן, יש כאלה), ומולם ממסכת הסטיות שמקשטות את חייו. מה זו סטייה? "כל מה ששמאלה או ימינה מהממוצע, הפרה של המרענים שמציגים מדע סוטת, כזה שנראה כמו נורמות, של חוק, של כללי התנהגות בזמן נתון", הוא 🏻 שטויות וגיבוכי הכל בהצגת ראשונה, אבל אחרי־כן מסביר. "הנה למשל ספר משנות החמישים על יחסי מתכרר שהוא האמת לאמיתה. איינשטיין אחד, למשל. מין לפני הנישואים. זה הופיע כספר שעוסק בסטייה, מחקרי שונה, "סוטה", כמונחים של בן־יהורה, כי או מין לפני הנישואים היה צורה של סטייה", הוא אומר כחדווה לא מכוטלה. "אכל היום? מי ככלל זוכר - שלפעמים אינו זוכה בדבר לבד מהדכה גיחוד חלזול, כמו נושא הצלחות המעופפות. ולעומתו המחקר שתר שלפני זמן כל כך קצר בעצם זו נחשכת סטייה: אין נזילות תמירית של סטייה חברתית, השינוי בתפיסה אחר חיים תבוניים מחוץ לכרור הארץ, מחקר שאליו הוא לאורך זמן, כי יש שינויים בגבולות המוסריים. זורם בקביעות הרבה־הרבה כסף. בשני המקרים אין הוכחות חותכות לדברים, אין גכולות נראים לעין בתיאוריה", מוסיף דוקטור בן־יהודה אחרי הרהור קל, למחסר. יש בעיות שלא נפתרו בצורת ההוכחה, יש "יש סיכון או סיכוי, תלוי בהשקפה, שכל אחד יוגדר סוטה כומן מסויים". כמה נחמר.

טיות, כך הוא מסביר, הן דבר חשוב מאוד להכנת מכנה חברתי בזמן ומקום מסויימים. אם מבינים את הסטייה אמשר ללמור המון על הכלל, על החברה, על הנורמה. אבל מה, רוב ההתעסקות בסטיות – במישור המחקרי, כמוכן – נעשות כרמת תיאור הסטייה ותיעורה. "למשל היה נשלב זה, אבל ככל ואת – בעצם, אין כשפים.

> "מצאתי דיווחים שכמאות 17־14 תפסו נשים ושרפו אותן בגלל התנהגות משונה".

ציר המכשפות בסאלם, ארה"ב, למשל. מוקדייאש ספר שתיאר מה עושים הומוסקסואלים בניו־יורק בהפספת צהריים. או אתה גומר לערוא את הספר ויודע לוהטים וכובעים שתורים מתודרים. שטריות, מגחך איך הם מאותתים אחר לשני ואיך הם עושים מה, בריהורה בתנועת ביטול של היר, כסף קסן. שם צלו אתה שואל את עצמך, או מהז והתשוכה היא – או רק כמה עשרות מכשפות, לעומת מאות אלפים כלום, מעבר לרכילות. יש הרנה מאור עבורות שנשרפו למוות כאירוסה. רק מה, האמריקנים, כרגיל, שביצעו את המעשה", מצרף בדיהודה פיסה לפיסה שממוקרות בסטיות. אנחנו יודעים המון על רוצחים, עושים הכל בגדול, עם הרבה רעש. גם ציד מכשפות וונות, אנסים, אבל השאלה תמיד עולה - או יש בירינו אחד קטן. פרופיל של האנס, מה זה אומר כמסגרת החברתית"ז

לחברה שלנו בכלל.

נחמן בן יוחודה כתב על "סטייה וגבולות הסרר הפאדלי התמוסט, היו שינויים מהותיים כצורת מוסריים", שילב כהבנתו תיאוריה עם הרגמות, זוציא החיים. אנשים נעו במאטות מהכפר לעיר. וכשמאטות לאור בארה"ב ברפוס אקדמי ויום אחד קם בכוקר והנה עוברות לעיר, יש יותר ביקוש מהיצע, פחות גברים

חמבצע בתוקף בר 17.6.88

אריק איינשטיין שוב יוצא באופן בוטה נגד העיתונות. הוא שר על סחיו יהודי, דווקא בשעה שבעיתונות כולם מתעניינים בחמסין ואף אחד לא מתעניין ביהודים.

הפאשיסט הראשי

היה זה היום כו קברו את מנהיג הפאשיסטים.

רומא, עיר יפה, נשואת החלומות של כל

הישראלים שבאים לכאן, וכשם שואלים אותי

בקנאה "נו איך?" - אני רואה כיצר התשוכה

הלא־נלהכת שלי המספרת להם על אוויר רווי

רצח שאני גושם כאירופה מקלקלת להם את

ההתלהכות ומפריעה לרגש הנחיתות המוסרי

היום העיר מלאה פאשיסטים. מנהיג המפלגה

הקשיש, ג'ורג'יו אלמירנטה שמו, נפטר, ובהפגנה

המונית הוא מוכא לקכורה. ישראלי שבא לרומא, חל־אכיבי נודע מפסגות התענוגות והאוכל, קפץ

לבקר אותי, והוא המום מעט. בדרכו אלי הוא

ראה את הפאשיסטים הולכים כרחוכות בהצדעה

הלכנו לפיאצה לראות את הפאשיסטים

בוכים. הכיכר היפה, המלאה במסלים המצולמים

באלבומי כל ספריית סלון תרבותי, היתה גדושה

בפאשיסטים. הפאשיסטים של כל איטליה היו

כאן. אנשים נחמרים וחביכים למראה, נשים

אלגנטיות, צעירים. הם עומדים וצועקים בקצב

אחיד קריאות רמות, שבועות והימנונים. הם מצדיעים עם הידיים מונפות מתוח קרימה, ישר, כמו בסרטים שאנחגו רואים פעם כשנה

המון עצום, ויער של ידיים מושטות קרימה.

גם צלבייקרס היו. הישראלי שבא לאהוב את

רומא, אמר תמה: "הם נראים שקטים כאלה",

וניסה להסביר לעצמה "זה אולי בגלל שאין

ימה הפגנות נגרז", אמרתי לאיש הנכוך, "מי

יפגין נגדו הם מפלגה חוקית ומקוכלת. זה כמו ללכת לעשות הפגנת־נגד באירוע של ידירי

הפגנות־נגר״.

מוויאון ישראל".

שהם הביאו מהכיח.

טיגרים רוצה לאכול

בחרשות הבוקר של קול ישראל מצאו מקום בין כל הרברים הנראים חשובים ליריעה כזו: טיברים אחר כגן־חיות כאמריקה טרף את האיש ששבים ארובות האכיל אותו וטיפל בו. הטיגרים הענק, מזן סיבירי, הצליח לפרוץ מן הכלוב ולטרוף את המטפל. אחרייכן השתלטו על החתול הגדול, והחזירו אותו לכלוב כלי לפגוע בו, כי הוא מזן נדיר.

עכשיו הטיגריס שוב בכלובו, ואולי בלילה כשהאנשים גמרו להביט כו ("יו, זה הטיגריס שאכל את המטפל שלו. ראיתפו ראיתפו ילדים, תעזבו כבר את הקופים! כואו לראות את הטיגריס שאכל את המטפל שלו"), הוא נזכר

"הלו טיגרים, אפשר לשאול אותך משהו למען קוראינוז"

"למה לא, בוא תתקרב".

"אני מעדיף לשאול מפה. תגיד לי, למה אכלת את המטפל שלךז הרי הוא נתן לך מזון

"כן, אבל אני השתגעתי לאכול רווקא אותו. מה אני יכול לעשותז בשביל להבין אותי תאר לעצמך שמלפפון חמוץ נותן לך מזון. שנים. הוא נותן לך תפוחי־ארמה מצויינים, לחמניות

בחמאה, אפילו קלופס. אבל אתה משתגע לאכול את המלפפון החמוץ. זה שיגע אותי. חשבתי רק עליו, יום ולילה. בסוף לא יכולתי יותר, יצאתי

מהכלוב ובשני ביסים – המממממ. זה היה

דמוגרפיה בשנת 1999 יהיו 70 אחוז מתרנגולות ישראל

בשנת 2001 יגיעו החרדים כירושלים לרוכ ולראש העיר יהיה זקן.

היועדיים ממוצא מזרח־אירופי לאפס.

משפתה יהודית מולירה שלושה ילדים שאחר

בשנת 2002 יגיע אחוז המלצרים הפיליפינים בתל־אכיב ל־52.

כבר כשנת 1998 יגיע אחוז מגדלי הבמיה

מכניה לומד קולנוע ואחר יורד. משפחה ארמנית מביאה שישה ילדים, ששניים מהם כורחים

מבית־הספר ושניים לא רוצים לצייר על קרמיקה. מי ינצה במשחקי הטנים ביניהם כשנת 22012 באפריל 2018 בקיץ 21'?

ער שנת 2050 יהיה לכטח מלך אחר פחות בארץ מסויימת ממורת לישראל.

בשנת 1850 ביקשו מסטטיסטיקן בלוגדון לחזות מה יהיה בעיר בשנת 1950. הוא חישב וחישב, ואמר מכועת: בירחו מלונדון מירו לפי החישובים שלי לוגדון תהיה קבורה או מתחת לערימה של גללי סוסים.

היה נסיך קטן, למרות שעדיין הסתוכב בתולות.

עמוק בשנים היא היתה גאה בלבוש הירוק שלו.

באה לפגוש אתו תמיד ברגע שהגיע חורה וסחבה

עכשיו וויא רואגת יותר. עכשיו היא פוחרת

שמשהו יסיה. עכשיו היא מעריפה שיחזור מהר.

במה גדולה הוקמה ככיכר, ואנשים נשאו שם נאומים. המנהיג הנוכחי של המפלגה הפאשיסטית הוא איש צעיר וגעים־פנים. לא מומן הוא הזמין את להיפן, והפאשיסט הצרפתי כעל 14 האחמים התקבל בתשואות ארוכות על־ירי חבריו האיטלקים.

מעל הכמה נאומים, הקהל שואג ומניף את ידיו כהצדעה. אני לא כטוח שאני בשנות השמונים. כחביטי בבמה אני נזכר פתאום ככמה שב'תוף הפח", ומתעצבן על עצמי שאינני מסוגל לראות את המציאות אלא דרך העיניים של הספצרות.

הלכוני משם. אלא מה, מה יש לי לחפשו ותנה בדרך החוצה ראיתי רבר יפה: בכיכר חיה זמן רב ציור אנטישמי איום נגד ישראל. הוא בעלם הדביקו עליו כרות אבל לוכר של הפאשיסט הגדול שמת

פינת השלולית

מצא הן בעיני מה שכתבה לי הילה: זה היה בטיול במרבר כשמצאה אותו. הוא צץ מתוך התולות, מושך אחריו ככשה. היה לו שיער ותוב וחיא ידעה שזהו זה. הנה הוא, זה הנסיך

יתר ום נדלו, יך כיד, מתבגרים כמו כולם, שואלים שאלות, מקכלים תשוכות מתחמקות, מנדלים לבדם שושנים ומנכשים עצל באוכנ ראשו. התלחלים הזהוכים תתקצרו לפתע אותו בווד, כשהוא וחוק ממנה. לשערות באורך חצי אינטש, הזבגרים של הנסיד קיבלו צבע ירוק, קצת מלוכלך ומאוכק.

אותו ברחוב, עייף, ארום עיניים, מווקו מעם, שיראו אותה מטיילת איתו. נסיכה עם צפרדע. מבפנים נסיך – מכחוץ צמודע. היום אחרי כמה שנים הוא כבר שוב נסיך. רק חורש אחר בשנה הוא עוטה את מדי הצפרוע וקוצים. יום אתר תוא חזר אליה והקוצים על דיוצא מרשותה. מי יודע אילו נסיכות תומסות

חיא אהבה אותו ככה, מאוד מאוד, יותר ישר הכתה, והיא תקלף ממנו את בגדי הבשרדע, מאשר פעם, כשהיה רק נסיך. כן הוא כבר לא חבחד אתו שוכשוב ושוב יהיה לה נסיך.

LIKIST OKN_

אבנר שאקי, מערבל תמלילים

בראי ואז הם יראו גזען קטן. ואז הם יעברו טיסול

האם ילמד את דארווין, את תורת המפץ הגדול?

ודאי, שהרי כתוך עמו הוא יושב שאקי, ריאליסט

מושבע, ויודע כי הרברים יגיעו כמילא לידיעת

התלמירים. אלא מהז "אני מחגך להאמין בכריאה, אך

על התלמידים לרעת עובדות כמו שלומרים את

הנצרות ואת האיסלאם, לומרים אותן כדי לנפין אותן".

וככלל שאקי אינו חש מאויים על ידי תורת דארווין או

המפץ הגדול. כאשר לדארווין, היה מלמר את תורתו

כך: "הייתי מזכיר לתלמידים כי תורת ישראל מתחילה

מבראשית כרא, וכימים אלה מלאו לת לתורה כארבעת

אלפים שנה. הייתי מרגיש לתלמידים כי מה שהחזיק

את העם כולו אינו דארווין. דארווין כולו כן מאה או

כן ישנם חילונים בינינו, ועל כך נאגח

שאקי, אך ידוע לו כאמור כי מי שלא סיבל

את האמונה הוא כישלון חינוכי שלו. הוא

מאמין כי הציונות היא אתחלתא דגאולה.

אין לצפות שיהיה זה אך תהליך אלוהי, נדרש גם

מקום לאדם בתהליך חשוב זה. אלא שלפי תפיסת

חז"ל יבוא המשיח ברור שכולו זכאי, או ברור שכולו

חייב, והתנועה היא, כך כטוח לבבו של שאקי היא

לקראת הזכאות, שהרי מאמין גדול הוא שהמסר"ל

תיצור עכשיו תהליך קירוב הלבבות. אולי קירוב

לגבות אינו מספיק, אני שואלת, ושאקי מתייך אלי

בראש חוצות ספרות פורנוגראפית, עתונות

עליו הפניות הטראנסאטלנטיות. כאנגליה האיסור

הפורנוגראפי אסור הרבה יותר מאשר אצלגו, שכן

הפרלמנט האנגלי מבין שזה משהית את הנפש. "אכן,

בארץ זה פושה היום וזה לרעת החינוך. אפשר להפסיק

את התהליך על ידי חינוך. לא, לא על ידי חוק. בחוק

לא תמנע דברים. שהרי יש לנו חוק פירסומי תועבה,

אך תיועץ המשפטי לממשלה סבור כנראה שהקרב

אבור. כך אני מפרש את שתיקתו. אבל הקרב אינו

אבור. לא, לא, יש לעשות ברצינות רכה יותר לחינוך

יהודי, ובמיומנות גדולה יותר. אראז אני מניח.

שהפתירנות תיעלם מעצמה. רק חינוך, אני חוזר

ואומר. זה כלי אריר. לו קיבלה האנושות את האיסור

הומור על הומוסקסואליות בתורת ישראל, ייתכן

שהעולם לא היה זוכה כאידט. אכן גם החוק בעביין

סרטים כחולים אינו מיושם ואין זה לכבוד לו. צריך.

להתמורד התמורדות יותר רצינית, הסברתית כמובן.

מעולם לא היו בתולדות ישראל שוטרים התודרים

לתחום הפרט. כאשר לצנזורה מוסרית על טרטים

ומחזות, צריך למנוע את המחזות הפוגעים ברת,

בקונסנסום הרתי, בסמלים ובערכים דתיים. צריך

למנוע. זה דבר פסול. בשלב זה אנחבו מיעוט, הציבור

חי בשמחה של חומש מוחלט, מתירנות מוחלטת.

אוחק את הקץ. הכל יכוא נרצון ובדרכי הסברה.

חיוך אוחד. אני יורע לאן את מוכילה, לא, לא, אני לא

האם יוכל דור לחיות זבאי כאשר נמברת למשל

כתשוכה מפנה אותי שאקי אל אנגליה. חביבות

מאה והמישים שנה".

זומו בקבו אלית ו

רגע, עוד אכן. אני כבר פחדתי, רציתי ללכת משם, אבל אבי ביקש ממני לראות אם מישהו עומד שם למעלה. אני מסתכל ורואה ערכי מבוגר שעומד לצד הילד משליך האכן. הראתי לאבי את הכיוון ואבי קרא לעבר החלון: 'תראג שהילר הזה לא יעשה זאת שוב, אנחנו הרי ידידים', והזכיר לו את שמנו ושם משפחתנו. אז אמר הזקן לילד שעמד עימו כחלון: תתבייש כבר, תפסיק. אבי אמך לי: אתה רואה, אמרתי לו והוא מיד מפסיק. אבי ואני הולכים לשם והנה אני מתבונן לאחור ורואה בחלון כיצר עושה המבוגר לילד תנועה כיר: 'עכשיו תזרוק'. כך לזרוק אכן על אדם עיוור? אלה דברים מרכאים שהשפיעו עלי. זה נורא, כפל הפנים הזה. ככל זאת, לא איכרתי אמון, היה לי חבר טוב באוניברסיטה, קמאל קאסם ואסיסטנט ערכי. מי יורע כיצד ניתן להתגבר על השנאה הואת. אלא אם כן זוהי אחת המחלות שהומן מרפא".

ולרות אכנר שאקי כאוניברסיטה העברית בירושלים הן תולרותיה של אמונה עצמית כבירה והרתמות כל משאבי הגוף והנפש, אל הצמיחה הגדולה שתמיד ציפתה לו. כשהיה חסר פרוכה כראשית השנה הראשונה, לן בתוך אוטובוס יחד עם חבר ושילם לשומר התחנה בחפיסת שוקולר פעם בשכוע. הוא אכל אוכל מינימלי בפרוטות, ורק אתרכך החל ללמר שיעודים פרטיים והדכרים התגלגלו במהרה, נעשה יו"ר אגורת הסטודנטים למשפטים, לימד בבית ספר ערב במוסרוה, וכעבור שנה כבר היה עוזר שר התחכורה פנקס. גמהרה ירע להלך בגרולות, לעולם לא קטן אמונה לגבי עצמו. ומשום כך הוא כו כליכך לכל אלה שראו אותו כחסר סיכוי לחלוטין להתמוררות על ראשות המפר"ל.

"כארץ הזאת התרגלו שרק אנשי מימסר הם בעלי סיכוי. שאתה שר, שאתה חבר הגהלת סוכנות, כשאתה חולש על 100-200 פקירים, כשיש לך כספים וכר מילגות ופרסים. פה ישב ארם שסיפר לי, הקצבה כזו וכזו קיבלתי ביד נריבה, בסכום שלא חלמתי עליו, וליוו אותו בכמה משפטים: 'עכשיו מצפים ממך

"מוב לערבים. וכשהם לוחשים לך את זה אתה בקושי שותע ממרחק אטר. השלים האאיתי ביהודה, שותרון ועזה הוא הכחד מן הפרור"

שתצביע כשביל זה חה. אני לא הייתי מסוגל לחלק מילגונת אחת, פרס אחר. זה מדהים. בורג, שראג לבני חסותו, לא אמר לי לצערי מזל טוכ. אני לא רוצה לדבר עליו כי הוא כאמת יצא מהמחזור לגמרי. אך בעיני זה דבר מזעזע. הרי לא גובתי, לא גולתי, לא עשקתי. לי לא היתה דריסת רגל כתוך השיטה שלו ושל חבריו. הם לא שיתפו אותי באף אחת מהוועדות, לא ועדת יגר, לא ועדת הבחירות, לא ועדת פריכס. כשהם קיימו טקס אריר בירושלים לרגל החזרת מצ'ד, לא זכיתי שם לתפקירון הקסן ביותר חלילה, חייתי כטטטיסט. בעשה הכל כרי שלא אצלית שאהיה מתוץ למעגל. כנראה שלא ידעו כי אדם בעל אמונה עמוקה בצרקת דרכו, ככל שיערימו עליו קשיים כך תגבר. אמונתו".

אתה חושב שיש כאן שארית של אפלית עדתית באומן לא בודע?

"כך זה נראה, זו כושה. זה מחריד. אנשים שלמרו בארץ להיכהל מגזענות כלפי לא יהודים, כלפי שונאי מדינת ישראל, אתם לא בושים להשאיר בתוככם שרידים של שנאת אי רציונלית כואתז"

שמעתי את ח"כ פרופ׳ שאקי עולב באותם גוענים הסוברים שהוא נכחר על רקע ערתי, בערב שהתקיים במועדון הסטורנטים באוניברסיטת ת'א: "כאשר אדם

ווכה, וחסרונו כזה שהוא דור שישי כארץ, כמוני יכושם לו. אני מאמץ שהוא עצמו יסוג". בחיוך מבויש אומר לי שאקי, כי כבתי ממר משליך עלינו אבן מלמעלה, בנס לא פגעה בנו. עוד במקרה משפחתו מפרדית ואני גאה בזה, האם אני זקוק רתיים אין נותנים חינוך מיגי. "אגו סבורים שוה ניתן עם כל הפרופיסורה שלי, עם שבעת ספרי, עם כל לרכישה, שוה לא רבר כל כך ממובד". ואילו בעבייו הישגי הציכוריים כארץ וכעולם, מה עוד צריך אדם הפלות, כאן דדוש חינוך. שהרי אחת מכל שבע הפלוח כדי לוכות בהכרה? זה רק אנשים רופסים, רפוסים היא אוברן סיכוי להולרה. "מרברים על רמוגרפיה ואני בשכלם, איזה מין חסרי בטחון כאלה, שיש בהם שמץ אומר: אין לי שום שליטה על מספר הערבים הנולדים גוענות, שר קטן שנמצא כהם, שהם מסוגלים לעלותו כרי להסכיר את כשלונם. אני מציע להם להסתכל

מטויים של כמה חודשים, יתנערו מן הגזענות". "לוּ קיבלה האנושות את האיסור חסיד גדול של חינוך הוא ח"כ פרופ' שאקי. דרכי הנועם של החינוך ישיגו מה שלא תשיג הכפיה לעולם. החמור על הומוסקסואליות בתורת בחזון התיגוכי שלו יקרב יהודים חילונים אל דתיים, כי ישראל, ייחכן שהעולם לא היה זה הקרע האמיתי בינינו. הנוער החילוני חף מכל ידע כסיסי בערכי היהדות, ולא רק הוא, אלא אף זוכה בא"דס. גם חוק סרטים פרופסורים שקיבלן פרסי ישראל, ויצמן, וולף, אומר שאקי. ועל כן, יש להעמיק ביצירה הדתית־ כחולים לא וליושם וזה לא לכבורו" הרוחנית־המוסרית-היהודית. לסחות שעה נוספת בשבוע בשיעורי התנ"ך ושעה נוספת, אולי על תשבון שעות הבחירה, בשיעורי תלמוד.

בשנה. לעולם לא אפקח על חדרי המיטות שלהם, אך אבי בהחלט יכול לומר מה יעשה היהודי. אני יכול לעורד משפחות ברוכות ילדים בוכויות נילוות, ועל כך הנשתי הצעת חוק ככנסת. מצווה לאומיתז כהחלט. זוהי תשובה על הבעיה הדמוגרפית: יותר עליה, פחות ירידה, ופתות הפלות. יש לעודד משפתות כרוכות ילרים ולהעניס לנוער אופטימיות יהודית".

עלומיו ניסה אבנר שאקי להתקבל כקריין בשל ישראל, אך מישהו אחור, שהניע איתו לשלב הגמר, וכה לבסוף. אבל התשוקה לתיאטרליות לא כבתה. ועל כן הוא תולם, וחולמת גם רעיתו נחמה, להסים תיאטרון יהודי." הייתי רוצה תיאסרון שמוקדי ההזדהות שלו הם יתודיים. הייתי מאוד רוצה לעשות את העם הזה יותר יהודי. למה לא להמחיו את ימי החשמונאים, או תקופת החורבוז מדוע לא להביא את התקופה הנפלאה של רבי עקיבא, רבי טרפון: אפשר להגיע ל־15 מחוות אותנטיים מעולים".

לא, שאקי לא ימול כפח, כחיוך אודד המבין ללבי הוא יהדוף כל נסיון להציג אותו ככופה מישהו על משתר. אלא מה, נכון הוא שהציונות החילונית השרימה את הציונות הרתית בהתחוללות המעשית, אף שאלקלעי סדם להרצל. "אלא שכידוע לך, לפעמים אדם אחר הוגה, אבל הוא קצה כטלן ואין לו כספים, שומע מישונו אחר, ובלך ועושה".

תאם יש תקווה בלבך להפוך, את הציונות לתבוצה דתית; אני שואלת ושאקי משיב כי הפעם רוצה המפד"ל להיות מפלגה גדולה עד שתוכל להרכיב ממשלה וגם אם הוא נשמע עכשיו יומרני, אמביציווי, גמר שרוצה להיות ענק, גם למפלגה מותר לחציג את השמים כנבולה.

"אולי את רוצה לקחת לך עוד מבת משטידה; שיהיה לך גם למחר", שואלת נברת שאקי בראגה. בדרכי התוצה היא מפנה את תשומת לבי אל תצלומי משפחתה במצרים, משפתה אמידה ומשכילהו "תראי" איך היינו לבושים. ממש כמו שחקני קולנוע. תראי את התכשיטים, את התלחלים, את הסמוקינג. לא כמוי אותם יתודים בביטו, שנאלצו ללבוש סמרטוטים, כמו שכתוב אצל שלום עליכם".

אנשים נעימים ופתוחים. האם ייתכן כי נרקם כאן אטון נורא ואיום בתחתית הפשטידהו האם יכול איש לא רע ליצור רוע כמרחב שכין הרגשנות לבין היגשן בין הרמיון לבין המציאות, בין המחשבה לבין הפשלהו

- רמעת ילד ענקית רקומה במכלן מתבוננת כי מן הסיר בסלח המאושר של משפחת שאסי, הלוא היא התמונה המפורסמת של הילד הבוכה, זו המשוכסלת כבירסה לא נובלנית כראש תוצות. צתוק פעמונים במטבת, השולתן עטור מפיות ורודות מצפה לשבת המלכה. אין בחיי נחמה שאקי רבר יותר יקר מבעלה די מותק, הוא מבקש.

שהית פוקס

חיים ואוהבים

הכל כרגיל

מיד זה כך לאחר המימגש המשפחתי בתג. ואילמלא היה זה כך – לא היה זה מיפגש משפחתי.

לה תחושת עליונות.

בחורבה. התגובה בדוך כלל אינה מאחרת לכוא: מגיע

להוריך, עליך לזכור כי לבעלך יש עתה עריפות

ראשונה, והגאמנות שלך כלפיו קודמת לנאמנות

כלפיהם. שיחות טלפון מרתוניות עם אמך בנוכחות

הבעל בדרך כלל מעצכנות אותו, ומעוררות את

שאפשר להימנע ממנו. דוחים את השיחה לשעה

מזוורת - לעולם, כן - לעולם, לא ללכת לכית

ההורים אלא אל חבר/ה שומר/ת סוד, בתקווה שיש

לכם דבר כזה. מדועו משום שוה הרגע בו תשפכו אש

השכר בין בריהווג והמרים.

עם חברה שכך הזוג שלך אינו

מהכב, אפשר להמשיר

הכלתיירצוייה קולטת את המצג והיא מתפוגגת

אכל אם לאחר משני בני־הווג היה ריכ כה קשה

קנאתו. זה לא מוצרקז אולי, אכל זו עובדה. וזה משהו

והנה עצה מיוחרת לרעיה: ככל שאת קשורה

מהם צ'ק עם פתק נחמר: זה כעבור תיקוני הכיח.

מישהו העיר לך: תפשת עליך איזה קילו 🛥 או שניים, האז

● שלושה קרובי משפחה טעו וחשכו שאת היא אחותך, המכוגרת ממך כשבע שנים. ● הכגת קערות של סלטים המספיקים לבנס חטיבה

ולא לכנס משפחה בסרר גורל יהודי. עד שהוא, בחמת זעם, קם ועווג את הבית בלויית ● אתר מהילדים אמר: הנה דורה חנה. זו שהכיאה לד את הקערה המקושקשת ששמתת שהיא נשברה.

• הבעל לא הוהיר אותר שהוא מומין את בן רודו עם התאומים להישאר אתכם עוד שלושה יטים. ● בסופו של המיפגש כבר הייתם עסוקים בתכנון המיפגש הערוב.

• כשחזרתם הביתה במכונית – אמרת לבעל: ראיתי שהתעלמת במתכוון מאמא שלי. חכה, חכה. אני לא

• כשחזרתם הביתה במכונית – אמר לך הבעל: מה היתה ההערה המכופשת הוו שהערת לאמא שלי לפני כולמז את הושכת שכשח המצאת את החכמה. ● כשחזרתם הביתה במכונית הילדים נרדמו מאחור

ואת אמרת: אויש, מה נעשה עכשיו. הם כטח יקומו מלאי מרץ וישגעו אותנו כל הערב. אמרתי לך שהיינו צריכים לעזוב מוקרם.

הכל כרגיל. ובחזית אין כל חרש.

"מוטב להינשא ליתום"

יך להישאר נשואים" הוא ספר עצות שנכתב בידי הסופרת הבריטית הטי מוריסטית נ"לי סופר בשנת 1969. אך שמאו חלפו כמה שנים טובות, העצות, כספר טובות ותקפות גם לגבי הזונות הצעירים של היום. היא עצמה מיישמת על עצמה את עצותיה על נישואיה שלה, וחיה חיים יציבים עם כעלה בכית משאר שניקנה מאז חדלה לשרסם ספרי עצות ועברה

לתחום כפרי הרומן הרומנטי. וזה מה שיש לה לתרום בתחום שלום הבית כאשר הדברים מגיעים לקרובי משפחה ולחכרים:

הכי טוב זה להינשא ליתום. שהרי כמה שלא תשתדלי – תמיד תפקששי משהו, הדם לא יהיו שבעי וצון. חמותי אמרה פעם כרגע נדיר של נילוי לב: אין בעולם אף אשה שהיא די טובה בעכור בני.

עצתיו היי אריבה וטוכה כלפי התוחנת והתותן שלך. והדי גם את תהיי פעם כזו. זכרי כי כמעם כל אמא מחשיבה את כנה בתור החבר הכי קרוב לה.-ופתאום הגעת והטפת לה אותו. ולא תשוב באיזה גיל הוא. ולא חשוב אם הוא אכן היה חבר קרוב שלה... חנה היא דואה אותו נותן אמונו באשה אחרת – ואיך לכה

לכן, הימנעי מלגלות סימני חיבה מופגנים כלפיו בנוכחות הוריו. נשיקות - רק קלילות. לא לחיסתף. אמו יכולה להתפוצץ מזה. ואשר לבעל: מוטב שהוא יקיף את התותנת שלו כסימני חיבתו מה כבר זכול לקרות לו אם כתגיעו אליה (אתר) לביקור יביא לה שושנה היא תהיה מאושרת בדרגע:

כאשר התותנת והתותן שלך כאים להתארה אצלכם למשך כמה ימים – זו סיבה טובה לנקות את הבית באורה יסודי ולרתום לכך את הכעל. אשר לצר

הקולינארי: מוטב להגיש להם מאכלים פשוטים, לא פני די הרנה שנים אכלתי אצלה עוגת מי־יודעימה מסובכים ויוצאי־דופן – לכל תעוררי את שוקולד טובה מאוך יחד עם קפה של אחר־ קינאתה. שתחשוב שאת בשלנית בינונית מאור, תני הצהרים. זה היה ככסים חיל האוויר שכעלה היה מפקרו. היא היתה אז אשתוישל וכאן מגלה ג'ילי קופר: בעלי תמיד עורך להוריו והאמאישל ואת העונה הזו היתה אופה דרך קבע מפני סיור בבית ומציין כל מה שוקוק להחלפה ולתיקון, ער כדי כך שמתעורר הרושם כאילו אנחנו מתגוררים

שהילרים שלה איהבים איתה. טעמה של העוגה היה כזה שתצריק טירחה של רישום המרשם. ומאז היא נמצאת אצלי בקופסת מרשמי העוגות תחת הכותרת "עוגת שוקולו תניגית

של אריאלה". כינתיים חלפו השנים והיא כבר מזמן לא מתגוררת בכסיסי חיל האוויר ופיתחה קריירה משל עצמה. פגשתי אותה כאחד מאיתם אירועים שלככורם לובשים את מליפת העור. "עכשיו אני מבשלת ואופה רק כאשר מתחשק לי", התחילה להסביר לי את התהליך שעבר על נשים רכות שכבר הוכיחו את עצמן במטבח ועתה עכרו להוכיח עצמן הרחק ממגו.

והעוגהן "גם עכשיו אני מכינה אותה כשהילדים באים לכסר אותנו. וכשלא כא לי, לאחר יום עכודה, להיכנס למטבה ולכשל לככור כואם – אנחנו יוצאים כולנו למסערה ואין לי שום יסורי מצפון". מוכר

לפגוש את החברות בהפספות צהדיים או בערכים כהם ווה מה שמצרים את העוברה שאני חורגת הבעל עסוק בענייניו, אבל במוקרם או במאוחר החברה

ממנהגי ונותנת נמרור מתכון . או הנה העוגה של

בשנה הראשונה לנישואים עדיין מנסים להדבים D'ETT . בין בן־הווג לבין החברים הישנים שלך ושלו, ולאתר 200 גרם שוקולה בישול כמה ויבוחים נוקבים ביניכם – נושרים הבלתידצויים. כום וחצי סוכד לדעת התחומה מטה אין סעם לסוכב את זרועו של ארכע כיצים הבעל ולהכריחו להיוח נחמר כלפי חברה שלו כום וחצי קכח תופה המשעממת אותו או – מה שגרוע יותר – "נותנת לך ו כף סוניאס דוגמה רעה", או, מה שהכי גרוע - "עושה לו פריחה". כמה טיפות וגיל אָם הוא הש בחברתה לא בנוח, הוא גם יעצבן אותה, לא רק היא תעצבן אותו. מוטב, במקום ערב של עצבים, לכלות ללא חברים בכלל.

מעולת הסינון מתכצעת לאורך שנים. במשך הזמן שניכם לומרים לוותר ולהיות יותר סובלניים, או מסירים ומוסיפים מרגרינה. מצונים. מקציפים חלכונים מאידך גם לעמוד על שלכם כשאינכם מוכנים לוותר עם הצי כום סוכה לתערובת הראשונה מוסיפים את על מי שנראה בעיניכם חבר אמיחי ויסר. נכון שמירי .החלמונים, קוניאק, וניל, קמה ולכסוף את הקצף. סעם מרימים את הפול אחר על השני כשל ההתייחסות אופים 45 רקות כ־170 מעלות. לחבר, אכל מה שקורה לאחד הרבה שנות נישואים זה שמקבלים שרופודציות נכונות בנושא האברות. ווה לא סוף העולם אם בעניין זה הוא לא משתף איתך פעולה. יש לכם כל כך הרנה עניינים וראגוה ובעיות אחרות. בתובות של קונריטודיות. או בענייני החברות – עושים המרדה בסופו של דבר הוא התחתן אתך. לא עם החברות וותכרים שלך. וגם את לא קיבלת אותו בעיסקת הכילה עם כל 117

> והנישואים שלך אינם פגומים אם אינך נמצאת עמו בכל מקום לפעמים אמילו מוטב כדי ומרוע הבאתו את ג'ילי קופר בהרחכה שכווז ממני שאני מרגישה כמו אונותה הואומה.

החברים שלו. יש להם בקומות מופגש משלהם,

חכילה מרגרינה או גולדכנר ממיסים בסיר את השוקולר. כום מוכר וחצי כום מים.

כפחשבה שביה, אני הולכת לעשות אותה. למה לא. והרי אין כמו עוגת בית. ושלא ינסו למכור לי כל מיני

55 มเอยอโอ

אמא של חייל

ועה הלכה לחפש את בנה החייל. שבוע לאחר 💼 ב לה לבן בצווארה, מתעלמת באומץ לב מהכאב שהסבה לה היר, מתחלקת עם גליה בהרפתקאותיה. סיפורה השתלב בעולם ה"שטחים" שזה מכבר גלשו מתחום הקו הירוק והם חודרים לחיינו, זוחלים לסלונים שלנו ושולטים כשיחות ליל שבת. גליה למדה עם נועה כאותו מחזור כגימנסיה. מאו הן שומרות קשר. מושכות הערכה אשה לרעותה. גליה מכברת את אומץ רוחה של נועה. את ה"ראש המטורף שלה", היכולת לנהוג כאורה ספונטני. את החמימות האמהית שהיא כורכת סכיב ילריה. והעיקר, את המרץ הבלתי נרלה כאשה העוברת כמנהלת משמרת בחברת מחשבים גדולה. הסגישות עם נועה משמחות את גליה. אתת לשבוע הן מצלצלות כך סתם כדי להחליף חוויות ותפריטים. לגלגל רכילות קטנה.

הפעם, הסבה בפנטהאוז, מניחה את רגליה, כהרגלה, בכורסה שממול, משתרעת באורח חופשי למדי, נזהרת שלא להכאיב לידה הימנית, מנסה להתעלם ממבטה השואל של גליה. אוחות בירה השמאלית את היד הפגועה, מסדרת מתחתה כר ואוספת כסוד את הסציעה, הודפת את שאלותיה של גליה, וממשיכה לטוות את הסיפור. כאילו, המציעה הוו היא כלתי חשובה. לוגמת קפה ואוכלת בתיאכון מפרוסת עוגת הגבינה של גליה, סיפרה על המסע שלה בעקכות כנה טל, שהתגיים זה מקרוב, ולא הגיע הכיתה משום ששכב קורה מוצם.

יש לנועה דרך דיבור סוחפת. גליה אומרת כי נועה איננה מדברת, אלא שוזרת תמונות ברורות שַקשה למחוק מהוכרון. יש לה שתי גומות הן המשוות לפניה־הבעה של ילדה שובכה. שיער ארוך שהיא מניחה לו לגלוש על כתפיה. הפוני עוד מוסיף להבעה הילדותית, כדרך ששתי העיניים הגדולות-כחולות מוסיפות לו תום. אכל ככל שולטת הרוח הגערית, הצחוק השוכב והכשרון שלה שלא לקחת את עצמה ברצינות ולמצוא את המגוחך בכל אדם. אולי לכן מרחפת על שפתיה תמיד הבעה של ליצן. כאילו הצחוק עומד להתפוצץ על השפתיים והיא בולמת. אותו ומניחה לך לחוש את המאמץ שכו היא בולמת את הצחוק.

טל צילצל שלשום ואמר שיש לו יום ספורט. לפי ההגיון של נועה יום ספורט הוא יום שכו הכחורים חופשיים ואין שום סיבה כעולם שאמא לא תבקר כנטים. זוכרת מימי שירותה הצכאי, יום ספורט הוא יום של כיף. אפילו המפקרים הקשוחים אינם מתייחסים ברצינות למשמעת ולנוהל התקין.

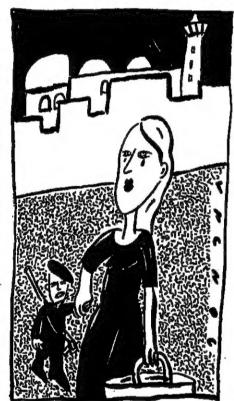
בלי להוריע לסל, החליטה לצאת באור ראשון לתחנה המרכזית. הורידה את הכלב. הכינה סגרוויצ'ים לכנים הצעירים, השאירה פתק היכן ימצאו את השניצלים, את תפוחי הארמה את הסלם. ועלתה כאוטובוס ירושלימה חצתה את הדרך לרמאללה ולנית־אל כאוטוכוס שהוריר אותה ממש סמוך לשער

"הם רצינים, הבחורים האלה, להשתגע. ילדון אחד הסתכל עלי ונתן לי הרגשה שאני כת מאה. אמר שבלי אישור אי אפשר להכנס למחנה. אמרתי, יום ספרוט. כאותו בטחוו שכו אדם אומר שזה בסרר.

מה שמקנה את התחושה שהומן חלף על פניה של גועה בלי לגעת בה. זו קומתה הנמוכה וצערה הנערי. מאחר והיא שומרת על גיזרה דקה, הרי מרחוק היא נראית כאמת כנערה צעירה. אולי פניה התמימות או חיוכה החם פתחו את השער. כך או כך, גכנסה כדי לגלות שטל יצא עם חיילי היחידה לכט"ש או בתרגום לאזרחית - סיורי בטחון שוטף.

הקצין הצעיר הציע לה לעלות על רכב צבאי היוצא לירושלים ולחזור הביתה. "אכל הוא לא מכיר אותי. שאלתי איפה טל מכט"ש. אמר, 'כירושלים המזרחית. ואם את מתעקשת גברת', ניסה לנסוך לקול הציפור שלו צליל עכה וסמכותי, 'או הטגדר הזה נוסע למטה הגרור, תשאלי עליו שם"".

וכך החלה נועה בהרפתקה שלה. "בגרור אמרו שהפלוגה שלו נמצאת כאחר הרחובות המזרחיים של העיר. הלכתי לחפש אותו. מכן הסבה בפנטהאח, ידה חבושה ותלויה במתי אפילו לרגע לא חשבתי שזה מעשה מטורף. הרחובות היו כמעט ריקים. ראיתי אנשים מתבוננים בחלונות. חבויות סגורות. היו מקרים ששמעתי את צערי נוקשים לבד ונכהלתי. יש כנראה רגע שבו את נעולה על מסרה מסויימת ולא חושבת מה יקרה לך. אם היו אומרים לי אתמול שאני סתם אטייל בעיר המזרחית,

הריקה, לברי, הייתי אומרת שזהו שגעון. אכל, כאשר בצעתי כמו רגלי את הסירוף הזה, הוא נראה לי מוכו מאליו. אני מבירה היטב את ירושלים המזרחית, אבל במעם הראשונה היתה לי: הרגשה שאני צוערת בעיר

כלי משים הצטרף אורי לשיחה. בדרך כלל הוא מתרחק משיחות נשים. הנושאים שהן רשות בהם כמו בגרים ומאכלים לא בריוק מעסיקים אותו. כאשר הן עוסקות בנושא האוניברסיטה או בתחום המחשבים, עיסוקה של נועה, הוא מצטרף כמוכן מאליו. הפעם מצא את עצמו מאדין כמעט מהופנט לשיחר. ניר הניח מחרדו, גרך עצמו לכורמה והקשיב לרבריה של נועה. שניסתה להסביר את ההרגשה כי פתאום "חקו הירוק הפך לפן ממשי. כאילו מישהו שירטם אותו בשטח. מהכיור. הוא נפל אתמול. ככר מומן אמרתי שהכיור כבר לא חוצים אותו. ירושלים המורחית הפכה לעיר . הארנר הוה תוא סכנה אמיתית אחרה ואני זוכרת את הומים שבהם ירענו שעלינו לטייל בארץ משום שרק לטיולים האלה נמחיש שואת הארץ שלנו

במטה פלוגה כ' היפנו אותה למחלקה 2. זה קרוב. ברחוב הסמוך. שם פגשה כמה חיילים עם חגור, כובע פלדה, נשק. הם רומים כל כד. עד שפנתה לקרוב ביותר ושאלה "סליחה אולי אתם מכירים חייל כשם

"הממזר תקע בי שתי עיניים מחייכות ואמר: 'אח בטח מתפשת אותי אמא'. גיסה לשחק את הקשוח אבל ראיתי שהוא מבולכל ונרגש. מאו שיצא לטירונות לא נפנשנו. חזר רק להשיב את בגדיו האזרחיים. אמרתי לו בכעס, 'אתם כולכם רומים כמרים אבל אגי אשה יתידה ברחוב. לא יכולת מיד לזהות שאני אמא שלך'?

"החיילים התנלגלו מצחוק. טל שלי היה קצת נכור. כסר הכל הם עוד יחשבו שהוא 'יורם'. אחר טאטא רצה אחריו עם הכננה גם לצכא. אכל כנראה עברתי את המכתן שלהם. אם לא אני, לפתות העוגות והשוקולדשהבאתי. תמיד קל לאהוב את הילדים האלה. עוברה, כאשר הגיע המ.מ., הציג אותי טל בפניו. הסמל הצעיר, תקע כי סחי עיניים גרולות ואחריכך גיליתי שיש לו תוש הומור. הוא שאל אותי אם יש לי כוח ללכת ברחובות עוד חצי שעה. אמרתי שיש. 'אין בעיה, את יכולה להתלוות לבן סלך. הם הולכים לאט הבתורים האלה נפטרולים'. אני לא בטוחה שהוא קיבל על־כך אישור מהרנוטכ"ל, אכל אני חושבת שגם לו יש אמא איישם".

צערה עם הכיתה ברחובות ירושלים המזרחית. "אם המצב היה קל יותר, הייתי יכולה להרשות לעצמי להסחף ולחשוב שאני מטיילת ברחובות העיר, עם כמה ילדים צעירים, מוציאה אותם לטיול ראשון בעיר. אבל סביב היתה דממה מתוחה. מבעד לחלונות ראינו נשים מתכוננות בנו כשנאה. נשים בנות גילי שהטיחו כנו מלות גנאי. פניהן היו מעוותות מזעם. גערים צעירים צעקו. היתה לי הרגשה משונה. רגע נרמה היה שבסך הכל צועדת אמא וכמה נערים צעירים. כימים נורמליים היינו משוחחים או שותים קפה מתוק עם הל. אבל המציאות היתה אחרת. לא הייתי עדה לתקריות אלימות. באותו יום לא היתה שום התנקשות מסוכנת, אבל הרממה היחה נוראה. רחובות ריקים מבהילים יותר מאשר רחוכות סומרים ממחסומי אכנים ויריים מונסות. הרחובות היו דוממים החלונות היו פעורי עיניים שהתכוננו כי והשנאה בהן היתה קשה כאכן. כצעידה הואת למדתי, לא רק על עצמי אלא גם על סל בני. הוא היה טירון. ניסה לשחק את הגבר הקשות. ניסה להיות מאופק. בסופו של רבר, אמא צועדת לידו. אבל מעבר לוה ראיתי אותו נוסך את שפתו התחתונה. את פניו מתכסות זיעה ואת גביניו מצטמצים כתחושה של איינוחות עמוקה".

נועה איננה חיה פוליטית. היא גרסה תמיר ש"יש להניה את הפתרונות לאנשים שמשלמים להם עבור וה". אכל כצערה הזאת, מה שצה"ל קורא כט"ש, שאליה גוייסה שלא מדעת, הכינה: "איך שלא יהיה אנחנו חייבים להתחיל לקחת חלק. השנאה היתה איומה. הקו הירוק נראה לי פתאום קשות. עכשיו, אני לא יכולה לתת לטל יד ולהגיר לו ללכת אתרי. הוא כבר ילר גדול. מישהו אחר נותן לו יר. השאלה לאן הוא לוקה אותר.

נועה חזרה הביתה מאוחר. גילתה בעל דואג וכיור מלא כלים. שחי הנשים צחקו. האין־אונים של הבעל כשהוא מצוי לכדו. ואורי שמע את צחומן וחשב לעצמו עד כמה מוזרות הן הנשים. רגע נועה היא אשה אמיצה, אשה הפוסעת לבדה כרחוכות של קררות: והנה, אשה קלת רעת הצותקת במשובה.

"מה את אומרת שלא היתה תקרית" שאל ניר, רומו בטנטרו לעכר היר הימנית החבושה. 'אה, זה"ו, פטרה גועה את הפציעה לחיור, "זה

57 Kiacalo

יאלו. החיים כדיסקוטק

שמאפשרת לך להמשיך בצורת החיים שמכתיב השרות הדרום. וזו הרי מדינה של מסיבות. אוף, אני אוהב את בחיל האוויר. אז החברות מהילדות, מנסיציונה ומבית החיים האלה". הספר החקלאי פרדס־חנה קיימת, והחברות מעולם העסקים קיימת. מה שנעלם זה הרכה מהחכרים מחיל שבבית "גיל הזהב" שהוא וחבריו מתכנגים יהיה גם האוויר. הם פשוט אינם. אינם פיסית, אכל החברות דיסקוטק, זה רק משום שזה מוכן מאליו. המסיכות של קיימת. אין ארוע שלא מרברים עליהם, אין פגישה אלו בבסיס עציון, בזמן שהוא פיקד עליו, היו ירועות שלא מרימים כוסית לשי אגוזי, שנהרג כתאונת ככל החיל. "הסיפורים", הוא אומר, "מוגזמים ומנופחים. אימונים. אם הייתי היום תופס אותו, הייתי הורג אותו. - תמיד היו מסיבות כחיל האוויר. כאמע שנות ה־50' היה החמור הזה. התאמנו בטיסת אימונים כמזג אוויר קשה. מינהג קבוע ללכת אחרי הטיסות לבאר. בכל העולם מכסים את העיניים ער לשלב הנחיתה. והחמור הזה – טייסים עושים את זה. מרימים כוסית. אתה זסוק התחרה עם עצמו. ניסה לנחות עם עיניים מכוסות ער להשתחררות הזו. ההתפרקות כיחר היא חלק מהעניין. שנמרח על הריצפה. שמעת פעם דבר כזה: זו היתה תמיר היו מועדונים, אלא שלא כל טיים צעיר יכול חברות עם עוצמת אהבה כמו לכן משפחה. לאח". היה להיכנס ולשבת לצד היתיקים. ואחרי שהוא שותק, קם, מבריח כמה יתושים, הוא אומר: " הרכה, הרכה ו"לים, לעזאול".

תוכנית "הדרן לחיליהאוויר", בתוך הקצף מתליאביב, רחוק מכל דכר. אנשים לא רצו לבוא. של השמפניה ועלילות הגבורה, נישמע קול הכנתי שלפני כל דכר מבצעי, אם טייסים ומפקרים לא רוצים לכוא, הכל ייפול. ידעתי שצריך לבנות תשתית הסכסופון של גן, בנו של זורים, הוא ארלוזור לב שנפל במלחמת יום הביפורים מעל תעלת עם אנשים ששמחים לחיות במקום. לכל יחידת מגורים סואץ. כמו דקת דומיה בתוך חגיגה אינסופית, כמו של צוותי הקרקע והאוויר בנינו מוערון. שאפשר יהיה צפירת אזכרה כתוך פיצוצי זיקוקין־דינור, עלתה להפגש, לרבר, לרקוד. לעשות מה שרוצים. לא חשוב מהסכסופון המנגינה של "אנחנו שנינו מאותו הכפר". איזה רמה אתה כבסים, מכונאי, טוראי, טיים או מפקר ויאלו אמר אז: "היה לי אח, קראו לו זוריק".

- כולם קיכלו את המקסימום. היו דיסקוטקים, היו "כשריברתי על זוריק אמרתי את שמו, אבל זו חררי מוסיקה, הוכי־שופס, בריכה ומגרש טניס". היתה אזכרה לכל חללי החיל. לאחר מכן, כשריברתי עם אנשים, הם אמרו שהרגישו אותו רבר. הם חשבו על הלילה של פיקוריו. במלחמת ההתשה היה סגן מפקר בסים חיל האוויר ברמת־רור. הוא הקים שם דיסקוטק השמות, הפרצופים והארועים של אלה שנפלו בדרך. את שדמי ואגוזי וזוריק. ראיתם בטלוויזיה את עם תיקרה אקוספית ממגשים של ביצים. "הדיסקטק של יאלו" קראו לו. ככסיסים שבהם פיקד כמפקר הדמעות, אבל לא את כולו. היו גם גברים עם רמעות סייסת או מפקד הכסיס, לא היה ליל שישי בלי מסיבה

במשרד המפואר ב"אלול" ניראה יאלו כמי או מיפגש במוערון. הוא ואשתו, חסיה, הנהיגו בית שמרגיש בבית. הדלת בחררו פתוחה, כמו שהיתה תמיד פתוח. בערכי הטייסת השתתפו טייסים ומכונאים. כשהיה מפקר טייסת או מפקר בסים. אנשים נכנסים בשהוצע שיאלו יקבל את תפקיד הנספח האווירי ויוצאים, לפעמים עם סיבה, לפעמים לא. סתם כדי לצחוק קצת. לפטפט. הוא מוקף, כמו שהיה תמיד, יאלו בוושינגטון? ירוץ מנשף לנשף? כאנשים שאוהכים אותו. והוא אוהב מאוד, הוא אומר, מה שהוא עושה. "כי ככה אני. כשהייתי בחיל האוויר, הרע והם ימשכו. הייתי צריך להלחם ולשכנע שאני חרץ מחיל האוויר לא עניין אותי שום דבר. לא הצעות מסוגל לעשות את התפקיר הזה טוב. מוטה גור פשוט מפתות מכתוך, לא חיים יותר נחוים. רק מה שעשיתי - חשב שלא אהיה טוב. זו היתה פגיעה עצומה". באותו זמן. כשבניתי את בסים חיל האוויר בעציון, הייתי כל כולי בתוך זה. כשהייתי נספח אווירי כוושינגטון, רק זה מה שעניין אותי. והיום כמנכ"ל ב'אלול' – זה הציר המרכזי בחיים שלי".

"פתאום אחה לא בעניינים. לא מדברים איחר. אחה זר. לא בסוד העניינים. וזה הורג אוחר".

והחיים על־פי יאלו הם ריססוטס אחר גדול. "אתה יכול להיות במסיבה, לעמוד בשקט ליד הקיר, להסתכל על אלה שרוקרים ושותים ואחרייכו ללכת הביתה כשכלום לא קרה. אכל אתה הרי כא למסיבה כדי שיקרה משהו. וזה הפרנצים של החיים. החיים הם מסיבה אחת גרולה. אתה צריך לקחת מהמסיכה את מה שהיא נותנת, מהעסקים את מה שהם מציעים. וצריך ליזום להעז. אם תעמור בשקט ליד הקיר, לא יקרה לך

מול המיפנש של מציאות לעומת הציפיות. אתה מצפה, יאלו אף פעם לא עמד ליד הקיר. הוא – הוא בגרות. ופתאום זה לא עובר. ואתה מרגיש, אתה יודע, שנים אפשר היה לראות אותו רוקר. כמרכז, תמיד במרכז. אם הסכים להניח לרגע את הכוס שבידו. בהם. שכשהיו צריכים אותך, לא היית בסביבה. "כשאני מגיע, מתחילה המוסיסה. פעם חייתי גם רסרו טוב. עכשיו אני כבר שמן מדי, היום אני פטפטו ליד הבר. מאלה שמוזגים משקאות לכולם. אני אוהב שאנשים שמחים. הבתים של אכא וסכא שלי היו חבתים הכי שמחים כנס־ציונה". אבל כשהוא עומר ליך הבר, עם כוס ג'ייאנרבי ביד, אנשים מגיעים לשם גם כדי לשתות כום סורת "אני מלך קטן כארץ הואת. כשהייתי מסקד בסים חיל האוויר בעציון, כל אילת חכירה אותי. כשהייתי כרמת דוד, הכירו אותי בטבריה,

Hibebio 58

E:

רברים שלא הייתי רגיל אליהם כשגרנו כבסיסים. כי אלה היו הממות. אלה לא היו חיים מציאותיים, הייתי צריך לדעת להתמודד עם זה. כהתחלה חשבתי שבאוטוריטה וכצעקות זה יעבוד. זה לא עבד. ויס כשיתוף פעולה. כלשמוע גם מה הצד השני אומר. שרון אטרה: ככה אני רוצה – ויש לכם בעייה. אף פעם לא

שמעתי את זה קורם. אני לא מאשים את חיל האוויר.

מי שמכיר את יאלו יודע שאם הוא לא אמר

"ונישפי יום העצמאות היו מבצע צכאי, לכל אחר

היה תפקיד. בסיס עציון היה הבסיס הראשון שאליו

שלתו טייסים סרירים עם משפחותיהם רחוק

זו לא היתה הפעם הראשונה שיאלו ראג לחיי

בוושינגטון, אמר או הרמטכ"ל מוטה גור – מה יעשה

"אנשים לא מכירים אותי. תני להם את הסצה של

מעבר מחיל האוויר לוושינגטון לשלוש שנים

היה בשבילו פרוזרור ארוך כמעבר לחיים

המסגרות, אלא כיחסים בתוך השגרירות

עצמה. תוסר הפירגון, הרישעות שכין הישראלים ששם.

זה הגיע למצב שכשעובנו את וושינגטון עשינו תחקיר

על מה שהיה שם. הלכלוך צף. ליכלוך בגרול. זה היה

לכסים. כל שנתיים מקום אתר, בית־ספר אתר, חברים

"עם סלי המשברים היו פחות קשים. כשיצאנו

לוושינגטון היא הלכה לצבא. שרון גולרה בתל־גוף,

אחרי שנתיים עברה לחצור, אחריכך לרמת דור, עציון,

וושינגטון בגיל 15 היא הגיעה לרמת־השרון. ממה

החוסן של הכךארם מהמקורות שלו. אני מנס־ציונה.

מישהו אחר בא מיגור. שרוו היא דוגמה לכל ילדי

חיל־האוויר. מאיפה הם? לאן הם שייכים: הרגעים הכי

קשים בחיים שלי היו עם שרון. אתה עומר חכר אונים

שלא היית ככל מיני מקומות כשהיית צריך להיות

"היו ימים קשים. ריבים וצעקות ועזיכת בית.

וישנה המשפחה. שנים של מעברים מבסיס

השיעור הגדול שלי. זה פחר מוות, החיים כחוץ".

אחרים. ליאלו וחסיה יש שתי בנות. טלי ושרון.

האזרחיים. "והמשבר שלי לא היה בשינוי

הוא רוצה לרבר קצת על מול. "מול זה לא הכל בחיים. אבל זה הרבה. עד היום היה לי מזל להיות בארועים מרכזיים. מלחמת קדש, כניית חיל־האויר ער '67, מלחמת ששת הימים, מלחמת ההתשה, בניית בסים עציוו. מלחמת יום הכיפורים. השלום עם מצרים כשהייתי בוושינגטון, ועכשיו ב'אלול', בכל הפרוייקטים הגרולים שמתרחשים כרגע. התמול מזלי להיות שותף לכל הארועים הגדולים של ההסטוריה הבטחונית והמרינית. והתמול מולי להישאר בחיים בתוך כל המהומה הואת, האימונים האינטנסיוויים, הגיחות במלחמות. אני לא מבין, בכלל, איך חזרתי מהגיחה הראשונה שלי ב־67'. הטפתי צרור אימים

אוצא חו בעיני אנשים. אני לא אינטלקטואל. אני אוהב אנשים, ואני אמיתי. אנשים מרגישים את זה".

חתיך, אכל אני מוצא חן בעיני אנשים. אני לא אינטלקטואל. אני לא קורא מספיק, לא מאזין למוטיקה. הכי הכי אני אותב לטפל בגינה שלי. ולשבת עם המשפחה שלי ולרבר על העבר. להיזכר בכל מיני דברים, אני מאמין שבכל מצב צריך לעשות את המכסימום, כשאתה טס – תהיה הכי טוב, כשאתה אוהב - תעשה את זה הכי טוב, כשאתה כמסיבה, אתה לא ככנסייה. או מסתבאים ועושים חיים. יש מספיק מקומות לצרות. אני שתיין חברתי, כזה ששותה רק כחברת אנשים. אני אוהב אנשים, ואני אמיתי, אנשים מרגישים את זה. אני אוהב מסערות טובות. אין מסערה כארץ שאני לא מכיר או שלא מכירה אותי. אני אוהכ סרטים על מלחמות וסרטים דוקומנטריים. אני אוהב ציר. את האקט של הציר. זה החיים. כמו השנייה שלפני הפלת מטוס. כן, בטח שאני אוהכ את עצמי. אבל לפעמים אני קם בכוקר, מסתכל בראי ופרביץ ידיקה".

כשעשו ליאלו מסיבת פרידה מחיל האוויר, תוא יאתה רוצה, כל אחד רוצה שהכן שלו יקבל תעודת אמר: יאני מורה לחיל האוויר על המתנה הכי גדולה. שהוא יכול היה לתת לי. את עצמי. לפני חיל האורי לא הייתי כלום, וכלי חיל האוויר לא הייתי מגיע לשום רבר". זה נכון, הוא אומר עכשיו. "הכל רכשתי בחיל האוויר. את יחסי האנוש, האומץ, הידע, ההברויות . פושר המנהינות, הציר המרכוי של החיים שלי זה חיל האוויר. אני לא מושכנים גרול, אני לא איש עסקים גרול, אני לא הוגה דעות גרול. כן, אני איש חברה, איש מסיכות, אז מה זה שטויות. אני הייתי טייס טוב ומפקר טוב בחיל האוויר הישראלי. נקודה כל השאר

חיפה והגליל. וכגלל הבית בנס־ציונה אני גם מלך אני לא מאסים אף אחר. המון ילרים מחיל האוויר עוברים אותם משברים. בייחוד כשמגיעים לנוה רום, לרמת השרון, ששם המקום כליכך תחרותי. מגיעה האופנה של ה'ריבוק', וזה כמו דומינו. מיד כולם רוצים. יש שם הירארכיות בתוך החברה. חבורות של מצליחנים פחות ומצליחנים יותר. מערכות קשוחות מאוד כתוך חכרת הילדים".

שה לתפוס את יאלו לא מחייך. וכשהוא לא מחייך, החיוך מביט בד מתוך העיניים שלו. לא כשהוא אומר: "הצער הכי גדול בחיים שלי היו המשברים עם הבנות". וגם כשהוא מוסיף שברוך השם הכל כבר מאחוריהם, ועכשיו יש - הרכה נחת מטלי שהיתה פקירת מבצעים בעציון (איר לא), והיום נשואה וגרה כקבוץ נחשולים, ומשרון שהיתה (איך לא) פקידת מבצעים בחיל האוויר והיום בעלת בוטיק, גם אז החיוך עוד לא חוזר. גם לא לעיניים. כן, הוא אומר. אני דואג. ואוצר כך, ברגע נדיר של מבוכה, הוא יגיד שתמיר כשהוא רואה סרטים שקשורים ליחסים בין הורים וילרים, הוא בוכה.

"אני לא גבוה ואני לא יפה, אבל אני

שזיעזע את כל האווירון. זה אינסטינקטים ומול".

"אני לא גבוה ואני לא יפה", הוא אומר, "אני לא

זה רק מוצר לוואי".

תחזית לשבוע שבין 3 ל־9 ביוני

תאומים

(21) במאי עד 20 ביוניו השבוע תחיה לכם הודמנות טובה לצאת בתחום הכספים וההשקעות צפויות הש־ עלולה לצוץ בעיה מוסרית. טיול עומד להתמודד עם בעייה מסויימת בתחום עכשיו על הפרק, וכדאי לשקול את כל הקריירה, אך עד סוף השבוע יימצא פתרי לשיתוף פעולה ולחיוהר מפני התבטאות

וז ביוני עד גג ביולי)

מצבירות משתנים עלולים לפנום בהרמוי מה בין בנויזוג. ייתבן שאתם מפריזים בתי מיטרד קל, וצפוי מצב מביך במקצת. לעוי מכות. בנושאים הקשורים ככסף או בשיי מת זאת, חשבוע הוא זמן מוצלה לענייני מוש באשראי, מוטב לבדוק עכשיו היטב נדל"ן. חילוקי דעות עלולים להחולע עם את הפרטים הפטמם.

(22 ביולי עד 22 בארגוסט התפתחויות חיוביות צפויות בתחום חקרי הקפידו לנצל הזדמנויות. בתחום החברתי רות. כינוט משפחתי עומד על הפרק. עלולות להתנלע אי־הבנות.

(23 באוקטובר עד 21 בנובמבר) היחשים עם מישיחו קרוב מקנים לכם סיי יירה, אך אתם ווטים לבזבו יותר מדי זמן פוק רב, אך בענייני כספים עלולות לחתני בהתרועעות עם אנשים במקום חעבודה. לע מחלוקות ותתקשו להגיע להסכמה. חשבוע מצטרכו להיזהר מחוצאות מיותי

מעליוה .

(באוגוסט עד 22 בספטמבר)

ון משביע רצון. פונעת. (22 בדצמבר עד 19 בינואר) בעילויות של שעות הפואי מעסיקות את־ כם השבוע, אך אל תחפתו לונודו את הע־

הכל נרגע ונגמר כשתמו המלחמות הגדולות של

התקופה, כשבא שלום וסטפליה והסדר החברתי

התייצב. וכל סשר בין מה שהיה לכין משהו על־טכעי

או על־אנושי הוא ברמיונו של המאשים השובניסטי

בלבר. אכל מה עושים שגם היום קמים כל מיני

מכשפים, מכשפות ועושי כשפים מוכרוים, וטוענים

שהם יכולים לראות ולחזות ולכופף ולתקשר עם

העולם הכא ולמצוא נפט מתחת לאדמה בטיסה נמוכה

בטלוויויה ואולי כותנים עליהם קצת בעיתון, כי זה

קוריוז ככל מקרה, אומר כך יהורה. וחוץ מוה, "אני לא

מאמין שהכשפים האלה עוברים כי אני יכול לברוק

את זה ולהוכיח שזה לא עובר, אבל אני מאמין שיש

אנשים שמאמינים שהם מכשפים ומכשפות. ואותי

מעניין מה גורמת האמונה הזו לאנשים, בריוק כמו

"אסטרולוגיה? למה שיהיה קשר

בין מצב הכוכבים שם למעלה

לכין מצבו או גורלו האישי של

ספקן לא קטן, האיש שלנו בסטיות. "אני גם לא

"סיימת ספרות בריונית שלמה לצורך הענייו,

אבל כרי שלא נגלוש לפאראנויות וסכיוופרגיות, אגי

רוצה הוכחות. הקוסם הגדול הוריני, למשל, הראה

כסיאנס אחרי סיאנס איך חבלוף עובר. גם אצל אורי

גלר ווכח שהכיפוף תא בלוף. מי שמוכית שהיברים

האלה הם כלוף הם הפוספים, כי זה המסצוע שלהם. הם

יודעים לאן להסתכל כדי לראות איפה מכלפים.

ב'יימס ראנדי, מגדולי הקוסמים, הוא מנסץ תופעות

שרה־פסיכולוגיות ידוע, וכמוהו היה גם הודיני. גם

אסטרולוגים, כשנברלו על ידי קוסמים מעולים, לא

ארם על פני כדור־הארץ?".

מאמין כאסטרולוגיה. אני מחפש ניסוי, חצפית,

בין מה שיכול להיות למה שיש.

האמונה בהארי קרישנה. זו מציאות חברתית קיימת".

קורם כל, מומינים אותם לכמה תוכניות

(בספטמבר עד 22 באקטובר) אורחים שיגיעו ממוע לעיר עלולים להוות בודה. ההכנסה עשויה להשתפר, אך יהיו גם הוצאות בלתי־צפויות. בירוסים עם מישהו קרוב צפויים קשיים מסויימים. בן זוג בקשר לטיפול בילרים.

(20 בינואר עד 18 בפברואר) ביחסים אישיים עלולות להיווצר עכשיו בעיות בגלל דברים שאינס נאמרים. אפשר בהחלע ליהגות מפרטיוה, אך אל חאטמו דגש על ענייני הבית – חקריירה יכולה

(22 בנובמכר עד 21 ברצמבר)

בתחום השריירה צפויות בימים אלה התפי

דגים (19 בפברואר עד 20 במארס) זה זמו טוב לפנישות עם מברים. אך לא בוע בשורות טובות, אך עדיין כדאי לחופשת או לטיול קצר, לא כדאי לערב - תחיות משמחות, אר נקשרים עם מישהו - כדאי לעשות זאת אצלכם כבית - מוטב להישמר מפני הוצאות מיותרות. בעבודת עכשיו עסקים עם בילויים. תצטרכו קרוב עלולים לפרוץ ויכוחים, במיוחד אם לצאת לכלות. לא היהנו בימים אלה מש־ לווה מרובה, לכן מומלץ לוצל כל רוע פנוי יוצאים יחד לקניות. כדאי לנסות להגיע למנוחה ולמילוי המצברים.

(21 כמארס עד 19 באפריל) גימים אלה עשויה לצוץ הזדמנות טובה כתחום הקריירה, אך עלולים להתגלע קשיים דווקא עם הפרטים הקטנים. הכנ" סתכת משתפרת עכשיו, אך מומלץ לכם לנהוג זהירות וטאקט עם הממונים עליי

וס2 באפריל עד 20 במאי) עיכובים רבים ומיותרים צפויים בימים אלה בקשר לעניין משפטי כלשהו. נראה כי הדברים אינם מניעים לכלל סיכום. כד׳ את עצמכם מפני חסביבת. שימו השבוע אי לנצל את הומן לנסיעות ולטיולים, אך לא לכזכו כספים. בתחום הקריירה מתיה

כגיל מאוחר יתסית, כגיל 7-26, מתוך בחירה והתחשבות באלמנט הכלכלי, לא היה סיים לפגי המאה ה-14. ויחר עם ואת היה אז שינוי בסיסי במקומה של האשה בתברה, כמכנה המשפחה".

כל הרעל הזה, כפי שמכנה זאת כךיהורה, קיבל חריפות מיוחרת ממקור נוסף: ירידת כוחה של הכנסייה. "הרנסנס פרץ את כל גבולות המוסר הקיים ונוצר אי שקט גדול. האינשויזיציה, שנוסדה על ידי מסדר הדומיניקנים, וצמחה כמקור כדי להתמודר עם סוטים בתוך הכנסייה (הקאטארים), מצאה עצמה מחוסרת עבורה לאחר שחיסלה את כל הסוטים שלשם חיסולם הוקמה". אז חיפשו קורבן חדש. חיפשו, חיפשו, עד שמצאו: מכשפות.

גי נזירים רומיניקנים פיתחו והביאו לשיא את תיאורית המכשפות, לפיה כני הארם ערים למלחמת גוג ומגוג, כה השטן נלחם באלזהים. ואנחנו שותפים בקרב הקוסמי, כי השטן מגיים בני אנוש להילחם לצידו. אַלוהים רוצה שהאדם יהיה נוצרי טוב ואחרי מותו ילך לגן עדן. לעומתו, השטן מבטיח 'הצלחה עכשיו', וכך מושך את בני האדם לצידו. ולא סתם בני אדם נופלים ברשתו של השטן, אלה בעיקר נשים, כי יש להן תאווה מינית שאינה יורעת שובע, ורק הוא, השטן, יורע לספק אותן". מן הסתם, לנשים של או אף פעם לא

על פי התפיסה המאיימת הזו, האשה היא בובה שנשלטת בידי השטן. ובהפחרה הזו לא עצרו שני הנזירים הטובים. אחרי שהוכיוצ שיש מכשפות – כי מי הוכחות חדימשמעיות שוה עובר וקיים. אינני חולק שאינו מאמין בכישוף זו כבר הוכחה שהוא קורבן מראש על העוברה שמישהו יבול לקרוא מחשבות או לכוחות השחור – הם סיפקו לאנושות ורכים ואמצעים להרים שולחן בכוח מחשבה. אבל יש הברל גרול מאוד עד למזות כדי שתתוורה, וואת על־ידי שיטות חביבות כמו שפיכת עופרת לגרון, קטימת מטמות ועוד כיוצא באלה. אסור, כמוכן, לקבל וירון שניתן כלא עינויים". ומשהוכחת שזו מכשפה, ייש לחעמירה למשפט ולצלות אותה על המוקרה וככה, בדיוק עשו כמה מאות שנים, לכמה מאות אלפי נשים. את הספר, אגב, עריין אפשר לרכוש, גם היום. עניין של שמונה ער עשרה דולר, אומר בן יהודה. ידע אישי, לצרכי מחקר,

"היה נוח מאוד למקר את העניין בנשים, שנחשבו לשפחות חרופות ולא יכלו להתנגר או להתאגרי. עמדו ככריקה ברור לי שכמה מהשרלטנים ואלה

מסוגלים לכלכל את המדענים, אבל עד היום לא עמרתי מול מצב של טענה כוו, של כיסוף או אסטרולוגיה, שנכרקה על ירי מישהו שאחיות עיניים

היא מקצועו, ונשארה כעינה.

"אכל אפילו לא ה'מקצוענים', אפילו אנשים שסתם מדווחים שראו צלחת מעופפת, למשל, או נחטפו לצלחת כוו - לפעמים נכרקים בפוליגרף ויוצאים רוברי אמת. מה עושים מול הטענה הווז אין לי תשובה כוכה לוה. אני מאמין שקרה להם משהו שהם אינם יודעים כריוק מהו. יש אנשים פחשבו על משהו שבריעבר התברר שכרה. אני לא שולל גם את זה, אכל צריך לנרוק כמה פעמים כאמת קורה מה שחושבים או מרגישים שקורה, לעומת מספר המקרים של תתושות כאלה שאינן מתגשמות".

אחרי עור אי אילו שירולים הוא אומר ש"יש. כנראה אפקטים פרה־פסיכולוגיים מסויימים, אבל הם קלים מאוד, לא מהסוג של טלקינזים, של הוזה הפצים בכוח מחשבה". אפסטים סלים, הוא אומר. פרובלמטי. הוא מוסיף. ולא מוטרד מתעניין. והאסטרולוביה? זה ממש מצחיק אותו. "למה שיהיה קשר בין מצכ הכוככים שם למעלה לבין מצבו או גורלו האישי של אדם על פני כרורהארקו זה שיש מיתאם כין רברים (כמו למשל 'תכונות' של 'בני מול'), זה לא מספיק. מיתאם אינו מצביע בהכרח על סשר. זה כמו להגיד שככל שמספר הנעליים גרל כד גדלה האינטליגנציה - המיתאם הוה קיים בתקופת ההתפתחות של ילד, אכל הרי אין סשר כין הרברים. גם גרפולוגיה כרכו

והראו שוה עסק לא רציני". שמונה מלים והלך עוד תחום.

. מפוימת.

"צריך להבחין בין מירע שהאדם כרחוב מוצף כו. לבין המידע בכלל. יש עוצמה אדירה למחשכה שאתה, הקטן, גורלך קשור במערכת קוסמית וכגלאקטיות. זה יכול לתת משמעות יותר רצינית לקיום שלך. קשה לחשוב שאנחנו בסך הכל מכונה ביולוגית שמסוגלת לחשוב לתקופה מסויימת – וזהו. יש כוחיפיתוי חזק להפליא למחשכה על גורל וגלגול נשמות, במיותר אתרי תהליך הסקולריוציה. לרוב בני־האדם יש צורך כאמונה, ולכן יש נהירת לכתות, או לדת, כי זה נותן משמעות לחיים. וכמסגרת זו צריך לראות גם את מסום הכשפים. כישוף עובר רק במובו שהוא משנה מציאות לגבי הארם שמאמין בכך. אני – יכול להאמין רק בעוברות".

אורית הראל

59 Hipebio

מחכים לרבינוביץ

(המשך מעמוד 22 ו

ניתקלת פעם במקרה חרום? "לא. אבל אני מעדיף גם לא לחשוב על זה ולא לרבר על זה".

תצא לטיולי לבד נוכסים? "אני אעשה עוד טיולים כסיני, וחלק מהם יהיו לבר. אף על פי שעברתי כבר את הצורך כתחושת

"אצלנו בארץ, למשפחת ממן בשלומי. אין במה, אבחנו לא שומעים אותה, רק עליה. עיתונאי, או הפרופסור מהאוניברסיטה, מדבר עליה".

אתה מטייל גם לאיסלנד, מדובר באותו פוג של דויםש שהנוף מקנהו

"כן. זה לא מוכרה להיות בישראל. זה לא יכול להיות באמריקה, למרות המרחבים. שם אני לא יכול כתבות על אנשים. לסטורנטים לסוציולוגיה, אבל גם לסמוך על האמריקנים שהם לא יגיעו לכל מקום, לסקרנים ומציצנים. אמנה אין כאן סיפורים מפולפלים אפילו בהליקופטר. באיסלנר יש מרחבי ארמה שחורה, על אנשים מסורסמים. לא הררנו לחדר המיטות. אבל חשופה, המון נהרות, קרחונים, אצבעות של קרח. זה יכול להיות גם מיסמר אנושי, אתר ומעמיק ורחב, באמצע האי יש כיפת קרח בגודל חצי ממדינת ישראל. על ישראל ערב האינתיפארה. ויש כאן מקום למה זה אי גרול פי 12 מישראל, וגרים כו 250 אלף איש, שאין בכתבת מוסף בעיתון. למה שאומרת הסבתא על מחציתם כעיר אוזת, ריקיאוויק". כמה מיטות היו באוהל כמעברה. לפני שהגעתי אל

הרבה שנוח נקי מאדם.

כת שמונה. מומחיותך בהילכות המידבר הביאה אותך ללישכת הנסיך פילים. איך זה קרהז איך הרשים בעד עצמם. יש ארכעה יומונים, וזה מה שיש לכל אנגליה, והמון אנשים קוראים וכוחבים על המון

'חזרתי מחופשה בסקוטלנד ומצאתי ברירה בלונדון שני מכתבים מארמון באקינגהאם, שהזמינו אותי לאותו שבוע. פתחתי את ספר הטלפונים באות B וחייגתי למיג'ור שהיה חתום על המכתכים. הנסיך הוא ראש הקרן העולמית לשימור חיי הטבע, והיו לנו קשרים עם הקרן הזאת. הוא עמד לפני סיור במדפריות אפריקה והמזרח התיכון. הגעתי לשם כמה ימים לפני הפריצה לחרר המלכה, ב־82'. נראה היה לי שלבסים טירוגות של הנח"ל יותר קשה לחדור. חנטתי את עצמי בחליפה, שאלתי ממישהו תיק ג'יימס כונר. זה היה 12 בצוריים, אף אחר לא ביקש תעודה מזהה בכניסה. קהל אלפים עריין צבא מאחורי בסיום חילופי המשמרות. ואני נכנסתי אחרי שאמרתי למי אני מוזמן, המיג'ור פגש אותי בכניסת ותידרך אותי במעלה תמררגות. אני צריך לעמוד ליד החלון בספרייה, ולענות כן, אדוני כשהנסיך יכנס. המיג'ור אותת למישהו, והמישהו אותת למישהו אחר, והנסיך נכנס והיה ענייני מאוד ונמרץ. הוא לא התעניין כי אישית. ריברנו פחות משעה. התרשמתי שהכין שעורי כית. הוא ידע על מה הוא

איך דולא ניראח? "נמוך באופן מפתיע. הוא בקושי מטר שבעים: אבל הוא שמור טוב לגילו, כגוי טוב",

הוא גר בנצרת לצרכי עבורת רוקטורט על חיי הצוותא של הערכים והיהורים כנצרת עילית, כעיצומה של האינתיפארה. "אני אוהב לשים הכל מאווד. ארוז, עכוף, גמור. אני מוכן לעכוד קשה כשביל התחושה הזאת. לתכנן שנה וחצי מראש רק כשביל התחושה שכשאתת נוסע מאחורי משאית הרהיטים כדרך מתל־אכיב לנצרת, אתה יודע שאתה מוכן לזה".

פתיחה של רשימה עיתונאית שלו: "אמרתי לתאופיק שיחכה כמה דקות במכונית, כי יש עוד שניים שלושה דברים שצריך לסרר לפני שנצא לכיוון כצרת. תאופיק, שכבר הספיק לחגור את חגורת

ម្រាជខ្មារថា 60

הבטיחות, עשה 'כן' עם הראש ונותר ישוב במושב ימני | יכולתי לחלק להם מקומות עבודה. מרטין לותר קינג

'הממשלה', המוכתר בכפר, או מנהל כי"ס. כל מה

להוכיח לי. אני חושב שזה נכון לגבי כל מי שכותב

החשיבות המחקרית של חעניין. למח לפרסם את זה בספר לציבור הרחב? את מי זה

"הספר נוער למי שאוהב אנשים. כל מי שקורא

הזקנה במושב נס הרים, אף אחד לא שאל אותה ממה

היתה עשויה הריצפה בכיתה שלה בפורדיסטן כשהיתה

אנשים. מעט מאוד קוראים על עצמם. הסרט הבריטי

הדוקומנטרי הטוב יותר, יורד אל האנשים שמרברים

על עצמם. אצלנו, למשפחת ממן בשלומי, אין במה,

אנחנו לא שומעים אותה, רק עליה. עיתונאי, או

בכולאכת הדיבוב הואת יש משהו יצירתי?

מתוך הגוש את הצורה שאתה בוחר. אתה לא יכול

להוסיף חומרים. כשבילי זה היה תרגיל של שנה וחצי

פרשי חייחפו תרי לא מדובר בסיקור שתפוצתו

"זה יותר רומה למה שעושה צורף, בניגוד לצייר. אתה פלהא בתוך המיסגרות שבחרת. רק זהב. להוציא

למת אנשים מוכנים להענות למסע כזה לתוך

"אנשים מסתובבים דרך קבע עם תחושה שלא

מספיק מקשיבים להם. לכל אחר יש חוויות שאיש לא

שמע אותו, אפילו אצל אלה שזכו להקשבה מתמרת.

יש חלק מוכן מאליו בחיים שאנשים לא מרכרים עליו,

עסיפת הספר ירוח סיגיי. דני רביגוביץ במסע. ליד

געליו המאובקות מוטל צל של תיכת פינור כתוך אור

מדברי עז. רבינוביץ צועד עם תרמיל גב פתום וכובע

טמבל לבן. ברקע משתרעים פיסולים קשים של הרים

חומים. זאת הליכה איפית, העיניים מכוונות אל

הקרקע עם חיוך ממוס. יש הרבה קשב בצעידה שלו.

לא. זה לא היה שלי. וזה לא כינור. ואת ויולה.

"הליכה זה מצב טבעי ומאור פורה".

אתדו כונגן בבינור?

לקראת קונצוט הפרידה מההר".

והוא צובר מועקה".

הפרופסור מהאוניברסיטה מדבר עליה".

"אני חושב שאין בארץ מספיק אנשים שמרברים

שהוא גירסה רישמית. כל מה שאתה אומר אתה צריך

היום והוא מתחת לגיל 50".

תעורת הביטוח. תמיך אפשר לשלוח אותו לקרוא קירמי במכונית. כעבור עשרים דקות מצאתי אותו מת. קנדי מת. לכם נשבר. בריוק באותה תנוחה, כולל הגורת הכטיחות". מה צריך להיות ברשימה עיתונאית שלך? השאלה קשה לי, אני עדיין בתחילת הדרך. אבל

קורם כל אני רוצה לשים על הנייר את הצד האנושי, התחושה שמה שקורה לאנשים, טוב או רע, יכול לקרות לכל אדם, כל קורא. חשוב לי שאוכל לקרוא את הרשימה ולוהות שם את המגע האישי שלי, כלי שאפשל ואפול למלכורת של הערצה עצמית פומבית. אני חושב שכל רכר שאני כותב משקף חוסר אמון מראש במערכות שלטוניות ומימסדיות. זה יכול להיות

היא, שכל ילד שנולד בארה"ב עשוי להיבחר לנשיא כשיגרל. עד לתורשים האחרונים לא האמין שום אורח אמריקני, שתור או לכן, שהסיסמה הזו וזלה על ילרים שחורים. מסע הבחירות של ג'קסון נתן לשחורים תקווה חרשה, גאווה חדשה. המילים 'אני מישהו' קיכלו משמעות חרשה. גל כוה של התרגשות לא אפף את הקהילה השחורה מאז תחילת המסע לשוויון זכריות, כשיו חשאלה החשובה. במשך יותר משנה ראיינת 12 משפחות. פבים, הורים, ילרים. קטעים אנושיים מישראל. אני מבינה את כשנות ה־60. הדרישה לפריטי ג'קסון – חולצות עם דיוקגו של ג'קסון, כפתורי ג'קסון, ספלי ג'קסון – מרקיעה שחקים. כמעט כל התלמידים השחורים המשחתפים בתחרויות נאומים בנתייספר, נושאים את נאומו של ג'קסון בוועידה הארצית של המפלגה הדימוקרטית ב־1984. לא חשוב שג'קסון לא יגיע השבה לנשיאות ואפילו לא ייצג את מפלגתו כבחירות. גם בהפסדו הצפוי הוא נתן לשתורים תחושה של שייכות מחודשת.

"חיזרו אחרי, אני ולישהו. אולי אני עני אבל אני ונישהו. האמירה הזו נתנה לאנשים "כוח. ולזון לנשונה"

נגנון חמפלגה הדימוקרטית היה אולי הסכר האחרון נגד שישפון ג'סי. גם ברגעיו הגדולים של ביקסון, עשה המנגנון - אותו גרעין נוקשה האוצר את מצפונה של המפלגה זכרונה הקולקטיווי ואת יצר ההישרויות שלח – כל מאמץ להתייחס למתמודר השחור בפטרונות מתחסרת, שרמזה שאין לו סיכוי. המפלגה הכיגה, שמעבר לסיסמאות, יש רק משמעות אתת לאפשרות המרוחקת של בחירת ג'קטון כמועמדה לנשיאות: הרס המפלגה הדימוקרטית כפי שהיא מוכרת היום. בפערכות הראשונות של הכחירות המוקדמות, כששמונה מתוצים עטו בששון איש על ודיר הצוואר של רעהו. יצא ג'קסון נקי, ללא תבורה ואפילו ללא כתם עליו כמעט לא מתחו כיקורת גם כשאמר ויברים שמועמר אחר היה נסקל בגינם כאכנים. רגשי אשם של לכנים ליברלים ז אולי. סביר יותר להניח שוו היתה סקסיקה החקשבה לו ניקטעת. בדרך הממהרת למרכו של זלזול מתוחכם. אם אינני מבקר אותו סימן שהוא

הארץ, לאורך הים התיכון, צפה תמונה מידברית מגב | אינגו קיים. מה רוצה ג'סי"ז – "טיים" אמר שזו השאקה הלכנה הנדולה, שנשאה אופי מתנשא. ברור שניקהו רצה להיות נשיא, לפחות בשלכים הראשונים של המערכה אבל בחוגי המפלגה עשו לו את החשכון: האם הוא רוצה להיות שרו לחקצין את המצע הרימוקרטיז על ג'קסון ככית הלכן לא ריכרו כמפלגה, על כל פנים לא בחוגים הקובעים.

לפני עזיכת סיני סחבנו את כלי הנגינה של התזמורת,

ישמע ממנו בעור ארבע שנים. תלמה אדמוו

לקניית כרטיסי נסיעה חזרה למקומות מגוריהם. לא

'היה קל להיכנע. היכטתי בפניהם ואמרתי, 'חיזרו אחרי, אני מישהו. אני אולי עני אבל אני מישהו'. זה היה יום של ריפוי קבוצתי, יום של קתרוים. זה נתן לאנשים כוח, מזון לנשמה. ומאז השתמשתי בועקת הקרב הוו ברחבי תכל... היא מבטאת את המצוקה האנושית, את החיפוש אחר הקיום, את הרצון להיות". אלה מילים של מטיף, אבל איזה מטיףו

אחת הסיסמאות היפות של התברה האמריקנית

בשביל הרוב המכריע של שחורי ארה"ב, ג'קסון הוא בן המשפחת שעשה חיל "בחוץ, בעולם הגרול". עלכון שמטיחים כג'קסרן נתפס כעלכון אישי אצל שחורים רכים. אם יפסיד ראש עיריית גיו־יורָק, אד קוץ', בכחירות הבאות לראשות העיר, הוא יוכל לושף זאת, כמעט בלעדית, לרבריו, ש"יהודים חייבים להיות משוגעים כרי להצביע כשביל ג'קסון".

סביר להגיח שההישגים העצומים של המועמר השחור, שהגיע לשלב חצי הנמר, ישמשו חשחית לגיחה חדשה ב־1992. מי שלא דצה אותו עכשיו.

Control of the second of the second

368 ביוני 1988 י"ח בסיון חשם"ח נליון

נורו 500 עווי בָּר בְּדִי לוְמֵל חִיאוֹם, בְּעמֶק שׁל 50 מַטֶר. חלק לְהַצִּיל צַבִּים וְדִירִים

שני בּיוֹלוֹנִים שָּמֶרִיקונִיִם יָרוּ ב־500 עני בר באי אלדברה. הפששיף לקבוצת אַנִּי סִישֶׁל בָּאוֹאָנָנוֹס סהֹדִי, בְּרִי לְהָגֹן עַל צִבְּים נְדִירִים הַסִיִּים בָּאִי. ווֹתָרוּ בָּאִי רַק 200 עַנִּים.

קעזים, צָאָצְאַי ענִי בָּיִת שֶׁשְׁלְתוּ ַלְּסָפְשִׁי בְּאַדְמוֹת הָאִי לְפְגֵי 100 שְׁנֶח, מתחרות על המוון גגד 150,000 צבי עוק באי אלמנים זה. חו ום השמידג על יָדִי רְעַיָּת, אֶת הַשִּׁיחִים שֶׁתַחְתֵּיחָם מספותרים הצבים מפני חם השמש. לא מסטת עלולים הצבים למות. סָאִי אַלְדַבְּרָה הַכְרֵז בּשְׁמוּרַת טֶבַע

הפנה המאחיקה

אַנּא: "אָשְׁמַח מָאֹד אָם תִּלְמֵד מְעַטוּ"

נּוָא: "אַבָּל אַבָּא, אַני לוֹמֶד מְעֵט, מְעֵט

Kinenio 62

רחל שי

אָניַת הדָּגָל שֶׁל סִצִי הַהַּרְבִּי, כְוְעוּנְת

שַׁבְרֵי הָאֵנָיָה הַשְּבוּעָה נִתְנֵּלוּ בְּמֶרְחָק

שָׁל שְׁנֵי אַיַלוֹמֶעָר צְפוֹנִית־מִוְרָחִית

משׁבְרֵי הָאַנָּיָה נִשְׁמְרוּ מִיעֵב בְּחִיוֹתָם

שקועים בתוך סבוץ בקרקעית סים.

מקורב מימי ב־1822 בין צני תורבנה

ונון. אשר בו הטבעה האניה, משד את

תְשׁוּמת לֵב הָעוֹלָם לְמָאָבָּק הָעַצְּמָאוּת

שְׁנָה לְּמָנִי כָּוָ, בְּ־1821, לְצַּטָר 400 שְׁנוֹת

לפי סידיעות משפבי ההיקטורנה סיו

םיְונִי נָגָד הָאִיםְפֶּרְיָת הָעוֹתוֹמְנִית.

מַלְחָמֶת סַּיְונִים לְעַצְמָאוּתָם הַסַּלָּה

- בּאַניָה - "בּוּרָלוֹטָה סוִמאר" שְׁמָה

יותר מ־2,000 הרכים, 700 שבויים

יְוָנִים מֶּחָאַי חַיאוֹס, זְהָב, בֶּקֶף וַחְפָּצִים

אַסרים שָׁוּשְׁיְדוּ מֵן הָאִי הָעָשִׁיר.

רָן הָנָה מְּחַשַׁב בְּאָצְבְּעוֹתָיוּ.

אָקרָת לוֹ אַמָּא: ״אַתָּה כָּבֶר נְּדוֹל, ספשק לסשב באַבְנעוֹת ומשב בָּרֹאש״ אָסר דְוּ: "הָנִי נִשׁ לִי דַקּ וֹאשׁ אָחָדוּ״

1004 & 202) IKID

קו פתוח לילדים בנושא:

אמא עובדת.

ואני עצמאי/ת, כועס/ת, בודד/ת, מרוצה, מקופח/ת

תקיים ביום ב 6.6.88 בין השעות 15.00 ביום

03-5615677

צוות המשיבים:

אבי מרדלר, פסיכולוג, מכון אדלר שרי שלהב-כץ, מסיכולוגית רורת סופד, נעמת, מנחת חוני הורים

התאומים קלמנס.

ופי שרוצה לראות, מוזמן לאמתאוס פאסיון בכנסיה דורמציון בירושליים

ששר כבר שש שנים בלהקה והופיע

באופרות שונות בעולם, התאומים קלמנס וויקטור בעלי המראה האקזוטי (אבא משרו) והילדה היחירה ככל ההסטוריה

של המקהלה (32 שנה) שהיא בתו של.

מדובר בילדים ונילים עליוים ושובבים

לישון. וכשהמנצח אומר להסתדו כולם

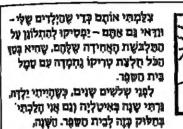
מסתדרים במקומותיוזם כמו גדוד קטן

של חיילים עליוים העושים כשפים

המנצח, ולמדה לשיר בקול של בנים

אבל – מכושםעים. בצהריום חיובים

רות ויים

לשְּבַּשַּׁרְתִּי בָּאִיטַלְיָה, צְחַקְתִּי וְאָמַרְתִּי

הָנָה, שוּם דְּבָר לֹא הַשְּׁתַנְה מָאָז. לֹא ליאורה שיני C ליאורה שיני תִּלְבֹּשֶת אֲחִידָה

מענין מאוד

מְחָבֶּשִׁים לְרוֹפְאִים אוֹ לְרוֹקְחַים. הַם

פָּשוּט לוֹבְשִים אַת מַתַּלְבּשָׁת הָאַמִידָה

של במי סשפר באיטליה. הם ילדים

אִי־טַלְקוּיִם סַנָּרִים בָּעִיר נַפּוֹלִי וְצְלַמְנוּ

אוֹתָם בָּשְעַת מִשְּׁחָק בֶּחָצֵר, יַחַד עָם

קמוֹרָה שֶׁלֶּהָם. אָת הַסלּוּקִים – לְבָּנִים

הבנות על כל שאר חבגדים הפרטיים

קושרים סָרָט צְבְעוֹנִי. לְכָל שִׁכְבַת נִּיל

שְבַּתַּצְלוּם עוֹנְדִים סְרָטִים אָדָמִּים –

סימן שהם שיכים לאותה בשה.

המכונית?

בעל מכונית מקלל בזעם:

וצמור ליכלכה... האם הצמרים לא ישנות

בעיקר בעונת הנדידה (שהסתיימה זה

עתה) קורים דברים במרומים. צפרים

רבות מדדות בלילות. הן עושות זאת

משום שכך הן מקטינות את סכנת

אוֹ כְּחַלִּים – לוֹבְשִים גַּם הַבָּנִים וְגַם

אוֹ על כָּל בָּגֶּד אַחַר. וְעַל הַצְּנָאר

קנט דְצָבָע שוֹנֶה. כָּל סִיְלָדִים

הילדים עם החלבושת האחידה.

עמוס בר

זוהי מקחלה שבאה אלינו מגרמניה וקוראים לח מקהלת הנערים מטלץ. 41 ילדים, נערים וקצת בוגרים שמשחקים במיתרי הקול שלהם ומפיקים צלילים מרגשים. שילוב הרמוני של קולות שגורם להתרנשות רבה. וגם לצחוק ולחומור למרות שהטקסטים לקוחים ברובם... מספר תהילים. הלחקח היא לחקה של ילדים (בנים)

> מי שמע על המסטיוואל הווקאלי ביפוז מסטיוואל ווקאלי. או ככה – חמסטיוואל הווקאלי זוהי הגינה פוטבית (ציבורית) גדולה שבח מופיעות מיטב המקחלות. ווקאלי פירושו קולי, זמרתי. רב חמקהלות הן מקחלות של אנשים בוגרים, אנשים בגילאים של אכא ואמא ואפילו סבא וטבתא. רק מקחלה אחת שתופיעה היתנה מקהלה של ילדים. מקהלה שעלחה ברמתה על מקחלות של אנשים מבונרים.

לכל שכבח ניל סרם בצבע שונה.

מי לכלך את גג לא פעם אפשר לשמוע כשעות הבוקר איך "טפוז מי ליכלך את המכונית שליז איך זה יכול לחיות – אני לא חונה מתחת לעץ

ושם נותחת חשלשלת על גג מבונית: ובמקום לקלל כדאי להתמעל על התופש המופלאה של נדידת הצפרים (באביב – צפונה ובסתיו דרומת), גם אם כעת הנדידה הן משאירות "סימנים" על נג מכוניות תונות.

המתחילים לשיר בה מגיל 6. חילדים הכולטים בלחקה הם מרקוס באוור בן 12

להקת הנערים

היומן המטריף שלי

הָיָה זֶה בַּשָּׁדֶה עַל־יַד

ַ הַמַּחָגֶה...

אָמָא עוֹזָרֶת לִי לְהַעָמִים עַל נְבִּי אָת

ההַרְמִּיל, אַבָּא מָוְבִּיר לִי לְשְׁתּוֹת הַרְבָּה

וליאור... ליאור מְקַנָּא ומִסְתַּתַּר בַּחָדֶר

שֶׁלוֹ. כָּן. אָנִי יוֹצֵא לְמַחָנֶה שֶׁל תְּנוּעַת

טוב, אָז נוֹסְעִים בָּאוֹטוֹבּוּס הַצְּּוֹב

של סמועצה, ואַסָרי שְעָה מְאַבְּדִים אָת

...וכונים אסלים משמיכות, אַשֶּר

ילשמק הָבְרָה, וּלְנצַם אָת סַקְבוּצָה

המתחרה בכל מה שנק אפשר.

ולומדים שוב לקשר מוט במשחקי...

אָנְקּלִים אָת הָאֹבֶל הנָהָדָר שֶׁאִמָּא...

הכינה. פותחים אףסות שימורים לכד.

הנרון מוב צנחות של שירים

בְּכָל פָּעָם נוֹפְלִים מֶחָדְש.

המושבים. אינה ביףו

...אַיוֶה בֶּיףוּ

משתעשעים תַשְׁבֵּץ הַקַּטְר

קאוף ו. מוביל את 11 במאון. 3. בו נושאים בסף קטן. ז. סשביעי בסלם . 10 מְצְלִילִים. 8. כְּלִי תַּחְבּוּרָה אֲנִירִי. 10 מבוו 12. נוסעת על פקים. קאווי ו. מחלקי וו במאון. 2. בירה

קּצירוֹפָּה. 4. פֶּלֶא. 5. אָד, הַהֶבֶּל הַשְּמִיך סווצר ע"י התאודות מים רותחים. 6. לְאַט. 8. מְדָּת אֹרֶדְ. 9. פּוֹעֵל הָעוֹקק קַקּקנים.

טועמים מדברים שַקבינו אִמָּהוֹת

וקה עם מחברה הלא גורמלים

"מַסְטִימִים", שֶׁבּלִילָה חָדָרוּ לְתוֹךְ

מפלאי קפסות כשמורים, כבּמבות,

סביסלי והסבריות ששמרנו באהל

וּמָה עם הַדְּגֶל שֶׁלְנוּ, שְׁתְלִינוּ בָּתְמִימות עַל הָאֹהָל, כְּסִי שֶׁבָּלְם עֲשׁוּ,

ואסר כָּדְ, בּלּיִלָה, נּלִינוּ שְׁכַּחַבְרִ'ח

מַה"מַסְטִיקִים" נְנְבוּ נְּם אוֹתוֹ וַאָּפְלוּ

ומה עם הָ"אָ"ש־לַיְלָה". כְּשָׁהוֹבִילוּ

אוֹתָנוּ בְּעַבּוּלִים עַנּוּלִים, קחור־קחור,

וּבְכָל פָּעָם מְנֶסֶה מֶדְרִיךְ אַחַר לְעָבֹד

ינלינו וּלְהַבְּחִיד אוֹתָנוּוּ אָמְנָם כְּמְּח

יִלְדוֹת צְּוְחוּ מִפָּחָד, אֲבֶל בְעָצִם לֹא

מפּחַד אָמתּי, אָלָא מְשוּם שְחַן הָדְעוּ

כּי לא רֶצִינוּ שָיִּצְבְּעוּ אוֹתָנוּ. אַכְּל

בּבּקר, בְּשָהַתְעוֹרְרָנוּ, גּלִינוּ שָאַיּכְשָׁהוּ

הצלים מישהו למרם עלינו משחת

בְּשֶׁתָּוֹרְתִּי הַבּּיָתָה וְאִמֶא חַבְּקה,

ושְׁאָה וְשְׁאָלָה אֵיוְי הָיָה, חִיִּכְתִּי

שהמדריכים מצפים שהן יצוחו מפסד.

תוץ מונה, לא ישנו בקעט בל הפילה,

סמאַקל שׁלָנוּ וְנְוְבוּ לָנו חֵלֶק וְכָר

אָסרוֹת לִילָדִים אָסַרִים וְוּוֹכְרִים

וֹלְפְּעָמִים) לְשְׁתוֹת הַרְבָּה.

מָהַקְּבוּצְה הַשְׁנִיָּה, הַנְּקְרֵאת

אָז זָה בֶּיףוּ

הַפִּּטְבָּח שֶׁלְנוּיּי

שרפו חלק ממנוו

שוּוִם מָנְעִילָה.

לפְנֵיכֶם הַנְדְרוֹת לְמִלִּים אֲשֶׁר הָאוֹת א' נמצאת בתוכן. אָם מַסְלִיפוּ אָת מָאוֹת א' בְּע' תְאַבְּלוּ מְלָח מְרְשָׁה, שׁנָם הַנְדְרָתה ו. עַיַּן בְּספֶר – חָתַוּ דְבָרְ מָה לְכָמָה

בּצַיִפוּת, הַעַבְּרְתִי יָד עַל פְּנִי הַמְּטַנְפוֹת

אַמר כָּף יִצְא לִיאוֹר מִהַּמֶנֶד (מָה,

הוא הַתְּחָבָּא שָׁם שָׁלֹשָׁה יָמִיםוּ) וַאֲנִי

רַצְתִּי לְעָבְרוֹ, חבָּקֹתִי אוֹתוֹ, והוא

הודיע לי שָׁנָם הוּא עָשָה מָחָנָה עַל

"הַפַּסְגָה שָׁלִּי הָנָח יוֹתַר מַצְלְחוּ",

הַדְשָׁא, הַיכָן שַׁאַכָּא בָּנָה לוֹ אֹהל.

בין הפותרים יוגרל מחשב כיס

הוא הודיע לי בּמְגִינִיוּת.

וְעָנִיתִי: "הָיָה מְשׁגַעַוּ"

2. הֹרָשׁ עַבְרִי – עָנְן. 3. הֶבֶּל הָעוֹלֶה מִנוֹזְלִים – מוֹפִיע בְּבֵית מְשְׁבְּּט. - אַבֶּר הָרְאִיָּה. .5 חֶרֶר נְּרוֹל – מַבֶּל. 6. יַבְשָׁח מַקְפָּת יָם – מַל מַרְבוֹת. 7. כְּלִי חָפִירָה – וְמָוּ.

בין הפותרים יוגרל עט כלוגרף

"אַכל אוֹתְוּ לא צְבְעוּ". השׁבְתִּי לוֹ.

בערב. כשאכלנו כלנו ליד השלחן.

פָּנָה לִיאוֹר לְאָבָּא ובִקשׁ: "אַבָא, בָּנַעְם

ַהַחֲלֵף א׳ בְּע׳

ספר יואב,

מימי

רשם איטו אַבִּירָם

הקאָה. כְּשִׁיוֹאָב יוֹצא לְמְחֵנה וְאַחֵה

בוֹנָה לִי אֹחָל, אַל תַשְׁכַח לִצְבֹע נַם

אוֹתִי, כְּכָּקְשְׁה״...

פחרונות זא לשלוח ל'מעריב לילדים' תד 20044 ת"א.

כוכב שבים כתב וצייר אורי פינק פרק 33

63 HIDEDIO